Machine Translated by Google

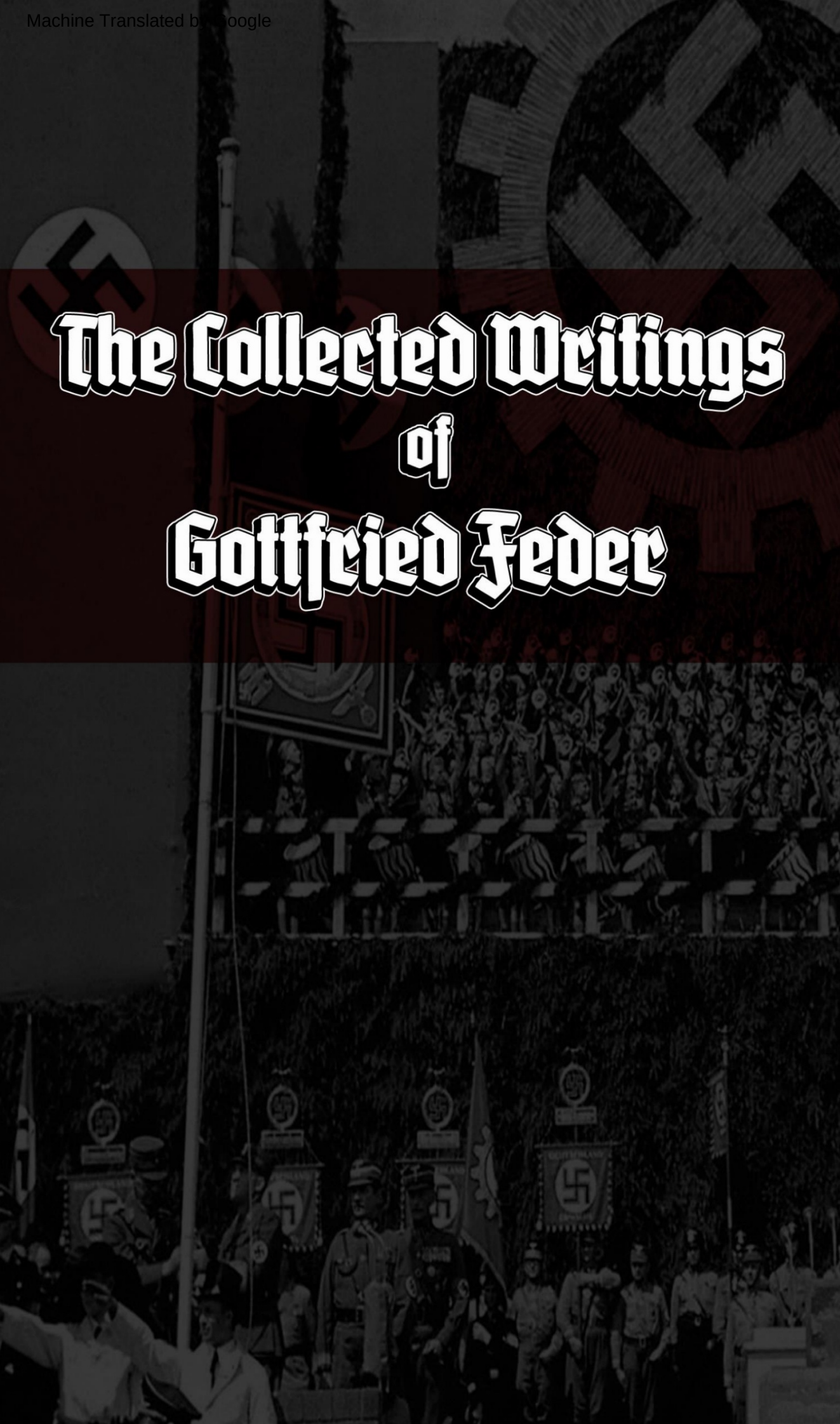

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

De samlede skrifter af

Gottfried Feder

Udgivet i Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND
VERLAG

Machine Translated by Google

Indholdsfortegnelse

NSDAP's program og dets generelle opfattelser 5

Introduktion og forord 6

1. Officielt partimanifest om NSDAP's holdning til landbrugsbefolkningen og landbruget..... 13

NSDAP's politik vedrørende ejerskab af jord 17

2. De 25 punkter..... 21

3. De grundlæggende idéer 25

4. Programkravene i detaljer..... 32

5. Hvad vi ikke ønsker..... 52

6. Konklusion..... 53

Manifestet for afskaffelse af interessens trældom 55

Implementeringer og begrundelse 57

Omdannelsen af krigsobligationer til bankkredit 75

Særlige kommentarer til kravet om lov i manifestet 76

Indvendingerne og deres gendrivelse 79

Yderligere program 89

Den tyske stat på et nationalsocialistisk fundament 56

Introduktion og forord 92

1. Fundamenterne..... 97

2. Programmet 116

3. Den nationalsocialistiske stats statsstruktur 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27. januar 1883, Würzburg, Tyskland – 24. september 1941, Murnau), var en tysk politisk aktivist, der var den vigtigste *økonomiske teoretiker* den indledende fase af den tyske nationalsocialisme.

Feder, en civilingeniør, blev berømt i 1919 for sin bog *'Manifest for Breaking'. "Rensens trældom",* og hans tale før et møde i Det tyske arbejderparti i München i september samme år gav den umiddelbare inspiration til **Adolf Hitlers** indtræden i politik. **Feders** socialistiske og antikapitalistiske ideer fandt efterfølgende udtryk i **Hitlers** 25-punktsprogram for det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti (NSDAP) i marts 1920, såvel som i **Feders** egen bog, *'Den tyske stat på det nationalsocialistiske grundlag',* som **Hitler** betragtede som "den [nationalsocialistiske] bevægelses katekismus". Mellem 1924 og 1936 sad **Feder** i den tyske Rigsdag og fungerede som formand for NSDAP's økonomiske råd (1931), statssekretær i det tyske økonomiministerium (1933) og statslig boligkommissær (1934). Med den generelle tilpasning af nazistisk politik til det eksisterende økonomiske system mindskedes **Feders** rolle i partianliggender dog drastisk, og i 1936 var han blevet henvist til stort set ubemærkethed.

Machine Translated by Google

Programmet for det nationale Det Socialistiske Tyske Arbejderparti og dets generelle opfattelser

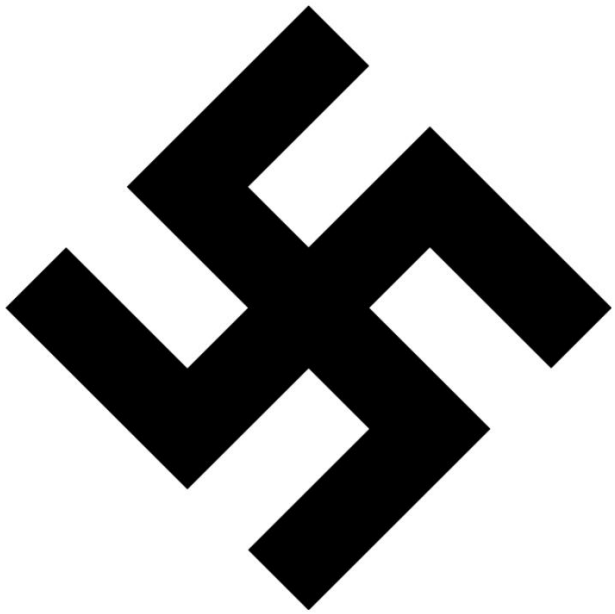

Machine Translated by Google

Historisk beretning om opkomsten af NSDAP med en biografisk oversigt over Adolf Hitlers karriere

Adolf Hitler blev født den 20. april 1889 i Braunau am Inn, en landsby i den gamle Bayern.

Hans far var forældreløs af en fattig bonde og arbejdede sig op til at blive toldbetjent. Hans mor kom fra en tysk bondefamilie. Da han var 13 år gammel, mistede han sin far, og fire år senere sin mor. Adolf Hitler var dengang elev på Realschule i Linz ved Donau, efter at have forladt Nationalskolen. Det havde været hans fars ønske, at han skulle blive embedsmand, men hans eget ønske var at blive kunstner. Hans mors død tvang ham til uden yderligere forsinkelse at tjene til livets ophold.

Som 17-årig tog Hitler til Wien, hvor han satte sig for at blive arkitekt. Han tjente til livets ophold ved egen indsats, først som bygningsarbejder, hvor han blandede mørtel, derefter som arkitekttegner. Som 18-årig interesserede han sig allerede for politik; han blev antimarxistisk, men spillede indtil videre ingen ledende rolle. Fra sin tidligste ungdom havde Hitler været lidenskabeligt nationalistisk, og hans håb var at kombinere de sociale erfaringer fra sin arbejdstid med sine nationalistiske overbevisninger. I flere år levede han i Wien i ekstrem fattigdom.

I 1912 emigrerede han til München, hvor han var studerende. Han havde aldrig kendt til ungdommens glæder, men lige siden den dag, han forlod hjemmet med 50 kroner i lommen, havde arbejde og afsavn været hans lod. I februar 1914 lykkedes det ham at blive fri for forpligtelsen til at tjene i den østrigske hær. Seks måneder senere brød krigen ud. Han meldte sig straks frivilligt til tjeneste i den tyske hær og fik, ved en direkte appel til Kong Ludwig af Bayern, tilladelse til at gå ind i et bayersk regiment som frivillig til krigen. Den 10. oktober 1914 marcherede det nye regiment ud.

Den 2. december 1914 blev den 25-årige frivillige tildelt Jernkorset af 2. Klasse.

Som anerkendelse for hans tapperhed i angrebet på 'Bayernwald' og i de andre kampe nær Wytschaete, blev han beordret til at tage tjeneste som ekspeditionsmand, hvilket krævede særligt mod og pålidelighed, da rapporter ofte skulle transporteres over åbent terræn under kraftig beskydning. Dette gjorde hurtigt hans navn kendt i hele regimentet ud over den snævre kreds af hans kammerater.

Den 7. oktober 1916 blev han såret af en granatsplint. I marts 1917 vendte han tilbage til sit regiment. Han modtog adskillige andre udmærkelser, herunder et Regiments-Diplom for særlig tapperhed i kampene nær Fontaines og endelig Jernkorset, Klasse I.

Den 14. oktober 1918 blev han og mange kammerater i sit regiment alvorligt såret af sennepsgas, som briterne dengang brugte for første gang, og han blev midlertidigt blind. Mens han var på hospitalet, brød revolutionen ud.

På dette grundlag besluttede Hitler sig for at blive politiker. I 1919 sluttede han sig til et lille parti bestående af 6 mænd, og i det grundlagde han det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti. Han udarbejdede i store træk den nye bevægelses program og fastlagde dens karakter og mål.

Machine Translated by Google

Kernen: Syv mænd

I september 1919 holdt Adolf Hitler sin første tale til syv mænd; derefter talte han til publikum på 11, 25, 47; i december 111; i januar 1920 270, og kort efter 400.
Den 14. november 1920 talte han ved et massemøde for 1700. Han organiserede nu propagandaen for det unge parti, som efter et års arbejde talte 64 medlemmer. Et år senere - 1920 - havde det allerede nået 3000. Hitlers propagandavirksomhed i München var så stor, at han endelig talte ved massemøder tre gange om ugen, og om mandagen fortsatte han et undervisningskursus. Han angreb først og fremmest Versailles' tåbelighed og benægtede marxisternes, Centerpartiets osv. påstande om, at det var muligt at opfylde denne traktat. Han undertrykte disse partiers slogan - "Giv jeres våben op, så vil de andre også afvæbne". Han talte ud fra den antagelse, at efter at vi havde opgivet våbnene, ville resten fortsætte med at bevæbne sig - om ikke med deres egne penge, så med de millioner, der var blevet presset ud af den fuldstændig afvæbnede tyske nation. Mens han modsatte sig SPD's og Centrums propaganda til fordel for underskrivelse af traktaten, profeterede han, at Ruhr ville blive besat, uanset hvad vi underskrev.

1921.

Dette år var præget af grundlæggelsen af de første lokale grupper i Rosenheim og Landshut. Hitler organiserede den første gruppe mænd til at beskytte partiet og begyndte sin kamp mod separatistbevægelsen i Bayern. Vores leder talte også til et møde med over 5000 tilskuere i Cirkus i München.

Han erklærede på sine møder, at opfyldelsen af traktaten ikke ville bidrage til, som SPD, Centerpartiet og Volkspartei hævdede, at opbygge tysk velstand i fred og ro, men at resultatet af denne tåbelige politik var dømt til at blive inflation i stor skala, hvilket ville medføre enorm skade for den tyske industri. Hitlers påstand om, at den sort-røde regering planlagde at afnationalisere statsbanerne, blev erklæret for en 'blank løgn'. Et forsøg på et oprør inden for partiet blev nedkæmpet. Hitler udarbejdede partiets nye forfatning, som gav ham diktatoriske beføjelser.

Socialdemokratiet, som ikke kunne fortsætte med at ignorere Hitlers navn, forsøgte nu at slippe af med sin plage ved hjælp af terrorisme. Der var blodige sammenstød på møderne, hvor vores leders jernnerver holdt overtaget. En uovervindelig livgarde 4 blev dannet under møderne, som fra da af fik navnet 'Sturmabteilung'.

1922.

Mens erobringen af München skred frem, begyndte bevægelsen at sprede sig i resten af Bayern. Hitler afviste alle kompromisforslag om at slutte sig til andre partier. Han ødelagde gradvist alle lignende 'nationalistiske' partiformationer og gjorde den nationalsocialistiske bevægelse til den øverste over dem.

I oktober 1922 marcherede Hitler i spidsen for 800 mand til Coburg, og på to gange 24 timer knuste han for første gang fuldstændigt den røde terror i byen.

Adolf Hitler erklærede dengang offentligt, at vi hastede hovedkuld i retning af inflation, hvilket han havde forudset som følge af den sort-røde koalition's politik. Han blev

Machine Translated by Google

kendt som systemets farligste og mest hadede fjende. Socialdemokratiet og Centerpartiet holdt op med at forsvare sig med argumenter og indførte en ærekrænkelsespolitik.

1923.

I januar 1923 blev den første store partikonference afholdt, og partiets første bannere blev indviet. Sturmabteilung blev formelt stiftet.

Partiets propaganda blev grundigt studeret og forbedret, og organisationens permanente principper blev fastlagt og etableret. Tilhængere samlede sig omkring Hitler i stort antal, hvoraf størstedelen i dag er hans trofaste partnere i kampen. Angrebene på ham blev i mellemtiden forfulgt med stigende beslutsomhed; han befandt sig for første gang i fængsel for at forstyrre sine modstanderes møder; han blev idømt konstante bøder. Ikke desto mindre ophørte han aldrig et øjeblik med at kæmpe mod systemet.

I løbet af sommeren 1923 begyndte Adolf Hitler at nedbryde den røde terror i størstedelen af byerne i Bayern; Ratisbon, Hof, Bayreuth, Nürnberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg, Schweinfurt – ofte på bekostning af blodsudgydelser i gadekampe, hvor han besejrede de socialdemokratiske og kommunistiske terroristgrupper.

Hans kamp mod Rigets inkompetente regering blev ledsaget af bitre beskyldninger. Han forudsagde regeringens svage modstand i Ruhr-sagen og angreb konstant den tåbelige politik om en forståelse med Frankrig og en opfyldelse af aftalen. Han undlod aldrig at påpege nødvendigheden af en forståelse med England og Italien.

I november 1923 forsøgte Adolf Hitler at omstyrte systemet. Oprøret mislykkedes, og Hitler blev arresteret.

1924.

Den store retssag fandt sted i München i marts 1921. Selvom vores leder blev fundet skyldig på baggrund af fakta, opnåede han en overvældende moralsk retfærdiggørelse. Hitlers forsvar påvirkede retten i en sådan grad, og hans påtagelse af eneansvar var så overbevisende, at den anklagedes tale blev til et bemærkelsesværdigt vidnesbyrd om hans hæderlige motiver. Dommeren idømte ham dog en periode af forvaring.

Det Nationalsocialistiske Parti led under tabet af sin leder. Dets modstandere var overbeviste om, at bevægelsen var færdig, og tog mod til sig at underskrive den berygtede Dawes-pagt og startede dermed bevidst det system med plyndring af Tyskland, som blev bragt til et spidsfindigt punkt i Young-planen. Hvilken triumf for socialdemokraterne og centrum! Målet om at undertrykke Tyskland var tilsyneladende opnået!

Forgæves forsøgte Hitler gennem sine associerede, der havde frit spil, at kæmpe mod Dawes-pagten. Forgæves fik han dem til offentligt at erklære, at Centerpartiets, SPD's og Volksparteiens forsikringer om, at de udenlandske lån under planen ville øge den nationale velstand, at arbejdsløsheden ville ophøre, at lønningerne ville blive hævet og skatterne reduceret, at landbruget ville blive reddet, blot var et bedrag mod nationen. Forgæves fik han dem til at påpege, at Dawes-pagten var dømt til at øge fattigdommen, da renterne på lånene ville lamme industrien, mens lånene i sig selv blot tjente det formål at opfylde de økonomiske forpligtelser i henhold til planen; konkurs og arbejdsløshed ville stige, lønningerne...

Machine Translated by Google

ville synke, priser og beskatning ville stige yderligere, og landmændene ville stå over for fuldstændig ruin og blive tvunget til at skille sig af med alt, hvad de ejede.

Den 20. december forlod Hitler fæstningen.

1925.

Den 27. februar 1925 udsendte Adolf Hitlers opfordring til partiets genfødsel, og Han holdt sin første tale efter sin fængsling foran et publikum på 4000 mennesker.

Den nationalsocialistiske bevægelse var blevet opløst efter begivenhederne den 9. november , og al dens ejendom og penge var blevet konfiskeret; således at Adolf Hitler nu med intet i hånden begyndte at genopbygge partiet fra dets grundvold. Vorwärts og Germania i Berlin gjorde grin med hans anstrengelser og hånede "den tåbe, som fængslingen havde gjort vanvittig".
Ikke desto mindre skred partiets genopbygning frem med stor hast under Hitlers ledelse. De gamle ledere samledes trofast omkring ham igen. Hitler stimulerede partipressen til ny aktivitet.

I december 1925 talte partiet 27.000 medlemmer. Centrum og Socialdemokratiet Demokraterne i alarmberedskab besluttede, at lederen ikke måtte tale offentligt i to år.

1926.

I juni i år afholdtes partiets første konference siden Hitlers fængsling.

Den borgerlige verden var stadig overbevist om, at opfyldelsespolitikken ville redde Tyskland, og at Dawes-pagten ville genoplive industrien. Marxisterne var overbeviste om, at deres herredømme var urokkelig.

Præsident von Hindenburg skilte sig ud fra sine støtter og marcherede afsted med Centrum og SPD. Partiet fortsatte kampen; ved årets udgang talte det 49.000 medlemmer.

1927.

Ordren, der forbød Hitler at tale offentligt, blev trukket tilbage, da det viste sig umuligt at håndhæve den. Han talte ved adskillige massemøder. Hver måned blev partiet mere og mere konsolideret.

Udviklingen beviste med større og større kraft, at Hitler havde haft ret.
Dawes-pagten blev afsløret, og dens konsekvenser var forfærdelige. Socialdemokraterne og Centerpartiet forsøgte at redde, hvad der kunne reddes, ved hjælp af løgne og misbrug.

I august indkaldte Hitler til en partikonference i Nürnberg, som viste sig at være en stor succes. Ved årets udgang talte partiet 72.000 medlemmer.

1928.

Adolf Hitler førte sit parti i et intensiveret angreb på det eksisterende system. Nationalsocialismen var nu den ubønhørlige fjende af Tysklands ødelæggere både indefra og udefra.
Hitler rettede sit angreb især mod den meningsløse ruinering af landmændene og middelklassen. Han profeterede den katastrofe, der ville ramme hjemmemarkederne. Han erklærede igen og igen ved hundredvis af møder, at opfyldelsespolitikken var vanvid, og at dens

Machine Translated by Google

konsekvenserne ville betyde død og ruin for den tyske industri. Socialdemokraterne og centrum hånede og hånede i deres forsøg på at få hævn. Deres løgne og skældsord var rettet mod Hitler personligt.

Ved årets udgang var medlemstallet 108.000, og partiet havde 12 medlemmer.
sad i Rigsdagen.

1929.

Adolf Hitler fortsatte sin kamp mod det eksisterende system med utrættelig energi. Partiets presse blev perfektioneret, Sturmabteilung øgedes, formationerne styrkedes, og propagandaen intensiveredes. Nationalsocialismens doktriner begyndte at trænge dybt ind i den nationale bevidsthed.

Den 4. august fandt den anden partikonference sted i Nürnberg i et enormt omfang. Hitler angreb det sort-røde system med stadig stigende energi og stod uden rival som den mest magtfulde leder imod alt, hvad der mentes med 'demokrati'. Alle forsøg på at fjerne ham fra partiets ledelse blev knust.

Ved årets udgang talte partiet 178.000 medlemmer.

1930.

Kampen mod den unge plan var i fuld gang. Hindenburg forsvarede den energisk og hævdede, at Tyskland derved ville blive reddet, den tyske industri ville blive genoplivet, arbejdsløsheden ville blive dæmpet, landmændene ville få vejret igen, og at det ville være muligt at lette beskatningen.

Adolf Hitler beskrev sådanne synspunkter som uvirkelige og fatale; han profeterede det modsatte. Hans parti fortsatte med at oplyse nationen midt i hårde kampe. Modstanderne svarede igen med en strøm af løgne.

Valgene til Rigsdagen fandt sted den 14. september , 1930. Partiet fik 6,5 stemmer i meningsmålingerne.
million stemmer, og 107 medlemmer blev valgt. Dens interne organisation var stærkere end nogensinde. Et par mindre oprørsforsøg, fremmet udefra, blev straks knust af Hitler, og de, der ikke ville underkaste sig betingelsesløst, blev udvist.

Centerpartiet, som nu havde overgivet sig i SPD's hænder på godt og ondt, begyndte at ophidse kirken mod Hitler. Biskopper og præster, der tilhørte Centerpartiet, startede et fanatisk angreb mod den nationalsocialistiske bevægelse, ekskommunikerede dens tilhængere og nægtede dem endda kristen begravelse. Hitler holdt urokkeligt fast i sin overbevisning om, at centrum var ensbetydende med Tysklands undergang, og fortsatte sin kamp mod det med endnu større beslutsomhed end før. Han afviste strengt ethvert forsøg på at afpresse ham en ændring af sine meninger.

Ved årets udgang talte partiet 389.000 medlemmer.

1931.

Kampen mod den unge plan fortsatte. De konsekvenser, som Hitler havde forudset, blev en realitet.

Machine Translated by Google

Regeringen begyndte at administrere ved hjælp af nødforanstaltninger i den tro, at den kunne redde industrien. Der fulgte skarpe stridigheder, hvor Adolf Hitler igen påpegede de fatale konsekvenser af denne politik. I løbet af få måneder – endda få uger – fik han ret.

I mellemtiden var et antal nationalsocialistiske aviser begyndt at blive dannet, og partiets centrale udgivelseskontor var gradvist vokset til en enorm virksomhed. Organisationen var blevet yderst effektiv, og Sturmabteilung havde med tiden nået et højt udviklingstrin.

Vores modstandere svælgede i løgne og tillod, at der blev afgivet ordrer på varer i Frankrig.

Ved udgangen af året 1931 nåede Hitlerpartiets medlemstal 806.000, en måned senere 862.000 og igen en måned senere 920.000. På valgdagen var der noget i retning af en million medlemmer og utallige millioner af tilhængere ved valgstederne.

Manden, der engang var en fattig arbejder og senere soldat ved fronten, har således på knap tretten år opbygget den største politiske organisation, Tyskland nogensinde har set. De eneste midler mod denne mand, som hans modstandere kan bruge, er løgne og bagvaskelse. Og han har altid vundet indtil videre trods alle løgnene, og denne gang er han tæt på at blive valgt til Rigets præsident.

Har nogen i hele Tysklands historie nogensinde opnået en lignende bedrift på tolv år, stillet over for modstand fra parti, finansverdenen, kapitalen, pressen, den offentlige mening, bureaukrati, løgne, terrorisme og forfølgelse?

Dette var ikke et beskyttet barn; fra sine tidligste år har han været en mand i den højeste
i ordets forstand udelukkende afhængig af sin egen styrke.

Machine Translated by Google

Forord

I Weimar i 1926 besluttede Partirådet at udgive en række pamfletter, der kortfattet behandlede de grundlæggende spørgsmål, der berører alle aspekter af det politiske liv i Tyskland. Vores hensigt var, og er, at præsentere et sammenhængende og fuldstændigt billede af nationalsocialismens holdning til de forskellige opgaver i vores offentlige liv, og af hvordan den håber at fjerne sine fejl og mangler.

Vores opgave er derfor udtømmende at undersøge, hvordan det står til, derefter at undersøge videnskabeligt, hvorfra det stammer, og endelig, med kreativ inspiration, at besvare det skæbnesvangre spørgsmål: Hvad så? Det høje mål med disse pjecer er at anvise nye metoder for statens liv, for finans og økonomi; at sætte en 'rocher de bronze' i højsædet under kaoset, at danne et lager af klar viden gennem nøje studium, så at der ud af det hele kan fremkomme en samlet politisk vilje.

På det store møde den 31. august 1927 erklærede Adolf Hitler eftertrykkeligt: "Programspørgsmål påvirker ikke administrationsrådet; programmet er fastlagt, og jeg vil aldrig tolerere ændringer i bevægelsens principper, som de er fastlagt i dets program." Med denne afgørende udtalelse fra vores førers side tilslutter jeg mig helhjertet, for intet er mere farligt for en bevægelses liv og slagkraft som vores end at dens fastlagte program, med tiden, udsættes for negativ kritik.

Ingen mand, der føler, at han ikke kan gå hele vejen med os i det jødiske spørgsmål, i vores kamp mod den høje finansverden, Dawes-pagten og den forarmende politik, eller i andre spørgsmål indeholdt i vores program, eller som er tilbøjelig til at bytte den tyske nations frihed gennem Folkeforbundet, Locarno-pagten, ved kompromis og fejhed, behøver at henvende sig til os; hans plads er uden for NSDAP. Vi afviser fuldstændig den 'overlegne private viden', som sådan en, som han er så villig til at lufte i talerstole og journalistiske udgydelser.

En mand, der fundamentalt er enig i vores principper, kan måske have skrupler over et par mindre detaljer, for vi kan ikke forvente nogensinde at være fuldstændig enige om alle spørgsmål, især ikke i en aggressiv politisk bevægelse.

Det er imidlertid en anden sag, når politiske fjender fordrejer et bestemt punkt ved hjælp af modbydelige fordrejninger, der er helt irrelevante, som det faktisk er sket. I et sådant tilfælde er en officiel kommentar nødvendig.

Vi nægter at ændre vores program af hensigtsmæssige årsager, som andre partier gør, for at tilpasse os såkaldte ændrede forhold. Vi har til hensigt at tilpasse forholdene til vores program ved at mestre dem.

Jeg er blevet bestilt af Adolf Hitler til at udgive denne serie af pamfletter, som er at danne partiets officielle litteratur.

Jeg har vedlagt partiets officielle manifest af 6. marts 1930; også mit svar på ti spørgsmål stillet til os af Deutsche Tageszeitung, Reichslandbunds ledende organ.
Avisen accepterede mine svar.

Dette er den bedste og mest effektive måde at aflive alle løgnene om vores dårlige indstilling til ejerskab og arv af jordbesiddelser i Tyskland.

Machine Translated by Google

1. Officielt partimanifest om NSDAP's holdning til landbrugsbefolkningen og landbruget

München, 6. marts 1930

1. Landbrugsklassens og landbrugets betydning for Tyskland

Den tyske nation får en betydelig del af sine fødevarer fra import af udenlandske fødevarer. Før verdenskrigen formåede vi at betale for denne import med vores industrielle eksport, vores handel og vores kapitalindskud i udlandet. Krigens udfald satte en stopper for denne mulighed.

I dag betaler vi for vores importerede fødevarer hovedsageligt ved hjælp af udenlandske lån, hvilket driver den tyske nation dybere og dybere i gæld til de internationale finansfolk, der yder kreditter. Hvis tingene fortsætter, som de er, vil det tyske folk blive mere og mere forarmet.

Den eneste mulighed for at undslippe dette trældom ligger i Tysklands evne til at producere essentielle fødevarer derhjemme. Øget produktion i tysk landbrug er derfor et spørgsmål om liv eller død for den tyske nation.

Desuden er en økonomisk sund og yderst produktiv befolkning på landet afgørende for vores industri, som i fremtiden i stigende grad vil skulle lede efter åbninger på hjemmemarkedet.

Vi betragter også landets befolkning som bærer af sundhedens arv, kilden til nationens ungdom og som rygraden i dens væbnede styrke.

Opretholdelsen af en effektiv landbrugsklasse, der stiger i antal i takt med den generelle befolkningstilvækst, er en væsentlig del af den nationalsocialistiske platform, fordi vores bevægelse tager hensyn til alles velfærd i de kommende generationer.

2. Den nuværende stats forsømmelse af landmandsklassen og landbruget

Landbrugsproduktionen, som kan øges, hæmmes, fordi landmændenes stigende gældsætning forhindrer dem i at købe de nødvendige ting til dyrkning, og fordi det faktum, at landbrug ikke betaler sig, fjerner incitamentet til at øge produktionen.

Årsagerne til, at landbruget ikke giver et tilstrækkeligt afkast af arbejdskraften, skal søges:

1. i den eksisterende finanspolitik, som pålægger landbruget urimelige byrder. Dette skyldes partihensyn, og fordi det jødiske verdenspengemarked – som i virkeligheden kontrollerer det parlamentariske demokrati i Tyskland – ønsker at ødelægge tysk landbrug, da dette ville sætte den tyske nation, og især arbejderklassen, i dens nåde;

Machine Translated by Google

2. i konkurrencen fra udenlandske landmænd, der arbejder under gunstigere vilkår, og som ikke holdes i skak af en politik til beskyttelse af tysk landbrug;

3. i de ekstravagante profitter, som de store engrosmellemhandlere opnåede, som pressede sig selv mellem producent og forbruger.

4. i de trykkende satser skal landmanden betale for el og kunstgødning til virksomheder, der hovedsageligt drives af jøder.

Den høje beskatning kan ikke dækkes af den dårlige afkastning af arbejdet på jorden. Landmanden er tvunget til at stifte gæld og betale ågerrenter for lån. Han synker dybere og dybere under dette tyranni og mister til sidst alt, hvad han ejer, til den jødiske pengeudlåner. Den tyske landmandsklasse bliver eksproprieret.

3. I Riget, som vi håber at se det, skal jordrettighederne respekteres, og der skal være en landbrugspolitik for Tyskland.

Der kan ikke være noget håb om nogen gennemgribende forbedring af landets befolknings fattigdomsforhold eller om en genoplivning af landbruget, så længe den tyske regering faktisk kontrolleres af de internationale pengemagnater, hjulpet af det parlamentarisk-demokratiske regeringssystem; disse ønsker at ødelægge Tysklands styrke, som er baseret på jorden.

I den nye og meget anderledes tyske stat, som vi stræber efter, vil landmændene og landbruget modtage den hensyntagen, de fortjener, fordi de er en vigtig støtte for en sand national tysk stat.

Ud fra dette fremgår følgende krav:

1. Tysklands land, erhvervet og forsvaret af den tyske nation, skal være til den tyske nations tjeneste, som et hjem og som et levebrød. De, der bebor jorden, skal forvalte den i denne forstand.

2. Kun medlemmer af den tyske nation må besidde jord.

3. Jord, som de lovligt har erhvervet, skal betragtes som arvelig ejendom. Til retten til at besidde ejendom er dog knyttet en forpligtelse til at anvende den i nationens interesse.
Der skal udpeges særlige domstole til at føre tilsyn med denne forpligtelse; disse skal bestå af repræsentanter fra alle afdelinger af jordbesidderklassen og én repræsentant for staten.

4. Tysk jord må ikke gøres til genstand for finansiel spekulation, og den må heller ikke give sin ejer en ufortjent indkomst. Den må kun erhverves af den, der er villig til selv at dyrke den. Derfor har staten fortegningsret ved ethvert salg af jord.
Det er forbudt at pantsætte jord til private långivere. De nødvendige lån til dyrkning på lempelige vilkår vil blive ydet til landmænd enten af foreninger anerkendt af staten eller af staten selv.

5. Der betales afgifter til staten for brugen af jord i henhold til ejendommens omfang og kvalitet. Denne jordskat vil undgå yderligere beskatning af jordejendom.

6. Der kan ikke fastsættes nogen fast regel for mængden af dyrkning. Fra vores befolkningspolitiks synspunkt kræver vi et stort antal små og mellemstore

Machine Translated by Google

landbrug. Landbrug i stor skala spiller imidlertid en meget væsentlig rolle, og hvis det bevarer et sundt forhold til de mindre virksomheder, er det berettiget.

7. En arvelov vil være nødvendig for at forhindre opdeling af ejendom og en ophobning af gæld på det.

8. Staten har ret til at tilegne sig jord, mod at der ydes passende kompensation givet:

   a. når den ikke ejes af et medlem af nationen;

   b. når det — ved en dom fra jorddomstolene — fastslås, at dens ejer, ved urette landbrug handler ikke i nationale interesser;

   c. med det formål at etablere uafhængige landmænd på den, når ejeren ikke selv dyrker den;

   d. når det er påkrævet til særlige statslige formål i national interesse (f.eks. kommunikation, nationalt forsvar). Jord, der er erhvervet ulovligt (ifølge tysk lov), kan konfiskeres uden kompensation.

Det er statens pligt at kolonisere jord, der er blevet tilgængelig, gennem en 9. ordning baseret på høje hensyn til en befolkningspolitik. Jorden skal tildeles nybyggere som en arvelig besiddelse under betingelser, der muliggør et levebrød. Nybyggere skal udvælges ved undersøgelse af deres borgerlige og professionelle egnethed. Der skal vises særlig gunst til sønner af landmænd, der ikke har arveret.

Kolonisering af de østlige grænser er af yderste vigtighed. I dette tilfælde vil det ikke være tilstrækkeligt blot at etablere landbrug, men det vil være nødvendigt at oprette købstæder i forbindelse med den nye industrigren. Dette er den eneste måde at skabe en åbning for at gøre de mindre landbrug til en rentabel forretning.

Det vil være Tysklands udenrigspolitiske pligt at sørge for store områder til næring og bosættelse af Tysklands voksende befolkning.

4. Landbrugsklassen skal opdrages økonomisk og uddannelsesmæssigt

1. Den nuværende fattigdom blandt jordbefolkningen skal straks afhjælpes ved skattelettelser og andre nødforanstaltninger. Yderligere gældsætning skal dæmmes op ved at reducere renten på lån til førkrigstidens niveau ved lov og ved summariske foranstaltninger mod afpresning.

2. Det skal være statens politik at sørge for, at landbruget kan betale sig. Tysk landbrug skal beskyttes af told, statslig regulering af importen og en national uddannelsesordning.

Prisfastsættelsen på landbrugsprodukter skal frigøres fra markedsspekulation, og der skal sættes en stopper for udnyttelsen af landbrugsinteresserne af de store mellemhandlere, hvis overførsel af forretning til landbrugsforeninger skal fremmes af staten.

Det skal være sådanne professionelle organisationers opgave at reducere landmændenes driftsudgifter og øge produktionen. (Tilvejebringelse af redskaber, gødning, såsæd, avlsmidler)

Machine Translated by Google

lagerbeholdning på gunstige vilkår, forbedringer, kamp mod skadedyr, gratis rådgivning, kemisk forskning osv.) Staten skal yde fuld bistand til organisationerne i udførelsen af deres opgave. Især skal staten insistere på en betydelig reduktion af landmændenes omkostninger til kunstgødning og elektricitet.

3. Organisationerne skal også etablere landarbejderklassen som medlemmer af landbrugssamfundet ved kontrakter, der er retfærdige i social forstand. Tilsyn og voldgift i disse anliggender vil være statens funktion. Det skal gøres muligt for gode arbejdere at opnå status som landmandsejere. Den meget efterspurgte forbedring af landarbejdernes levevilkår og lønninger vil indtræffe, så snart den generelle landbrugssituation forbedres. Når disse forhold vender til det bedre, vil det ikke længere være nødvendigt at ansætte udenlandsk arbejdskraft på jorden, og denne skik vil fremover være forbudt.

4. Landbrugsklassens nationale betydning kræver, at staten fremmer teknisk uddannelse inden for landbruget. (Ungdomsinstitutioner, landbrugsgymnasier med meget gunstige vilkår for unge med talent, men uden midler.)

5. Faglige organisationer kan ikke yde al den hjælp, som landbrugsklassen har brug for; kun NSDAP's politiske bevægelse for tysk frihed kan gøre dette.

Landbefolkningen er fattig, fordi hele den tyske nation er fattig. Det er en fejltagelse at forestille sig, at én enkelt klasse af arbejdere kan undgå at dele det tyske samfunds formuer som helhed – og en forbrydelse at skabe jalousi mellem byfolk og landfolk, der er bundet sammen på godt og ondt.

Økonomisk bistand under det nuværende politiske system kan ikke føre til en permanent forbedring, for politisk slaveri er roden til vores folks fattigdom, og kun politiske metoder kan fjerne det.

De gamle politiske partier, som var og er ansvarlige for den nationale slaveri,
kan ikke være lederne på vejen til frihed.

Der venter vigtige økonomiske opgaver på professionelle organisationer i vores fremtidige stat; selv nu kan de udføre et stort forberedende arbejde i den retning; men til den politiske befrielseskamp, som skal lægge grunden til en ny økonomisk orden, er de ikke egnede; for den kamp skal udkæmpes ikke fra et enkelt professions synspunkt, men fra hele nationens.

Bevægelsen, der vil føre den politiske kamp for befrielse til enden
er NSDAP

(underskrevet) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

NSDAP's politik om ejerskab af jord

Et svar fra Gottfried Feder

Deutsche Tageszeitung *(nr. 47)* af 25. januar 1930 offentliggjorde en række spørgsmål stillet til os af lederne af Brandenburg Landbund. Deres hovedformål var at få en definition af NSDAP's holdning til privat jordbesiddelse, arv, kreditoptagelse, told, prisregulering, profitdeling og til spørgsmål af generel socialpolitisk og valgtaktisk interesse.

JEG.

For at dæmpe bekymringen med hensyn til enhver senere vilkårlig fortolkning af punkt 17 i partiprogrammet, blev det første spørgsmål stillet med følgende ord: "Er NSDAP parat til at give en

garanti for, at det ikke vil sætte sig imod
ejerskab af jord."

Svar: Nationalsocialismen anerkender privat ejerskab som et princip og placerer det
under statslig beskyttelse.

Den vil søge at opretholde en sund kombination af alle virksomheder, små som store, i nationens økonomiske liv.

Hele programmets ånd beviser tydeligt, at nationalsocialismen, som en overbevist og konsekvent modstander af marxismen, fuldstændig afviser dens ruinerende centrale doktrin om generel konfiskation og anser en permanent landbrugsklasse for at være det bedste og sikreste fundament for nationalstaten.

Men da nationalsocialismen også er en beslutsom modstander af de store kapitalister, hvis mål er at mobilisere alle landbrugsværdier for sig selv og at fortrænge landmændene ved hjælp af beskatning og renter på lån, kræver den statslig beskyttelse af landmændene mod aggression fra de store erhvervsinteresser.

Vi har brug for en stærk og sund klasse af landmænd, fri for renters trældom og beskatningens tyranni.

II.

Det andet spørgsmål var rettet til mig personligt, da jeg var blevet udnævnt af Hitler
'endelig dommer i alle spørgsmål vedrørende programmet'.

"Hvad er nationalsocialismens holdning til arv af ejendom, og"
efterfølgerpligter?"

Svar: Da det er grundpillerne i den nationale idé, er kontinuitet i ejerskabet, dvs. arv af den jord, som en mands forfædre har generobret og dyrket, en naturlig konsekvens. Nationalsocialismen anerkender derfor arveprincippet, ligesom den gør det med ejerskab af jord.

Machine Translated by Google

Hvis ejendom går til fjerne slægtninge, vil den nationalsocialistiske stat opkræve en særlig skat, men i tilfælde af nærmere slægtskab vil denne blive vurderet med den gældende sats på det pågældende tidspunkt.

Tredje.

Dette spørgsmål blev stillet på grund af bekymring – helt ubegrundet – vedrørende den mulige konsekvenserne af at forbyde lån fra private kapitalister for sikkerheden i jorden.

Svar: En stat, der ønsker at frigøre landbrugsejendomme for gæld og redde landmændene fra professionelle finansfolks kløer – så mange landmænd er i øvrigt blevet fordrevet fra deres hjem af jøderne – en stat, der ønsker at nedbryde kapitalismens pengemonopol og afskaffe renternes trældom, vil sandsynligvis ikke tilbageholde de nødvendige kreditter eller opkræve ublu renter; tværtimod har nationalsocialismen til hensigt at hjælpe landbruget i det yderste.

IV.

"Nedbrydning af renternes trældom." Afskaffelse af ufortjent indkomst. "Hvad er
"Det Nationalsocialistiske Partis holdning til kapital, der er sparet eller arvet?"

Svar: Har nogen landmand i dag en 'ufortjent indkomst' fra krav om renter, eller kan nogen jordejer leve af penge sparet fra sin forpagtning?

Det betyder, at der er angst blandt visse jordejere, som stadig har lidt kapital tilbage, eller også er der en bevidst misforståelse eller uvidenhed om det mest essentielle krav i det nationalsocialistiske program.

NB Vi mener bogstaveligt talt "at nedbryde renternes trældom". Ingen vil beskrive små beløb i renter fra opsparinger, et realkreditlån eller et statslån som renternes trældom. Det, vi mener med det, er, når bevidst inflation har berøvet os alle vores opsparinger, og landmanden er nødt til at betale renter på nye realkreditlån og kortfristede kreditter til renter, der ruinerer ham.

De, der går ind for at holde fast i det nuværende kapitalistiske system, er imod landmændenes sande interesser og for at tillade bankerne og deres agenter at manipulere landbruget. For resten vil jeg henvise læserne til mine pjecer med titlerne Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage og Das Programm der NSDAP *(Den tyske stat på det nationalsocialistiske grundlag og NSDAP's program).*

V.

Vores politik vedrørende beskatning fastslår klart og konsekvent: At frigøre forbrugeren fra byrden af indirekte beskatning, og producenten fra skatter, der hæmmer hans forretning.

"Har partiet til hensigt at fjerne importafgifter?"

Svar: Landbund burde være klar over, at den nationalsocialistiske afstemning i Rigsdagen gik absolut til fordel for beskyttelsestold på landbrugsprodukter i overensstemmelse med dens princip - beskyttelse af nationens arbejde i by og på land.

VI.

Spørgsmålet om profitdeling. Det er umuligt at behandle dette brede og vanskelige emne her. I mit ugeblad, Die Flamme, har jeg beskrevet vores holdning i detaljer i en række artikler.

Machine Translated by Google

Artiklen i Deutsche Tageszeitung er misvisende, da den fjerner de sætninger, den citerer, fra deres kontekst. Personligt mener jeg, at profitdeling i den generelle forstand, der anvendes i de kapitalistiske og marxistiske idéskoler, ikke er den rigtige løsning. I denne forbindelse henviser vores program til arbejdere på fabrikker, og det er meningsløst at forsøge at afklare spørgsmålet i en pjece om landbrug.

VII.

Forlængelse af aldersforsikringsydelser.

"Hvordan er det foreslået at rejse midlerne til dette formål?"

Svar: Der findes nu alderdomsforsikring, men den er i mange tilfælde utilstrækkelig og betragtes som fattigdom. Når skattebyrden er fjernet, og de, der nu er arbejdsløse, men i stand til at arbejde, er tilbage i den økonomiske sfære, vil der være tilstrækkelige midler til at yde rigelig alderdomsydelse til dem, der ikke længere er i arbejde.

VII, IX, X.

Dette er blot spørgsmål, der har at gøre med partitaktik og ikke med noget princip.

Da vi er i opposition mod en koalition, der har bragt ulykke til Tyskland, er vi naturligvis nødt til nu og da at stemme med kommunisterne (selvom en hel verden skiller os fra dem), ligesom de tyske nationalister og de kristennationale bønder gør. Vi tillader ingen at diktere os, hvor vi får vores tilhængere fra, men vi henvender os til alle - arbejdere, borgere og bønder - som har et godt tysk hjerte i kroppen og er mænd af god vilje, og som ønsker at se en ende på parlamentarisk vanstyre og den ynkelige politik for opfyldelse (af fredstraktaterne). Vi anser ikke 'social kommunikation' med andre partier for en passende metode til at befri den tyske nation fra marxisme og parlamentarisme - for det fører til politiske forhandlinger. Intet andet end diktatorisk handling og målrettet magtudøvelse kan trække Tyskland ud af sølet.

Nationen ønsker ikke pæne ord, men magt; ikke forhandlinger, men solidt arbejde for vores fattige, undertrykte nation.

En fuldstændig og klar redegørelse for det foregående findes i nr. 19 af den nationalsocialistiske samling — Unser täglich Brot: Grundlæggende spørgsmål i det tyske landbrug; af Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, vedrørende hele den nationalsocialistiske politik i forhold til landbruget. Den indeholder velgennemtænkte forslag til at genetablere den lidende tyske landmandsklasse.

Nr. 16, af Dr. Buchner, indeholder et fremragende essay om meningen med og ånden i vores økonomiske politik.

Nr. 12, af oberst Hierl, beskriver vores nationale forsvarspolitik.

Vi vil afslutte med et par bemærkninger om visse spørgsmål, som vores politiske fjender ondskabsfuldt og usandt fremstiller i håb om at skade os.

Vores holdning til den permanente embedsmandsklasse er bestemt værdig. Vi ville ikke være så helhjertede beundrere af den store konge af Preussen, hvis vi var imod denne klasse. Hvad hæren var i udlandet, er en ren, ubestikkelig embedsmandsklasse for staten derhjemme. Ære og pligt skal igen blive væsentlige egenskaber hos vores embedsmænd. Den slags embedsmænd, der er til de rødes og de sortes kald, vil forsvinde i den kommende stat; sådanne parti-svindlere har ingen brug for ære og pligt.

Machine Translated by Google

Antydningen om, at nationalsocialisterne er imod embedsmændene og har til hensigt at reducere deres løn og afskaffe pensioner, er af karakter som en politisk løgn, som er blevet spredt af vores modstanderes presse. Tværtimod ønsker vi at give alle medlemmer af nationen, der har tjent Tyskland trofast hele deres liv, en ærespension, der vil befri dem for bekymringer i deres alderdom. Kun således vil socialhjælp blive befriet fra stigmatiseringen af 'forarmelse'.

Vi må også henvise til udvidelsen af pensionsidéen til de uafhængige handlende og håndværkere. Der er ingen grund til at bekymre sig om, hvordan vi skal skaffe midler til formålet. Når vi holder op med at betale tusindvis af millioner til udlandet hvert år, og endnu flere til vores egne banker, vil en brøkdel af disse beløb være tilstrækkelige til at betale for alderspensioner.

Arbejdsløshedsunderstøttelse og -forsikring

Det er ikke i sig selv statens opgave at støtte mænd, der er i stand til at arbejde, med statslige midler. Vores holdning til det nuværende system for støtte til dem, der ikke kan tjene til livets ophold, har aldrig ændret sig; vi har altid presset på i Parlamentet for bedre vilkår for de arbejdsløse.
Dette gør vi ikke fordi vi mener, det er en rigtig tingenes tilstand, men fordi en regering som den nuværende, hvis idiotiske udenrigs- og indenrigspolitik har ført arbejdskraft, fødevareproduktion og al handel til afgrundens rand, er forpligtet til at lade sin politik gå fri.

En stat, der ikke er i stand til at genindføre millioner af mænd, der kan arbejde, i den økonomiske verden, fortjener at blive fejet væk; så hvis den ikke økonomisk formår at løse problemet med hjælp til arbejdsløshed, trækker vi blot på skuldrene.

De forskellige angreb på arbejdsløshedssystemet, selv hvis de er berettigede, når de henviser til tilfælde af misbrug af denne sociale bistand, formår ikke at aflede os fra det princip, vi tror på. Selv om der blandt næsten 3.000.000 arbejdsløse kan være 2 eller 300.000 berygtede dovne, der let ville vende tilbage til arbejdet, hvis arbejdsløshedssystemet blev fjernet, må vi ikke glemme, at der stadig er mindst 2,5 millioner gode arbejdere, ansatte, ingeniører, teknikere, formænd, kontorister osv., der desperat søger arbejde og ikke kan finde det. Det er på grund af vores fuldstændig usunde statspolitiks fiasko, at det er umuligt at foretage nogen ændring i den elendige arbejdsløses arbejdsløshedsunderstøttelse

Angreb på religion og præster

Vi kan ikke ofte nok erklære, at NSDA.P. ikke drømmer om at angribe
Kristen religion og dens værdige tjenere.

Det er Centrums og Det Bayerske Folkepartis korrumperende politik, vi angriber; disse mister ingen mulighed for at råbe "Kirken i fare", undtagen når de gør fælles sag med det ateistiske, gudsfornægtende socialdemokrati.

Det er fordi vi har et så højt og helligt ideal for menneskets forhold til sin Gud, at vi hader at se religion besudlet med snavs fra politisk konflikt.

Machine Translated by Google

2. De 25 punkter

Det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti annoncerede sit program for verden på et stort massemøde den 25. februar 1920 i Hofbräuhous-Festsaal i München.

I afsnit 2 i vores partis konstitution erklæres dette program for uforanderligt.

Programmet

Det tyske arbejderpartis program er begrænset i den forstand, at lederne, når de i det bekendtgjorte mål er nået, ikke har til hensigt at oprette nye, blot for kunstigt at øge massernes utilfredshed og dermed sikre partiets fortsatte eksistens.

1. Vi kræver en forening af alle tyskere for at danne et Stortyskland på grundlag af retten af den selvbestemmelse, som nationer nyder godt af.
2. Vi kræver lige rettigheder for det tyske folk i dets omgang med andre nationer og afskaffelse af fredstraktaterne i Versailles og Saint-Germain.
3. Vi kræver jord og territorium (kolonier) til næring for vores folk og til at bosætte vores overflødige befolkning.
4. Kun medlemmer af nationen må være statsborgere. Kun personer af tysk blod, uanset deres tro, må være medlemmer af nationen. Ingen jøde må derfor være medlem af nationen.
5. Enhver, der ikke er statsborger, må kun opholde sig i Tyskland som gæst og skal anses for at være underlagt udenlandsk lovgivning.
6. Stemmeret om statens regering og lovgivning tilkommer alene statsborgeren. Vi kræver derfor, at alle officielle udnævnelser, af enhver art, hvad enten det er i Riget, på landet eller i de mindre områder, kun skal gives til statsborgere. Vi modsætter os Parlamentets korrumperende skik med at besætte poster udelukkende med henblik på partihensyn og uden hensyntagen til karakter eller evner.
7. Vi kræver, at staten gør det til sin første pligt at fremme statens borgeres industri og levebrød. Hvis det ikke er muligt at forsørge hele statens befolkning, skal udenlandske statsborgere (ikke-statsborgere) udelukkes fra Riget.
8. Al ikke-tysk indvandring skal forhindres. Vi kræver, at alle ikke-tyskere, der er kommet ind i Tyskland efter den 2. august 1914, straks skal forlade Riget.
9. Alle statens borgere skal være lige med hensyn til rettigheder og pligter.
10. Det skal være enhver statsborgers første pligt at arbejde med sit sind eller med sin krop. Den enkeltes aktiviteter må ikke kollidere med helhedens interesser, men skal foregå inden for fællesskabets rammer og være til det almene bedste.

Machine Translated by Google

Vi kræver derfor:

11. Afskaffelse af indkomst, der ikke er optjent ved arbejde.

Afskaffelse af renternes trældom.

12. I betragtning af det enorme offer af liv og ejendom, som enhver krig kræver af en nation, må personlig berigelse som følge af en krig betragtes som en forbrydelse mod nationen.
Vi kræver derfor hensynsløs konfiskation af alle krigsgevinster.

13. Vi kræver nationalisering af alle virksomheder, der indtil nu er blevet omdannet til selskaber (trusts).

14. Vi kræver, at overskuddet fra engroshandelen fordeles.

15. Vi kræver en omfattende udvikling af plejeforsorgen.

16. Vi kræver oprettelse og opretholdelse af en sund middelklasse, øjeblikkelig fællesmægling af engrosvirksomheder og udlejning heraf til en billig pris til småhandlere, samt at der vises yderste hensyn til alle små leverandører til staten, distriktsmyndigheder og mindre lokaliteter.

17. Vi kræver en jordreform, der er egnet til vores nationale behov, vedtagelse af en lov om konfiskation uden kompensation af jord til fælles formål; afskaffelse af renter på jordlån og forhindring af al spekulation i jord .

18. Vi kræver hensynsløs retsforfølgelse af dem, hvis aktiviteter skader fælles interesser. Uhøflige kriminelle mod nationen, ågerkarle, profitmagere osv. skal straffes med døden, uanset deres tro eller race.

19. Vi kræver, at romerretten, som tjener den materialistiske verdensorden, skal erstattes af et retssystem for hele Tyskland.

20. Med det formål at åbne muligheden for højere uddannelse og dermed avancement for enhver dygtig og flittig tysker, skal staten overveje en grundig omstrukturering af vores nationale uddannelsessystem. Læreplanen for alle uddannelsesinstitutioner skal bringes i overensstemmelse med det praktiske livs krav.

Forståelse af statsideen (statssociologi) skal være skolens mål, begyndende med elevens første intelligens. Vi kræver udvikling af begavede børn af fattige forældre, uanset deres klasse eller erhverv, på statens bekostning.

21. Staten skal sørge for at hæve sundhedsstandarden i nationen ved at beskytte mødre og spædbørn, forbyde børnearbejde, øge den kropslige effektivitet gennem obligatorisk gymnastik og sport fastsat ved lov og ved omfattende støtte til klubber, der beskæftiger sig med de unges kropslige udvikling.

22. Vi kræver afskaffelse af en betalt hær og dannelse af en national hær.

23. Vi kræver juridisk krig mod bevidst politisk løgn og dens formidling i pressen. For at fremme oprettelsen af en tysk national presse kræver vi:

---

[1] Den 13. april 1928 fremsatte Adolf Hitler følgende erklæring: Det er nødvendigt at svare på den fejlagtige fortolkning fra vores modstanderes side af punkt 17 i NSDAP's program.

Da NSDAP anerkender princippet om privat ejendom, er det indlysende, at udtrykket 'konfiskation uden kompensation' blot henviser til mulige juridiske beføjelser til om nødvendigt at konfiskere jord, der er ulovligt erhvervet eller ikke administreret i overensstemmelse med national velfærd. Det er rettet i overensstemmelse med national velfærd. Det er i første omgang rettet mod de jødiske virksomheder, der spekulerer i jord.

München, 13. april 1928. (underskrevet) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. at alle avisredaktører og deres assistenter, der beskæftiger den tyske sprog, skal være medlemmer af nationen;

b. at der kræves særlig tilladelse fra staten, før ikke-tyske aviser må udkomme. Disse trykkes ikke nødvendigvis på tysk;

c. at ikke-tyskere ved lov skal forbydes økonomisk deltagelse i eller indflydelse på tyske aviser, og at straffen for overtrædelse af loven skal være undertrykkelse af enhver sådan avis og øjeblikkelig deportation af den pågældende ikke-tysker. Det skal forbydes at udgive aviser, der ikke bidrager til nationens velfærd. Vi kræver retsforfølgelse af alle tendenser inden for kunst og litteratur, der er af en art, der sandsynligvis vil nedbryde vores liv som nation, og undertrykkelse af institutioner, der strider mod ovennævnte krav.

24. Vi kræver frihed for alle religiøse retninger i staten, for så vidt som de ikke er en fare for den og ikke strider mod den tyske races moralske følelser.

Partiet står som sådan for positiv kristendom, men binder sig ikke i trosbekendelsesspørgsmålet til nogen bestemt bekendelse. Det bekæmper den jødisk-materialistiske ånd i os og uden os, og er overbevist om, at vores nation kun kan opnå permanent sundhed indefra på princippet:

Fællesinteressen frem for sig selv.

25. For at alt det foregående kan realiseres, kræver vi oprettelsen af en stærk central statsmagt. Ubestridt autoritet fra det politisk centraliserede parlament over hele riget og dets organisation; og dannelse af kamre for klasser og erhverv med det formål at udføre de generelle love, der er udstedt af riget i konføderationens forskellige stater.

Partiets ledere sværger at gå lige frem – om nødvendigt at ofre deres liv — for at sikre opfyldelsen af de foregående punkter.

München, 24. februar 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Efter en grundig diskussion på medlemmernes generalforsamling den 22. maj 1920 blev det besluttet, at "Dette program er uforanderligt". Dette betyder ikke, at hvert ord skal stå uændret, ej heller at noget, der gøres for at uddybe eller udvikle programmet, skal forbydes, men det indebærer med absolut beslutsomhed og urokkelig klarhed, at de principper og ledende ideer, det indeholder, ikke må manipuleres med.

Der kan ikke være nogen bøjning eller vridning ud fra hensigtsmæssighedshensyn, ingen skjult indblanding i meget vigtige - og for de nuværende ordninger i politik, samfund og økonomi, meget uvelkomne - punkter i programmet, ingen afvigelse fra stemningen.

Adolf Hitler trykker dens to hovedpunkter med blyant: Fællesinteressen frem for selvet – programmets ånd. Afskaffelsen af interessernes trældom – kernen i nationalsocialismen. Når disse to punkter er opnået, betyder det en sejr for den kommende universalistiske samfundsorden i den 'sande stat' over den nuværende adskillelse af stat, nation og økonomi under den korrumperende indflydelse af den individualistiske samfundsteori, som den er nu.

Machine Translated by Google

konstrueret. Dagens falske stat, der undertrykker arbejderklassen og beskytter bankfolks og børsspekulanters piratkopierede gevinster, er arenaen for hensynsløs privat berigelse og for den laveste politiske profit; den tænker ikke på sit folk og skaber intet højt moralsk bånd. Pengenes magt, den mest hensynsløse af alle magter, har absolut kontrol og udøver en korrumperende, ødelæggende indflydelse på stat, nation, samfund, moral, drama, litteratur og i alle moralske anliggender, som er vanskeligere at vurdere.

Der må selvfølgelig ikke være nogen vaklen, ingen tilbagetrækning i denne kæmpekamp; det er enten sejr eller nederlag.

Det noget varierede syn på det samme grundprincip, som jeg har givet i min bog, *Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* (F. Eher Nachf.), er ikke en ændring, men en række punkter, der hører sammen, samlet og ordnet efter forskellige politisk-økonomiske, finansielle og kulturelle aspekter af livet.

Hvis disse mine synspunkter *(se s. 22)* kunne betragtes som afvigende fra eller i modsætning til de 25 punkter, ville Hitler aldrig have beskrevet min bog i sit korte forord som "vores bevægelses katekismus". Enhver er fri til at vælge et af synspunkterne efter sin smag, men hvis han sammenligner dem, vil han ikke finde dem indbyrdes modstridende.

For at sikre fremtidig absolut enighed om vores krav, som de er udtrykt i vores program, og for at beskytte bevægelsen mod de chok, der sandsynligvis vil skade enhver bevægelse, –
På baggrund af 'forbedringsforslagene' fra professionelle og amatørkritikere, brokkere og bedrevidende personer udnævnte Adolf Hitler formelt Gottfried Feder til den endelige dommer i alle spørgsmål i forbindelse med programmet på en konference for alle distriktsarrangører afholdt i Bamberg den 11. februar 1926.

Machine Translated by Google

3. De grundlæggende idéer

Det er vores hensigt i denne pjece at afdække de væsentlige principper i den nationalsocialistiske statsopfattelse så kort og enkelt som muligt. Vi vil i et senere hæfte behandle de sociologiske, teoretiske og åndelige aspekter af denne opfattelse mere detaljeret.

Vi skal heller ikke forsøge at beskrive de forskellige andre politiske aspirationer eller dem, der repræsenterer dem i de forskellige partier og foreninger – det er en opgave i sig selv – men vi opremser her blot de væsentlige punkter i vores krav.

Verden opstod af kaos, orden af uorden, organisation af vild forvirring.

I dag hærger kaos verden – forvirring, kamp, had, undertrykkelse, røveri, grusomhed, egoisme. Broder er fremmedgjort fra broder. Medlemmer af samme nation angriber hinanden, stikker en mand ihjel, blot fordi han bærer et hagekors. De lider alle under de samme byrder, de samme afsavn; men hvem har nogensinde i disse sidste måneder hørt om marxistiske arbejdere, der angriber eller dræber deres arbejdsgivere, eller deres partiledere, eller nogen af bankfolkene og børsens blodsugere, eller nogen af de store profitmagere? Det eneste offer for kaos er den gode, simple arbejder. Marxisterne har mistet hovedet og stimler sammen med plyndrerne af deres egen klasse, mens de vender sig brutalt mod dem, der står klar til at redde den.

Nationalistpartierne og andre partier sidder i regeringen eller kæmper for at komme i regering med dem, der har ødelagt deres nationale idealer og derved mistet både ære og karakter. Forsvarsforeningerne stræber efter at trænge ind i staten – staten Severing og Grzesinsky – pacifister, internationalister og jøder, som de mener at kunne styre regeringen sammen med.

De er gået amok! De såkaldte Rechtskreise overser, at ørne og slanger, ulve og lam, menneskeheden og kolera-bacillen ikke kan samarbejde. De bruger al deres styrke på at give et indtryk af 'orden' i uorden, politisk kaos og politisk forfald. Men de retter deres ansigt mod nationalsocialisterne, disse 'fanatikere', fyldt med vanvittige frygt for, at sidstnævnte kan fratage dem nogle af deres tidligere privilegier og positioner – og glemmer, at de har mistet alt sammen gennem netop de mennesker, som de nu kræver 'en andel i de politiske brød og fisk' fra.

Industrivirksomhederne, store som små, har kun ét mål for øje – profit – kun én længsel – kreditter – kun én protest – mod beskatning; de frygter og respekterer kun én ting – bankerne; de trækker på skuldrene over det nationalsocialistiske krav om at nedbryde renternes trældom.

Deres eneste ønske er at 'stifte gæld'. Den enorme skat, der opkræves af bankernes lån uden besvær eller arbejde, anser de for at være fuldstændig i orden. De grundlagde sparsommelige partier og stemte for Dawes-lovene, som er hovedårsagen til den høje beskatning.

Æren er forsvundet fra forretningen, som helt ligger i hænderne på magtfulde virksomheder. Producenterne har overgivet sig til den høje finansverden, deres største fjende. Arbejdsgiverne på fabrikkerne og kontorerne, dybt forgældede, må nøjes med den mindste løn, for al arbejdsfortjeneste går i lommerne på den upersonlige pengemagt i form af renter og udbytter.

Dem, der har kontrol, er fuldstændig ude af stand til at stoppe kaoset. Knust ovenfra af skatter og rentebetalinger, truet nedefra af de undertryktes brokken.

Machine Translated by Google

arbejdere, de har bundet sig blindt til en stat kontrolleret af kapitalismen, mens udbytterne af det nuværende kaos lader dem forblive ved magten blot som slavedrivere over de arbejdende masser. Deres raseri er ikke rettet mod marxismens vanvid, men mod bærerne af det krogede kors. De glemmer, at vi, og kun vi, så den tyske økonomis tragedie nærme sig, opfattede og viste, hvordan Tyskland, hvis det blev taget i tide, i egen kraft kunne genoprette balancen.

Foreninger under alle mulige navne, fornuftige i deres grundlæggende ideer – håbløse i det nuværende kaos i det offentlige liv – søger at skabe orden. Alt sammen forgæves, for de er ikke i kontakt med nationen som en stor social helhed. Alle er blot opsat på at snuppe små fordele til deres egen kaste; blottet for ethvert politisk eller økonomisk princip henvender de sig til hvert politisk parti efter tur. De bøjer sig for det eksisterende system og bøjer sig for den såkaldte øverste autoritet.

De kostede den tyske nation uanede summer i betalinger til utallige organisatorer, direktører og bankfolk, men ingen af dem gør det mindste gavn. Inflation – en kriminel foranstaltning – berøvede alle klasser, de sparsommelige, medlemmer af foreninger, håndværkere deres opsparinger.
En ny skat, direkte fra det grønne bord, ødelægger håbet baseret på års arbejde. En fordel opnået efter utallige møder, diskussioner og delegationer til regeringen annulleres normalt af en stigning i leveomkostningerne, en stigning eller et fald i priserne.

Kaos og vanvid! Hvordan kan en landmand leve under en sådan forfølgelse? Hvordan kan arbejderen købe ind, når priserne stiger konstant? Hvad nytter det at hæve lønnen til embedsmænd og ansatte, når leveomkostningsindekset fortsætter med at stige? De søger i deres godtroenhed hjælp fra staten, den stat, der har forårsaget al forarmelsen og undertrykkelsen, som ikke er 'Nationens Fader', men tyrannen og skatteopkræveren af pengedespotismen.

Så vender de sig igen og igen mod de gamle partier og siger, at de ikke er interesserede i politik og hører til til intet parti, og samtidig lade de ynkelige partiskænderier fortsætte som før.

Den store opgave, som nationalsocialismen har stillet sig foran sig, er en beslutsomhed om at genoprette formen, at fjerne kaoset, at bringe verden, som har afveget fra de gamle dispensationer, i orden igen og at beskytte denne orden – i den højeste platoniske forstand.

Det skal her understreges, at vi hverken betragter den tilsyneladende orden i en politistat eller røveri af finanser, der er helliget af skik og tilladt af loven, som 'orden', eller sammensværgelser af syndikater, truster og andre organiserede foranstaltninger til nationalt forræderi, uanset hvor godt de 'fungerer'. Selv en røverbande har 'orden', fængsler har deres 'regler'. Men i nationen, set som en organisk helhed, viser ethvert aspekt af vores offentlige liv smerte, trældom, undertrykkelse, uoprigtighed og præsenterer et kaotisk billede af en alles kamp mod alle.

Regering mod folk, parti mod parti, samtidig med at de indgår de mest unaturlige alliancer, arbejdsgiver mod medarbejder, købmand mod producent og forbruger, udlejer mod lejer, arbejder mod landmand, embedsmænd mod offentligheden, arbejder mod ...
'Bourgeoisi', kirke mod stat, hvor hver især blindt retter sig mod sin specifikke modstander og kun tænker på sine egne egoistiske interesser, sin fremgang og sine pengepunge. Ingen reflekterer over, at den anden har ret til at leve, eller at forfølgelsen af sine egne egoistiske mål betyder, at en anden skal betale for det. Ingen tænker på sine naboers velfærd eller på sine højere pligter over for samfundet. En åndeløs jagt efter personlig vinding. Tving din nabo til at komme videre, tramp på hans krop, hvis du vil have noget ud af det - hvorfor bekymre sig? Det er moderne forretning.

Lad os ikke bedrage os selv. Vi er midt i en stor verdensforandring, og det er naturligt, at simple sjæle, stakkels vandrende ånder, ikke ser nogen vej ud af kaoset, søger lindring i

Machine Translated by Google

selvmord, eller tro at verden er ved at gå under og deltage i kapløbet efter guldkalven og styrte blindt ind i malstrømmen. "Nyd mens du kan - efter os syndfloden."

Et så frygteligt slag mod en nations moral er kun muligt og forklarligt, når hele samfundets intellektuelle fundament er rystet eller falsk, – og faktisk ser vi, at marxismen, kapitalismen og lederne af vores offentlige liv alle tilbeder den samme gud –

Individualisme. Personlig interesse er det eneste incitament – at opnå fordele for sin egen snævre klasse i livet.

Senere vil der udkomme et yderligere bidrag til denne serie, dedikeret til en omhyggelig sociologisk studie af samfundets opbygning.

Her skal jeg kun kort forsøge at vise et sammenlignende billede af forskellen mellem de organiske fejl i nutidens stats- og politisk økonomi og essensen af en nationalsocialistisk stat. Den nuværende doktrin er: Samfundet er summen af individerne - staten er i bedste fald en bekvem samling af individer eller foreninger.

Vi kan sammenligne denne doktrin om samfundets opbygning med en bunke sten. Det eneste virkelige ved den er de enkelte stenstykker. Dens form er et spørgsmål om tilfældighed; om en sten ligger ovenpå eller nedenunder er ligegyldigt. Resultatet er hverken mere eller mindre end en bunke sten. sten.

Med samme sammenligning er staten, der svarer til vores nationalsocialistiske samfundslære og statsfilosofi, huset. Mekanisk set består huset også af så mange individuelle mursten - sand, cement, bjælker, vinduer, døre, gulve osv. Men enhver kan se, at et hus, et rum, er en højere enhed, noget nyt og ejendommeligt og fuldstændigt i sig selv, mere end blot en sum af mursten stablet sammen. Enhver kan forstå, at et hus ikke opstår ved at stable et antal enkeltdele i en bunke, men kun ved at samle disse dele efter en bevidst plan.

Således er det med en nation. Først når kaos organisk, gennem en bevidst plan, er blevet bragt i orden og har givet plads til form, ikke før en rationel helhed er blevet samlet ud af massen af dele, kan den sande stat fremstå. Først da vil de enkelte dele antage en formålsbestemt form. Othmar Spann, tidligere rektor ved Wiens Universitet, har beundringsværdigt forklaret i sin bog *Der wahre Staat* og i sin *Gesellschaftslehre* de sociologiske grundlag for den nuværende individualistiske stat i modsætning til det høje ideal om universel orden i en stat baseret på videnskabelige principper.

Vi nationalsocialister opfandt udtrykket, som alle mennesker kan forstå:

Fællesskabet før individet.

Kun ved at tjene den almene interesse som medlem af det nationale fællesskab, vågner individet op til et højere liv, hver på sin plads. Kun sådan vil hver enkelt opnå den ægte socialisme, fællesskabsfølelsen, det sande liv, vinde bevidsthed om sikkerhed og indse, at kun under denne idés herredømme kan en organisk, national regering opstå fra det nuværende røverisystem og være til gavn for fællesskabet og for hvert enkelt medlem af fællesskabet.

I dag er individet et hjælpeløst offer for de kræfter, der kæmper om herredømmet; dets foreninger er magtesløse til at hjælpe det. Det er ikke klart, hvem der er den virkelige fjende - den dovne profitmager og udbytter. Trods det marxistiske råb mod kapitalismen, centrets fromme udtalelser, erhvervslivets klager over byrden af ...

Machine Translated by Google

beskatning og renter, ingen erkender verdensfjenden, finansverdenen som overskygger verden, og dens repræsentant, den jødiske magnat.

Alle klasser har mærket renternes slag; skatteopkræveren bærer tungt på alle dele af befolkningen, - men hvem vover at modsætte sig bankernes og børsens magt? Kapitalen proklamerer sin karakter ved at vokse, i modsætning til al erfaring andre steder på jorden, så at sige uden for sig selv uden besvær eller arbejde, ved hjælp af renter og udbytter, og ved at vokse sig større og stærkere for hvert minut. Løgnens djævelske princip har overgået det kreative arbejdes anstændighed.

Bryd sammen, interessens trældom er vores krigsråb.

Jeg ved, at dette krav, som ligger til grund for alle andre, ikke forstås ordentligt i sin fulde, enorme betydning, selv ikke i vores egne rækker. Meget få af vores talere vover for eksempel at angribe dette grundlæggende spørgsmål, selvom de fleste af dem føler, hvor vigtigt det er; for et af vores partis slagord er "Bekæmp kapitalen og børsen". Men hvad "interessens trældom" egentlig er, hvordan det påvirker nationens og individets liv, hvordan "finans" har slavebundet befolkningen, og hvilke rigtige og praktiske metoder der skal anvendes for at bryde det, og hvad resultaterne af at bryde det ville være for hele befolkningen - er tilstrækkeligt klart for meget få til at sætte dem i stand til at forklare det med deres egne ord.

I sit store værk, Mein Kampf (bind I, s. 224-225), har Adolf Hitler indikeret den enorme betydning af dette spørgsmål på følgende måde: *"Da jeg lyttede til Gottfried Feders første forelæsning om nedbrydningen af renternes trældom i juni 1919, vidste jeg straks, at dette var en teoretisk sandhed af uhyre betydning for den tyske nations fremtid. Kampen mod international kapital og finans er·blevet hovedpunktet i programmet for den tyske nations kamp for uafhængighed og frihed."*

Alle seriøse nationalsocialister deler denne overbevisning, for løsningen af dette spørgsmål indebærer løsning af det jødiske spørgsmål – og meget mere end det.

Antisemitisme er på en måde grundlaget for de følelser, der ligger til grund for hele vores bevægelse. Enhver nationalsocialist er antisemit, men enhver antisemit behøver ikke at være nationalsocialist. Antisemitisme er negativt; antisemitten genkender bæreren af den nationale pest-bakterie, men denne viden udvikler sig normalt til had til den enkelte jøde og jødernes succes i forretningslivet. Så i bedste fald rejser antisemitismen sig og hjælper med at drive jøden ud af vores stats- og økonomiske liv. Antisemitten bekymrer sig ikke om Hvordan og Hvad der nu sker.

Hvis princippet om nutidens jødiske dominans – egeninteresse frem for almen interesse – og det jødiske bank- og kreditsystem – selv efter at jøden var blevet fordrevet, stadig var gældende, ville der stadig være nok bastardjøder eller endda 'normale tyskere' af blandet race, der var lige så klar til at træde i jødernes sted og rase mod deres egen race, som jøderne er i dag, og vi ville måske se masser af 'antisemitter' sidde, hvor jøderne engang sad.

Nu er nationalsocialismen med sit hovedkrav, at nedbryde interessens trældom, i bund og grund konstruktiv. Den stikker dybere, og konsekvenserne er langt mere altomfattende.

I mit essay, *Das Herzstück unseres Programms* (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), pegede jeg på den ejendommelige position, som efterspørgslen giver os blandt alle andre partier og foreninger. I alle vores andre krav finder vi lignende og parallelle forhåbninger hos højre- og venstrepartierne. Intet andet parti end vores kan vise nogen modpart til dette ene krav.

Machine Translated by Google

Vi ved alle, at hverken venstrefløjen med deres falske råb om "Ned med kapitalismen" eller højrefløjen med deres fraser om fædrelandet er i stand til at starte en ny verdensepoke, for hverken marxisterne eller reaktionærerne kunne ændre noget i vores økonomis natur, men ville kun ødelægge, som kommunisterne i Rusland gør. De er ude af stand til at opbygge –
ligesom kommunisterne i Rusland.

Hvad mener vi med interessens trældom?

Folkenes tilstand under pengedominans af verdensjødedominansen.

Jordejeren er under denne trældom, som er nødt til at optage lån for at finansiere sin landbrugsdrift – lån med så høje renter, at de næsten optærer resultatet af hans arbejde – eller som er tvunget til at stifte gæld og slæbe realkreditlånene efter sig som en blyvægt.

Det samme gælder arbejderen, der producerer i butikker og fabrikker for en slunche, mens aktionæren modtager udbytter og bonusser, som han ikke har arbejdet for.

Det samme gælder den indtjenende middelklasse, hvis arbejde næsten udelukkende går til at betale renterne på bankovertræk.

Det samme gælder alle, der skal tjene til livets ophold ved mentalt eller fysisk arbejde, mens en forholdsvis lille andel, uden arbejde eller besvær, tjener enorme gevinster på udbytter, spekulationer og bankaktier. Vi taler ikke om de sparsommelige sparere og småkapitalister –
selvom de også skylder, eller har haft, deres gevinster til et falsk system —, men hele deres liv, mange gange, blev deres lille rentebeløb taget fra dem i form af skatter, så vi nemt har råd til at tilbagebetale dem i deres alderdom en del af deres fulde indtjening, som blev taget fra dem. Jeg skal sige mere om dette senere.

Det samme gælder industrimanden, der møjsommeligt har opbygget sin forretning og med tiden forvandlet den til et selskab. Han er ikke længere en fri agent, men skal tilfredsstille den grådige bestyrelse og sine aktionærer – hvis han ikke ønsker at blive presset ud.

Det samme gælder alle nationer, der dækker deres underskud ved hjælp af lån.

Dette trældom betyder ruin for enhver nation, der overgiver sine suveræne rettigheder derhjemme, kontrollen over sine finanser, sine jernbaner, beskatning og told til pengemagten, bankfolkene, sådan som Tyskland har gjort ved at acceptere Dawes-loven.

Kreativt arbejde er under samme trældom, hvis det tænker på penge frem for alt andet. I dag
Penge, 'erhvervslivets tjener', er blevet arbejdets herre, ja, arbejdets brutale tyran.

Interessens trældom er det virkelige udtryk for modsætningerne, kapital versus arbejde, blod versus penge, kreativt arbejde versus udnyttelse.

Nødvendigheden af at bryde dette trældom er af så stor betydning for vores nation og vores race, at vores nations håb om at rejse sig fra sin skam og slaveri alene afhænger af den; ja, håbet om at genvinde lykke, velstand og civilisation i hele verden.

"Det er det omdrejningspunkt, som alt drejer sig om; det er langt mere end blot en nødvendighed for finanspolitik. Selvom dets principper og konsekvenser bider dybt ind i det politiske og økonomiske liv, er det et ledende spørgsmål for økonomisk studie og påvirker således hvert enkelt individ og kræver en beslutning fra hver enkelt: — Tjeneste for nationen eller ubegrænset privat berigelse. Det betyder en løsning af det sociale spørgsmål."

Alle 'verdensspørgsmål' kan beskrives med ét ord, der stiger op som en flamme fra kaos; samtidig kan utallige profeter og bøger ikke udtømme alle de spørgsmål, der opstår fra dette ord.

Machine Translated by Google

Vi kan ikke sige mere på nuværende tidspunkt om dette enorme grundprincip for nationalsocialismen. Jeg har allerede kastet lys over alle væsentlige sider af problemet i mine pjecer: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — München, 1926 (nu udgået); Der Staatsbankrott, Die Rettung — Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik — Diessen, 1921; og Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., München, (alt fås gennem vort partis bibliotek i München, Thierschstr. 11).

Intensivt studie er nødvendigt for at mestre detaljerne i dette problem, for de sidste 50 års praktiske økonomi har fulgt den kapitalistiske idé så tæt, at alle, der er vokset op med den, har brug for et fuldstændigt orienteringsskifte for at komme fri fra den.

En pjece om emnet vil snart udkomme, som vil give vores medlemmer en forklaring på denne yderst vigtige opgave for den kommende nationalistiske stat.

Ud over de to ret nye grundprincipper i vores program, som er anført ovenfor,
skal nævne visse andre i forbindelse med statens generelle politik.

Princippet bag vores statspolitik er kort sagt som følger: Det tyske rige er tyskernes hjem.

Det er det store princip for hele vores udenrigspolitik og omfatter Tysklands politiske befrielse, alle kravene i vores racepolitik og betingelserne for medlemskab af staten.

Vores økonomiske princip er: Nationaløkonomiens pligt er at sørge for de nødvendige ressourcer. af livet og ikke for at sikre kapitalen den højest mulige profit.

Dette princip for økonomisk politik omfatter en grundlæggende holdning fra nationalsocialismen til privat ejendom, og med hensyn til de forskellige former for virksomhed, fra de helt små til de helt store - syndikater, truster - og også til de store moralske spørgsmål, som må være en levende kraft i erhvervslivet, hvis 'nationaløkonomien' ikke skal synke til ren udnyttelse af nationen og til udelukkende at blive drevet med profit for øje!

Vores princip vedrørende finansiering er som følger:

Finansiering skal eksistere til gavn for staten; finansmagnaterne må ikke danne en Stat i staten.

Dette princip indebærer en seismisk forandring. Det vedrører de praktiske foranstaltninger, der skal træffes for at bryde interessernes trældom – nationalisering af finanssektoren, kontrol over kreditsystemet og banksystemet.

Hver af disse opgaver er af største betydning set fra vores programs synspunkt. De omfatter al skattelovgivning, hvor den ultimative – og tilsyneladende umulige –
Målet med en stat uden beskatning.

Vores princip vedrørende sociale emner er som følger:

Den almene velfærd er den højeste lov af alle.

Dette princip fra os er i direkte modsætning til nutidens praksis, ifølge hvilken enhver klasse, ethvert erhverv forsøger at opnå fordele for sin egen særlige gruppe i socialpolitikken uden hensyntagen til den almene interesse. Vi ønsker at gøre det muligt for alle at finde en bolig og for alle at tjene til livets ophold og at indføre et generelt system til pleje af ældre.

Hvad angår uddannelsesmæssig og moralsk fremgang, er det vores uforanderlige princip: at alt arbejde i den retning skal udføres udelukkende ud fra den tyske nationalitets synspunkt. Det kan ikke være ved ordre eller med magt, at vores nations moralske og intellektuelle kræfter kan indføre en ny renæssance, en ny klassisk epoke inden for kunsten. Der må sættes en stopper for de lidte skader.

Machine Translated by Google

af vores tyske kunstneriske og intellektuelle liv i hænderne på det jødiske diktatur, især gennem forgiftningen af pressen.

Udover dette vigtige område af det offentlige liv er der naturligvis mange andre forbedringer, der skal overvejes.

Det er klart, at vores retssystem skal modificeres for at imødekomme de mange nye institutioner; at skandalen med demokratisk valg til parlamentet skal fjernes, og at vi efter diktaturets overgangsperiode skal træffe beslutning om statens ydre synlige form og de føderale staters interne funktioner.

Allerede i denne korte oversigt kan vi dog se de store dimensioner af disse spørgsmål når de stilles ansigt til ansigt med de enorme grundlæggende principper i vores program.

Det er ikke fundamentalt – faktisk er det ligegyldigt for os, om vi skal være et monarki eller en republik, om vi skal have en føderation af 5 eller 25 stater, forudsat at de alle er tyske stater forenet under en stærk centralregering, når de står ansigt til ansigt med udlændingen, og forudsat at kun borgerne i den tyske stat derhjemme kan leve lykkeligt og tilfreds.

Machine Translated by Google

4. Programkravene i detaljer

som formuleret af Gottfried Feder i Der deutsche Staat.

Det vil skabe klarhed, når nye medlemmer rekrutteres, at anvende programmet i den følgende form. De mindre bestemmelser er grupperet under de vigtigere overskrifter, svarende til de principper, der er formuleret i det foregående kapitel.

NSDAP's politiske og økonomiske program

Vort mål er — Tysklands genfødsel af tysk frihed i tysk ånd.

Midlerne til dette mål er:

1. Det politiske princip: Det tyske rige er tyskernes hjem.
    a. I udenrigspolitikken:
        - Dannelsen af en homogen nationalstat, der omfatter hele den tyske race.
        - Energisk repræsentation af tyske interesser i udlandet.
    b. I racepolitik:
        - Dannelsen af en homogen nationalstat, der omfatter hele den tyske race.
        - Energisk repræsentation af tyske interesser i udlandet.
    c. I intern politik:
        - Kun tyskere, der bekender sig til et fuldstændigt fællesskab med Tysklands ånd og skæbne, må udøve statsborgerrettighederne.
        - Den, der ikke er tysker, må kun opholde sig i den tyske stat som gæst og er underlagt fremmed lov.
        - Tyskernes rettigheder skal have forrang frem for fremmede nationers borgeres rettigheder.

2. Vores økonomiske princip: Statens pligt er at sørge for livets fornødenheder og ikke for at sikre kapitalen den højest mulige profit.
    a. Nationalsocialismen anerkender privat ejendom som et princip og beskytter det ved lov.
    b. Den nationale velfærd kræver imidlertid, at der sættes en grænse for den enkeltes ophobning af rigdom.
    c. Alle tyskere danner et fællesskab til fremme af den almene velfærd og kultur.
    d. Inden for rammerne af enhver tyskers arbejdspligt, idet den private ejendomsrets hellighed respekteres, er enhver tysker fri til at tjene og disponere over resultaterne af sit arbejde.

Machine Translated by Google

e. Den sunde kombination af alle former for virksomhed, små som store, inden for alle områder af det økonomiske liv, herunder landbrug, skal fremmes.

f. Alle eksisterende virksomheder, der hidtil har været i selskabsform, skal blive nationaliseret.

g. Åger, profit og personlig berigelse på bekostning af og til skade for af nationen skal straffes med døden.

h. Indførelse af et års arbejdspligt (for staten), der påhviler enhver Tysk.

3. Vores finansielle princip: Finanser skal eksistere til gavn for staten; finansmagnaterne skal ikke danne en stat inden for staten. Derfor vores mål er at bryde interessernes trældom.

a. Befrielse af staten, og dermed nationen, fra dens gæld til de store finanshuse, der låner ud mod renter.

b. Nationalisering af Reichsbank og de udstedende institutioner. c.

Tilvejebringelse af penge til alle større offentlige formål (vandkraft, jernbaner osv.), ikke ved hjælp af lån, men ved at yde rentefri statsobligationer eller uden brug af kontanter.

d. Indførelse af en fast valutastandard på et sikret grundlag.

e. Oprettelse af en national bank for erhvervsudvikling (valutareform) til ydelse af rentefri lån.

f. Grundlæggende omstrukturering af skattesystemet baseret på socioøkonomiske principper. Fritagelse for forbrugerens byrde af indirekte beskatning og for producentens lammende beskatning (skattereform og skattelettelser).

4. Vort socialpolitiske princip: Den almene velfærd er den højeste lov af alle.

a. Udvikling af alderdomsforsikring i stor skala ved nationalisering af livrentesystemet. Ethvert medlem af den tyske stat skal være sikret tilstrækkeligt til at leve af, når vedkommende når en vis alder, eller, hvis vedkommende er varigt uarbejdsdygtig, før denne alder.

b. Deltagelse i overskuddet for alle involverede i produktive virksomheder i henhold til effektivitet og alder. Ansvaret for at opfylde opgaven vil også blive delt fra et nationalt synspunkt.

c. Beslaglæggelse til sociale formål af al fortjeneste opnået som følge af krigen og revolutionen, som ikke skyldes ærligt arbejde, og af ågerkarle og pengerøvers formuer.

d. Afhjælpning af boligmanglen ved omfattende nybyggeri i hele Riget ved hjælp af de midler, der er foreslået i nr. 20 (en ny nationalbank).

5. Vort kulturelle mål er, at alle videnskaber og kunstarter skal trives på grundlag af en politisk fri og økonomisk sund stat. Midlerne til at opnå dette vil være:

a. At opdrage de unge til at være sunde i krop og frie i sindet, efter den store traditioner i tysk kultur.

b. Fuldstændig tros- og samvittighedsfrihed.

c. Særlig beskyttelse af de kristne trosretninger.

d. Modvirkelse af dogmer, som er i modstrid med tyske moralske instinkter og indeholder stof, der er skadeligt for staten og nationen.

Machine Translated by Google

e. Modvirkelse af al ond indflydelse i pressen, litteraturen, teateret, kunsten og biograferne.

f. Undervisningsfrihed i de tyske gymnasier; dannelse af en bestemmelse klasse af højtsindede mænd.

6. Militære anliggender.

a. At gøre nationen effektiv ved at tillade enhver fri tysker at tjene og bære våben.

b. Afskaffelse af den betalte hær.

c. Oprettelse af en national hær til nationalt forsvar under kommando af et højt uddannet korps af professionelle officerer.

7. Andre anbefalinger.

a. Pressereform. Undertrykkelse af alle tidsskrifter, der strider mod nationens bedste. Strengt ansvar for alle usande og bevidst forfalskede efterretninger.

b. Ændring af valgretslovene for at fjerne de demoraliserende metoder i forbindelse med valgkampe og de valgtes immunitet.

c. Oprettelse af særlige kamre for handel og erhverv.

d. Retsreform med hensyn til jordlovene — anerkendelse af ejendomsretten til jord som princip; ingen ret til at låne fra private kilder med sikkerhed i jorden; statens fortegningsret, især i tilfælde af udlændinge og jøder; statens beføjelse til at forvalte ejendomme i tilfælde af dårlig forvaltning fra ejerens side.

Civilret — stærkt øget beskyttelse af personlig ære og sundhed i modsætning til den ensidige juridiske beskyttelse af ejendomsrettigheder, som er fremherskende i dag.

e. Reform af statslovgivningen.

Den statsform, der bedst passer til den tyske karakter, er suveræn kontrol forenet i en central personlig magt. Nationen må senere beslutte, om denne centrale personlige magt skal udøves af en valgt monark eller en præsident.

Rigets føderale karakter.

Den tyske nations forfatning, der består af en række lande, som er tæt forbundet af race og historie, gør det nødvendigt, at hver af staterne skal være meget uafhængig i interne anliggender.

Det er Rigets opgave at repræsentere den tyske nation i udlandet og at sørge for pas, told, samt for hæren og flåden.

Der er tre hovedhindringer for at gennemføre dette nationale program for nationale Socialisme: Marxisme, det parlamentariske system og de kapitalistiske magnater.

1. Vores antimarxistiske kampagne er rettet mod jøden Karl Marx' splittende doktriner – doktrinerne om klassekampen, der splitter nationen, doktrinerne om afskaffelse af privat ejendom, der gør forretning umulig – og mod hele det økonomisk materialistiske historiesyn.

Machine Translated by Google

2. Vores kampagne mod parlamenter er rettet mod den manglende ansvarlighed hos de såkaldte folkerepræsentanter, som – da de er immune – aldrig i praksis kan indkaldes til at stå til ansvar for resultaterne af deres beslutninger; også mod alle de onder, der opstår som følge af systemet (moralsk korruption, nepotisme, korruption), som alle resulterer i det endelige onde – en regering, der er afhængig af et sådant parlament.
3. Vores kampagne mod Mammon, som rangerer over de to andre, er rettet mod pengenes verdensomspændende magt, dvs. den evige udnyttelse af vores nation af de store långivere.

Det er også en enorm kamp mod den sjæledræbende, materialistiske ånd af grådighed og rovgirighed med alle dens forstyrrende ledsagere i vores offentlige, kommercielle og kulturelle liv.

Hovedkampen er en mellem to verdensteorier, repræsenteret af to væsensforskellige strukturer - den ånd, der har skabt og er kreativ, og den urolige, gribende ånd. Den kreative ånd, dybt rodfæstet, men overlegen i forhold til resten af verden i åndelig oplevelse, bæres hovedsageligt af den ariske race; - Den gribende ånd, uden rødder nogen steder, der kun sigter mod materielle ting, kommercielle, repræsenteres hovedsageligt af jøderne.

Nationalsocialismen, ligesom antisemitismen, betragter den jødisk-materialistiske ånd som hovedårsagen til ondet; den ved dog, at denne største kamp i historien ikke må stoppe med blot at ødelægge den semitiske ånd; derfor går Nationalsocialismens store program langt ud over det antisemitiske ønske om at ødelægge, for det tilbyder et positivt og konstruktivt billede, der viser, hvordan den nationalsocialistiske arbejds- og præstationsstat bør se ud, når den er fuldført.

Når dette høje mål er nået, vil det nationalsocialistiske parti automatisk opløses; for nationalsocialismen vil da være hele den tyske nations liv. NSDAP er ikke et politisk parti i ordets almindelige forstand, men den del af nationen, der er tillidsfuld og sikker på fremtiden, som har samlet sig om stærke og beslutsomme ledere for at befri Tyskland fra skam og afmagt i udlandet og fra demoralisering i hjemlandet, og for at gøre det endnu engang stærkt og respekteret i udlandet, og moralsk og økonomisk sundt i hjemlandet.

"Det tyske rige er det tyske folks hjem."

Hvert ord i dette princip for statspolitik er et hug, når vi tænker på den elendige tilstand, tingene står i dag.

Det 'Tyske Rige' - hvor findes der et Tysk Rige i dag? Kan Tyskland gøre krav på at blive kaldt en uafhængig stat? Nej! Selv ikke de mest selvtilfredse eksperter inden for statslovgivning kunne beskrive et land, som Tyskland er nu, som et land, der fuldt ud nyder alle sine suverænitetsrettigheder.

En stats fem vigtigste rettigheder er: suverænitet over sit territorium, sin hær, sin finanser, dens interne administration og kommunikation og endelig dens retfærdighed.

Man skal blot forelægge sagen på denne måde for enhver lægmand uden yderligere forklaring af en nations rettigheder i henhold til international lov og sammenligne den med Tysklands position i dag, og det bliver klart, at det er umuligt at hævde, at et suverænt 'Tysk Rige' længere eksisterer.

Vores kontrol over vores territorium er en hån, for når som helst Frankrig vælger, kan det beslaglægge tysk jord uden at bede om tilladelse og uden at lide modstand. Tjekkere, polakker, danskere

Machine Translated by Google

kunne vove sig på enhver indtrængen i tysk territorium uden frygt for hindringer. Det 'forbandede gamle regime' gav en helt anden fortolkning af den mindste grænseoverskridelse. Et militært indtrængen i tysk territorium indebar derefter en 'krigstilstand'.

For at beskytte sin territoriale suverænitet har en nation brug for en væbnet styrke, der er i stand til at afvise ethvert angreb på dens land og dermed på dens statsborgeres liv og lykke. En fri stat kan ikke tillade en fremmed magt at granske dens handlinger eller have ret til at bestemme dens hærs styrke, udstyr, våben eller garnisoner; hvis den gør det, er den bestemt ikke 'suveræn'; den kan ikke befale sine magtmidler; den har opgivet kontrollen over sine militære styrker. Tyskland har gjort dette ved at give efter for fjendens kommissioner for nedrustning og kontrol.

Tyskland havde allerede lidt denne ydmygelse under våbenstilstandsbetingelserne og havde mistet sine internationale rettigheder.

Ikke desto mindre kunne hun have bevaret en del af sin interne kontrol; men så snart den militære kontrol var ødelagt, greb finansmagnaterne muligheden for ubegrænset udnyttelse af tysk arbejdskraft.

Først og fremmest brød revolutionens mudrede strøm ud over Tyskland; derefter delte ågerkarlene og profitmagerne, de socialdemokratiske forrædere, kaos-sønner, desertører, fangevoglene magten med demokraterne og centrum, og bag og over alle finansfolkene gjorde jøderne deres arbejde. Snart blev frimurerne fra de såkaldte nationale partier, især broder Stresemann, tilkaldt. Det endelige slag skulle snart komme. Eksperterne med deres Dawes-lov berøvede Tyskland kontrollen over dets finanser, som blev byttet væk til en håndfuld jøder, de tyske og udenlandske finansmagnater. Rigsdagen lod jernbanerne gå, og med dem al kontrollen over kommunikationen, også en stor del af kontrollen over beskatning og told, ved at overdrage dem til erstatningskommissæren.

Der findes næsten ingen retskontrol længere. De besatte distrikter er underlagt udenlandsk militærret; særlige bestemmelser gælder for resten af Tyskland, såsom dem til forsvar af republikken; usikkerhed om rettigheder, organiseret offentligt røveri gennem den såkaldte Aufwertungsgesetze, der tvinger domstolene til at erklære, at uret er rigtigt.

Tyskland er ikke længere en suveræn stat. Hun er en koloni af slaver. Tyskere bliver undertrykt, smidt i fængsel, nægtet ytringsfrihed – simpelthen fordi de stadig er 'tyskere' og ønsker at afslutte deres slaveri.

Ja, vi ønsker at få Tyskland frit igen, og dette kommende tyske rige skal være tyskernes hjem – ikke blot en maskine til at holde orden, ikke blot en 'stat', en 'myndighed', en 'regering', en sinekur for en håndfuld regerende huse, men et Hjem, det charmerende ord – kærlighed til hjemmet, dejligt, solrigt, elsket. Duften af hjemjorden stiger op, vandringsmanden jubler af glæde ved at mærke hjemjorden under sine fødder; han er bundet til den af blodsbånd.
Hjemfølelsen er følelsen af tryghed, og derfra blomstrer den fine blomst af kærlighed til hjemmet. Staten og nationen kan ikke have noget bedre mål end dette.

Det er større end en forsigtig socialpolitik, end arbejdsløshedsforsikring, end boligordninger, selvom det at have sit eget hjem faktisk er et af de stærkeste incitamenter til kærlighed til hjemmet.

Hjemmet er mere end en 'kejserlig stat', som man tjener, hvad enten det er af entusiasme eller under tvang.

Det er mere end en administration, mere end forsvaret af ens egne interesser, mere end en krybbe til kvæg eller beskyttelse af person og ejendom. Alle disse offentlige genstande skal tjene forestillingen om hjemmet. Ligesom ideen om hjemmet har en særlig charme for børn i en ordentlig ...

Machine Translated by Google

organiseret familie, da ens eget værelse vækker meget andre følelser end et værelse på et hotel eller en fængselscelle; hjemmet er noget ubeskriveligt ømt og alligevel magtfuldt, overlegent i forhold til ideen om en forening med et formål, som er den liberale - parlamentariske - demokratiske opfattelse af den sociale stat.

Statens politik

Princip: Det tyske rige skal være et hjem for tyskerne – ikke for jøder, russere (kommunister), socialdemokrater, som ikke har noget fædreland kaldet Tyskland (Crispien), og heller ikke for alle de udlændinge, der opholder sig kortere eller længere på tysk jord.

Vi er i skarp og fundamental modstand mod Weimarforfatningen, som kun taler om 'tyske statsborgere', men ignorerer begrebet 'tysk' i national, eller rettere racemæssig, forstand.

(a) Udenrigspolitik.

1. Oprettelse af en solid nationalstat, der omfatter alle grene af den tyske race.

   Alt tysk blod, uanset om det lever under fransk, dansk, polsk, tjekkisk eller italiensk suverænitet, skal forenes i et tysk rige. Vi kræver hverken mindre eller mere end det, der blev krævet af vores fjender – tyskernes ret til at beslutte at tilhøre deres moderland, den tyske stat.

   Vi gør krav på alle tyskere i Sudetertyskland, Alsace-Lorraine, Polen, den østrigske koloni forbund og de stater, der efterfulgte det gamle Østrig. Dette krav udelukker dog udtrykkeligt enhver tendens til imperialisme; det er det enkle og naturlige krav, som enhver stærk nationalitet fremsætter som sit naturlige krav.

2. En stærk repræsentation af tyske interesser i udlandet er en yderligere og nødvendig følge heraf af punkt a.

   Det er normalt de bedste, mest flittige og dristige – ingeniører, opdagelsesrejsende, professorer, købmænd, læger – der drager ud i fremmede lande og bærer tysk kultur med sig. De er medlemmer af den store tyske nationalfamilie, som de aldrig må gå tabt i. De har ret til at forvente beskyttelse hjemmefra, når de er i udlandet. De bør ikke blot være formidlere af kultur, men den bevidste fortrop for den germanske idé i verden; ikke 'menneskehedens apostle', men bærere af den nordiske idé.

   De, der repræsenterer Tyskland i udlandet, bør ikke tilegne sig udenlandske forestillinger, men holde fast i deres overlegne tyske karakter. Vores udenrigsministerium skal fejes rent med en jernkost. Vi må afslutte den underdanige opførsel over for udlændingen på samme måde som Erzberger og Stresemann, og det vil vise sig, at en stærk repræsentation af tyske interesser vil blive respekteret på en helt anden måde, og at opmærksomheden på tyske ønsker i stedet for foragt vil blive resultatet.

(b) Racepolitik.

3. Udelukkelse af jøder og alle ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.

   Dette krav er så naturligt for os nationalsocialister, at der ikke er behov for yderligere forklaring; men det er ikke muligt at give overbevisende argumenter i korte træk til dem, der ikke forstår principperne i vores racelære.

Machine Translated by Google

Enhver, der ser på en jøde som en 'borger i den jødiske religions stat' – og ikke som et heterogent, adskilt folk, parasitisk af karakter, vil ikke forstå vigtigheden af dette krav. Hvis en mand skulle sige eller tro, at en kål, der tilfældigvis var vokset midt i en jordbærplante, var en jordbærplante, og at man kunne få gode jordbær fra den, ville han tage lige så fejl, som hvis han troede, at en løveunge, der var kommet ind i en flok får, derved blev til et får. En tysker ville ikke være god som embedsmand i Kina eller Indien, og vi ville ikke bryde os om at have en kineser eller en hottentot som finansminister eller borgmester i en tysk by.

Og alligevel ville det være bedre at have en Enver Pasha eller en Chang Kai Chek ved magten i Tyskland end at have en jøde med frit spillerum for sine opløsningsende racemæssige karakteristika. Det, der er sikkert, er, at revolutionen løsnede ordensbåndene i staten, og at de veletablerede jødiske bankfolk, såvel som de jøder fra Østen, der for nylig er indvandret til Tyskland, har beriget sig selv ved at forarme Tyskland. Vi har alle set og oplevet dette; det har altid stået på, denne opløsning af nordiske institutioner. "Der er kun én vej åben for dette snedige folk, - det har intet at håbe på, så længe orden opretholdes." (Goethe på markedet i Plundersweilen)

Derfor kræver vi:

4. At indvandringen af østjøder og andre parasitære udlændinge skal stoppes, og at uønskede udlændinge og jøder skal deporteres.

Under den store inflation strømmede jøder fra Galicien og Polen til de tyske byer som skadedyr. Selvom der var stor mangel på huse, var de snart godt indkvarteret, mens tyskerne måtte krybe ned i hullerne. De startede deres beskidte forretning og opkøbte alt – perler, persiske tæpper, diamanter, guld, sølv, platin, krigslån, tusindmarkssedler, kobber, bly, litteratur, teatre, korn (Fordampningsselskabet). De blev hurtigt synligt rige – og fik status som tyskere – i 'normale tyskeres' øjne.

Kompromis er fuldstændig utilgiveligt i denne sag. Vi skal have administratorer, hvis racemæssige overbevisninger er klare og ubøjelige. Racens sundhed skal genoprettes ved praktisk anvendelse af den antisemitiske behandling, og vores nation skal vendes nordpå i den nordiske idés forstand.

Dette spørgsmål hører måske ikke rigtigt hjemme i NSDAP's 'foreløbige program'; men vi må alle forstå klart, at der ikke kan gøres meget med den tyske nation, før den er blevet 'afbastardiseret'.

Men vi kan her og nu fastslå, at den forfærdelige racemæssige forfald kun – i hvert fald i teorien – er blevet dæmpet på grund af den bemærkelsesværdige interesse, der generelt er vakt af spørgsmål om race, og af at der findes en række bøger om emnet; intet andet end et solidt og kontinuerligt arbejde kan dog give os mulighed for at gøre reelle fremskridt.

(c) Hvad angår statsborgerskab kræver vi:

5. At ingen andre end tyskere, som tror på tysk kultur og den fælles skæbne for alle tyskere skal nyde statsborgerrettighederne.

Machine Translated by Google

Selv her må der trækkes grænser. Mennesker, der, selvom de er tyskfødte, handler bevidst på en måde, der er skadelig for nationen og staten, og modtager og adlyder ordrer fra udlandet – dvs. ikke accepterer en del af den fælles skæbne, må ikke tildeles borgerrettighederne; der er mange, som vi bliver nødt til at nægte den store ære at nyde disse rettigheder.

6. Ikke-tyskere må kun opholde sig i den tyske stat som gæster og skal betragtes som som værende underlagt udenlandsk ret.

   Dette er et nødvendigt princip, beregnet til at sætte en stopper for den evige underdanighed over for udlændingen for altid. Men det betyder ikke, at vi ikke skal byde et fremmed lands borgere varmt velkommen og behandle dem godt som gæster, så længe de opfører sig ordentligt; men

7. Tyskeres rettigheder og interesser skal have forrang frem for en fremmed nations undersåtters rettigheder og interesser.

   Vores yderligere krav behøver ikke at blive inkluderet i vores program i detaljer. For eksempel vil den form, som lovene vedrørende udlændinge antager, blive afgjort senere, ligesom metoderne til at udelukke jøder. Et principprogram kan ikke forventes at være et handlingsprogram, der giver taktiske detaljer om, hvordan overherredømmet skal sikres osv. Jeg er fuldstændig imod at fastlægge vores program for stift, for i denne store kamp må vi først fastlægge de principper, som vi aldrig skal vige tilbage fra, og ikke efterligne de borgerlige og socialistiske partiers metoder til at fange stemmer.

Økonomisk politik

Det er den nationale regerings pligt at sørge for livets fornødenheder og ikke at sikre den højest mulige fortjeneste for kapitalen.

Det kan falde simple, ligefremt tænkende mænd ind, at det er overflødigt at fremsætte denne åbenlyse kendsgerning som et princip. Det er almindeligt for producenten, landmanden, håndværkeren, fabrikanten, at det, han fremstiller, enten bruges eller forbruges – af ham selv eller, som handelsartikel, af andre.

I hans øjne er forretning, der ikke beskæftiger sig med produktion eller forbrug latterligt, umuligt, imod sund fornuft.

Dette bringer os til en af de store intellektuelle vanskeligheder i vores rekrutteringsarbejde. Vores landsmænd er nødt til at sige: - Selvfølgelig er din naturlige følelse i at tænke på betydningen og målene med arbejde og økonomi helt korrekt, men desværre svarer vores såkaldte politiske økonomi i dag på ingen måde til denne naturlige påstand. Hvis du ser nærmere efter, vil du opdage de forfærdelige karakteristika, der er fuldstændig i modstrid med den åbenlyse pligt for al national politisk økonomi.

For hvad med pengeudlånerne og profitmagerne? Tænker disse universelle plyndrere over at sørge for livets fornødenheder? Nej! Er de optaget af at skabe værdier, producerer de noget? Nej! De er røvere og forrædere i økonomisk forstand og samler blot rigdom til sig selv.

Hvad med bankerne? De cirkulerer penge og giver 'kredit'. Ja; men postvæsenet gør dette, og billigere, hurtigere og bedre; og til hvem giver bankerne kredit? — Til

Machine Translated by Google

trængende, de arbejdende masser, som ikke har deres eget hjem, eller til at bygge huse, til at dække det presserende behov for boliger? Nej! Eller til landmændene, eller til dem, der driver virksomheder, og som producerer og distribuerer de økonomiske fornødenheder? Ikke gratis, og kun hvis der tilbydes sikkerhed, ud over den naturlige forpligtelse til at tilbagebetale; desuden opkræver de renter. Er bankerne interesserede i, om producenternes kunder betjenes godt, billigt og hurtigt, eller om økonomiske fornødenheder leveres hurtigt, billigt og med behørig opmærksomhed? Nej! Deres eneste tanke er at tjene penge på renter, provision eller hvad bankprocessen med at udnytte pengemængden nu kaldes. Hvad producerer bankerne? Intet! Hvad tjener de? Enorme summer.

Således leverer pengeudlånere, profitmagere, banker og finansfolk ingen nødvendigheder, men i stedet trækker de enorme profitter fra det herskende kapitalistiske system – faktisk tyranniserer og udnytter de nutidens antisociale økonomiske system. Økonomiens hovedopgave er at sikre, at renten på lån er sikker, dvs. arbejderne er tvunget til at opgive en del af deres indtjening til 'byen'. Hvad gør fabriksejeren, eller som arbejderne kalder ham, 'udbytteren' og 'blodsugeren'? Ved at betale de lavest mulige lønninger, ved at bruge ringere materialer, ved masseproduktion, gennemsnitsregulering og høje detailpriser forsøger han at skabe den størst mulige profit for sig selv.

Han tænker ikke på sine ansattes fattigdom; han er ligeglad med, om hans varer hurtigt skal smides væk som affald – så meget desto bedre, da det betyder mere arbejde og mere profit for ham. De tåbelige mennesker styrter igen og igen efter billigt affald, hvis det bare bliver vist smukt frem.

Afkastet af hans kapital kommer først for ham, forsyningen af livets fornødenheder kommer en dårlig andenplads.

Han gør dog noget. Han sørger for arbejde.

Den sande fabriksejer er noget helt andet, han der er sig bevidst om sin høje opgave som økonomisk leder. Han må besidde en høj moralsk værdi – i hvert fald i økonomisk forstand.
Hans opgave er at opdage folkets reelle økonomiske behov – hvis han også er opfinder, udfører han selv dette pionerarbejde. Han skal holde sine omkostninger så lave som muligt og fordele dem bedst muligt, holde priserne så lave som muligt for at få sine varer ud på markedet; opretholde både kvaliteten og mængden af produktionen, betale sine ansatte godt, så de frit kan købe varer, og han skal altid tænke på forbedringer og fornyelser af anlæg og handelsmetoder. Hvis han sætter alt dette først i sin forretning, 'leverer han livets fornødenheder' i den bedste og højeste forstand," og profitten vil komme af sig selv uden at han gør den til sit første mål. "Det fineste og mest universelt kendte eksempel på denne type fabrikant er Henry Ford. Der er andre navne i vores egne tunge industrier, der står lige så højt, –

Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens og adskillige andre.

Sådanne virksomheders karakter er helt anderledes, når de ikke personligt kontrolleres af mænd med høje moralske kvaliteter, der varetager deres medarbejderes interesser, men er overladt til upersonlige aktieselskaber.

Så længe grundlæggeren af en virksomhed også er hovedaktionær og kan opretholde standarden for sine produkters kvalitet, kan alt være godt; men så snart omstillingen finder sted, overvældes den af de kapitalistiske aktionærers interesser. De tidligere ejere, lederne, er nu afhængige af bestyrelsen, der repræsenterer aktionærerne, for forbedringer af forretningsmetoder og arbejdsforhold, - og aktionærerne har ingen interesse (ud over slavedriverens) i arbejdernes velfærd og arbejdets kvalitet, så længe ...

Machine Translated by Google

Udbyttet, der kommer ud af det, er stort og godt. Indførelsen af proprietære aktier har haft en yderst ødelæggende indflydelse, for enhver tilfældig spekulant kan tilegne sig aktierne og faktisk blive ejer af store industrianlæg uden at vide noget om dem. For fondsbørsen er aktier og andele blot et stykke papir, de kan lege med. De er ikke interesserede i produktions- og arbejdsforhold, de fleste af dem kan ikke sige, hvad produkterne eller betingelserne for markedsføring, arbejdskraft, løn og vedligeholdelse er i den virksomhed, som de ejer ifølge loven. (!) Og ejere er de faktisk, bare fordi de tilfældigvis har tilegnet sig aktierne i den eller den fabrik på markedet.

Lad os nu undersøge denne tilstand i lyset af dens virkning på den politiske økonomi for at erkende det kapitalistiske systems korrupte karakter.

I dag søger virksomheder blot et kapitalafkast.

De store detailbutikker følger forskellige metoder. De dyrker 'attraktion', 'bluff', 'gennemsnitsdannelse', 'luksusartikler' og vække begær efter ikke-nødvendige varer, som jeg viste ovenfor.

Store paladser, bygget med alle forfinelsens kunstarter, indbyder til at købe tilsyneladende billige, men for det meste ret ubrugelige varer, og ved at tilbyde nemme betalingsbetingelser lokker de deres kunder til at bruge alle mulige slags summer på ren luksus. Toiletter er indrettet for at give folk mulighed for at tilbringe lang tid i butikkerne, som således bliver blot arnesteder for ekstravagance, for lad ingen forestille sig, at de får noget som gave. Virkelig velhavende mennesker køber ikke i store butikker; de ved, hvad den fattigere ikke ved - den, der køber billigt, køber dyrt. Forestiller de folkemængder, der køber i disse paladser sig, at de blev bygget på anden måde end med deres opsparede skillinger? Tror de, at de slipper for at betale for rulletrapper, elevatorer, toiletter, den eventyrlige belysning?

Vær også klar over, at de store butikker betyder ruin for de små butiksejere, at de udnytter hjemmearbejde og deres personale på den mest grusomme måde, og at det, der fremstilles, for det meste er skrald. De bedre varer er normalt dyrere end i respektable specialforretninger, en kendsgerning, der retfærdiggør vores kamp mod de store butikker. Vi betragter dem som en særlig form for den kapitalistiske idé i praksis, som ikke leverer livsfornødenheder, men blot er der for at skabe enorme profitter for aktionærerne.

I betragtning af denne ledende opfattelse af forsyningen af livets fornødenheder (som, som vi bør bemærke, intet har at gøre med den kommunistiske økonomiske ordning), rangerer spørgsmålet først i vigtighed i vores holdning til privat ejendom.

8. Nationalsocialismen anerkender privat ejendomsret som et princip og beskytter den ved lov – forudsat at den erhverves og anvendes hæderligt. Vi kan ikke diskutere det her, men enhver, der korrekt forstår begrebet 'arbejde', vil hurtigt se, at produktet af 'arbejde' skal være den, der arbejder. En producent vil ikke forstå, hvorfor hans arbejde eller dets værdi skal være et vagt 'fællesskabs' ejendom, og han vil heller ikke let indrømme, at frugterne af hans arbejde skal gå til et individ, kapitalisten. Derfor fører en korrekt forståelse af betydningen af 'arbejde' naturligt til anerkendelse af privat ejendomsret.

Endelig er der et yderligere emne - opfattelsen af hjemmet. Hjemmet er ikke en realitet, medmindre det virkelig er en mands egen ejendom, og hans eget hjem huser hans egen familie. En mands egen frugt og grøntsager fra hans egen have smager bedre end et måltid spist i et overfyldt spisehus. Enhver, der ikke kender længslen efter ejendele eller glæden ved at eje, vil ikke forstå vigtigheden af at anerkende privat ejerskab. Et sådant menneske har ingen rødder nogen steder, det er mærkeligt, at

Machine Translated by Google

Den jagtsomme mand er altid misundelig og søger altid noget nyt at eje, mens den nordiske mand, den solide mand af jorden, er absolut beskeden i sine ideer. Han ønsker ikke mere, end han kan få for sit arbejde. En arbejder ønsker ikke at have en fin villa, som han aldrig kan tjene; han ønsker et pænt lille hus til sig selv, ikke et lejet et, som han i løbet af sit liv ville betale tre eller fire gange så meget, som huset kostede at bygge. Men jøden, kapitalisten, - han ønsker ikke at være bundet til nogen grund; hans ideal er et stort pengeskab fyldt med gældsbreve, pantebreve og gældsbreve. Rigdom, ikke i ejendom, men i andre menneskers pantsatte ejendom, er hans mål. Han arbejder ikke, men han hviler ikke, før han har samlet bundter af obligationer, der giver ham pisken over alle dem, han har lånt penge til. Det næste krav i vores program er formuleret for at sætte en stopper for dette.

9. Nationens velfærd kræver, at der sættes en grænse for ophobning af rigdom i hænderne på enkeltpersoner.

Rigdom er ikke skadelig i sig selv; tværtimod gør velforvaltede ejendele godt for alle, der er forbundet med dem. Men igen er det det kapitalistiske lånesystem, der har forvandlet rigdom fra en velsignelse til en forbandelse; det er røveri. Den store masse af besiddelsesløse arbejdere 40 og den forgældede middelklasse bliver mere og mere adskilt fra de rige; utallige små ejere er udsat for gæld, og finansfolkenes magt, som ikke kender noget fædreland, intet hjemland, bliver mere og mere uhyggelig, mens de sidder i deres moderne røverbaronborge, bankerne. For at imødekomme dette skal Nationalstaten sørge for, at:

10. Alle tyskere skal dannes i et arbejdsfællesskab til fremme af fælles velfærd og kultur.

Denne idé om arbejdsfællesskab indebærer en økonomisk omstyrtelse af den universalistiske samfundsopfattelse. Alt arbejde og produktion skal inkluderes i den højere idé om tjeneste for fællesskabet. Det er på ingen måde i modsætning til personlig indsats og flid, men det betyder, at individuelle fremskridt ikke må ske på bekostning af ens medmennesker. Følgende punkt giver udtryk for dette krav.

11. Inden for rammerne af den almindelige arbejdspligt, der påhviler enhver tysker, og med anerkendelse af privat ejendomsret som princip, skal enhver tysker være fri til at tjene på den måde, han vælger, og fri til at disponere over resultaterne af sit arbejde.

Det foregående afviser udtrykkeligt marxismens socialiserende ordninger og også den høje finansverden. Staten skal omfatte det størst mulige antal frie eksistenser, der er forbundet af den sociale idé om tjeneste. — Det er naturligvis udelukket at drive miner, højovne, valseværker, skibsværfter i lille skala, men hundrede tusinde frie og uafhængige skomagermestre er bedre end fem enorme skofabrikker.

De store godser i Nord- og Østtyskland er mere produktive, når de drives i stor skala, end hvis de forvaltes af små selvejende bønder. Små selvejende godser trives bedst, hvis de er inden for rækkevidde af byer og landsbyer. Vores næste punkt kræver, at:

12. En sund kombination af virksomheder af alle slags, store som små, herunder landbrug, skal opretholdes.

13. Store virksomheder (syndikater, truster) nationaliseres. Dette krav stemmer overens med vores generelle kamp mod den kapitalistiske idé. — Syndikaters og trusters første mål i enhver bestemt produktionsgren er at forene sig med andre lignende virksomheder

Machine Translated by Google

med det formål at diktere priser. De styres af intet ønske om at distribuere gode varer til en billig pris. Sådanne 'ringe' tiltrækkes især af nye virksomheder, der klarer sig godt. Nye firmaer i samme branche opkøbes og fjernes, ofte til en meget høj pris som kompensation. Udbuddet reguleres ved pooling, hvorved de er i stand til at regulere priserne i overensstemmelse med et tilsyneladende ægte 'udbud og efterspørgsel'. Det er det, der bekymrer aktionærerne, som ikke har noget ønske om at se priserne holdt lave af konkurrence. Nye ideer og opfindelser ses med et fjendtligt blik og helst undertrykkes, hvis deres vedtagelse ville bringe ældre fabrikkers betalingsevne i fare. Sådanne virksomheder, der drives som enorme trusts fra et stort centralt kontor, er tydeligvis 'modne til socialisering', dvs. de er ophørt med at opfylde nogen af de tjenester for samfundet, som individuel konkurrence udfører. De er lammede fra starten og tjener kun kapitalismens grådighed.

14. Ågerkarle og profitmagere samt hensynsløs selvberigelse på nationens bekostning skal straffes med døden.

Loven, som den er nu, giver særlig beskyttelse til individuel ejendom. Små tyverier straffes umenneskeligt, hvorimod loven ikke giver nogen mulighed for at fange storstilede svindlere, der røver en hel nation med 'kapitalistiske metoder'. Vi henviser især til dem, der fremmede og profiterede af inflationen. Det var første gang i historien, at en hel flittig nation blev frarøvet alle sine opsparinger ved en inflationsforbrydelse i så stor skala, som det skete i Tyskland.

Bankernes grådighed efter stabiliseringen var værre end landevejsrøveri. Flere tyskere blev ofre for 'krigskompagniernes' praksis end for nogen organiseret røverbande.

Når tiden kommer, vil vi behandle disse ting mere detaljeret og skal finde en juridisk formel for dem. Men alle vil være enige om, at 'organiseret bedrageri mod nationen' skal straffes lige så hårdt, og endda strengere, end små pengetyverier eller bedrageri.

15. Indførelse af et obligatorisk arbejds- eller tjenesteår for hver tysker.

Forpligtelsen til at tjene ved at arbejde vil være det synlige udtryk for offentligheden for tjenestepligten. Den er ment som en uddannelsesmæssig gave og som et eksempel for hver tysker på, hvordan hele samfundet arbejder sammen som én mand. Den vil vise hver tysker velsignelsen ved nøje at opfylde pligten i arbejdet for nationens tjeneste.

Finansiel politik

At bryde interessens trældom.

Vores principper om dette emne er blevet så udførligt beskrevet i andet kapitel, at vi vil her kun beskrive de foranstaltninger, der er egnede til at nå vores mål i praksis.

16. Befrielse af staten, og dermed af nationen, fra dens gæld og fra forpligtelsen til at betale renter til de store finanshuse.

Staten må ikke stifte gæld – for den har ingen nødvendighed af at gøre det. Der er ingen sammenligning mellem staten og den private person, der fra tid til anden har brug for lån og er tvunget til at stifte gæld. Staten kontrollerer møntanstalten; den kan således tjene penge, hvilket den private person ikke kan! Den gjorde dette på en vanvittig måde.

Machine Translated by Google

under inflationen. Den gjorde det samme med Rentenmarken, og det samme – efter at have overdraget sin kontrol til den såkaldte Reichsbank – med den såkaldte Reichsmark.

Staten kunne udnytte denne ret til at tjene penge langt bedre uden fare for inflation. — Men kun hvis først:

17. Reichsbank og alle udstedende banker nationaliseres, og
18. Hvis der ikke stilles penge til rådighed for alle store offentlige formål (vandkraft, jernbaner osv.) ved hjælp af lån, men ved at yde rentefri statsobligationer eller uden at bruge kontanter.

Med andre ord: — Uforsigtig trykning af pengesedler uden at skabe nye værdier betyder inflation. Vi har alle oplevet det. Men den korrekte konklusion er, at en udstedelse af ikke-rentebærende obligationer fra staten ikke kan producere inflation, hvis der samtidig skabes nye værdier.

Det faktum, at store økonomiske foretagender i dag ikke kan sættes i gang uden at ty til lån, er ren vanvid. Her er der en rimelig brug af statens ret til at producere penge, som kan frembringe de mest gavnlige resultater.

Det må være klart for enhver, at for eksempel et stort elværk, der bruger vandkraft, meget vel kunne opføres på følgende usædvanlige måde:

Regeringen fremsætter et lovforslag i det lovgivende råd om udnyttelse af vandkraften i Bayern, Sachsen osv. ved at opfylde alle økonomiske krav. Den lokale rigsdag eller et andet organ træffer beslutning om byggeriet og bemyndiger finansministeren eller statsbanken til at udstede en række pengesedler, der er særligt mærket for at vise, at de er fuldt ud dækket af de nye arbejder, der er under overvejelse. Disse sedler understøttes af statens eller rigets samlede kredit. Ingen kan gøre indsigelse mod inflationen. Byggeriet finder sted på baggrund af den yderligere kredit, der er ydet af nationens råd, og sedlerne bliver lovligt betalingsmiddel ligesom resten.

Når arbejdet er færdigt, leveres nitrater eller elektricitet til kunderne for disse penge, og om få år kan udstedelsen tilbagekaldes og destrueres. Resultat: Staten og nationen har indført et nyt værk, som sikrer dem en stor ny indtægtskilde, og nationen er blevet rigere af det.

For at bevise det nuværende systems tåbelighed, lad os sammenligne det foregående med, hvad der går på nu.

Der optages et lån. Nogle få kapitalister gør, hvad hele nationen, selvom Parlamentet måtte stemme for det, ikke kan gøre; de tillader staten at låne penge af dem. I stedet for at bruge sin direkte myndighed til gavn for nationen forpligter staten sig til at betale permanent rente af det beløb, der kræves for at fuldføre et bestemt arbejde, og hænger derved en møllesten om halsen. Og hvad der er mest omkostningsfuldt af alt, udsteder den obligationer og skaber dermed 'ny købekraft'. På balancen gør det ingen forskel, om det nye arbejde repræsenteres af nye papirpenge eller nye obligationer.

Men samfundet lider skade, fordi obligationerne indebærer, at det nye arbejde er pantsat til kapital, som naturligvis gør sig selv ret sikker, dikterer priserne og tager profitten. Således er det i virkeligheden finansfolkene, der er rigere af udviklingen af landets vandkraft; de er ligeglade med tilbagebetaling; de kan lide at have sådanne monopoler som permanente malkekøer. Befolkningen er tvunget

Machine Translated by Google

at betale dyrt for elektrisk strøm eller nitrater, og endnu engang omdannes en del af den nationale ejendom i finansfolkenes interesse.

Jeg må henvise læseren til mine tidligere skrifter, især Der deutsche Staat, som behandler disse spørgsmål mere detaljeret end det er muligt i denne pjece. Adskillige numre i denne serie omhandler desuden forskellige særlige aspekter af den kommende stats nye metoder til at skabe penge.

19. Vi kræver indførelse af en fast møntstandard. Det har vi ganske vist nu, men røveriet forbliver det samme som før. Vi nationalsocialister havde alt klar til, da vi først var ved magten, at sætte en stopper for inflationssvindelen omgående og indføre en ny garanteret møntstandard.

20. Oprettelse af en ny nationalbank for udvikling og økonomi.

Dette krav er udtømmende forklaret i pjece 8 af det nationalsocialistiske bibliotek: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. Det er bemærkelsesværdigt, at dette krav fra vores om en finanspolitik er trængt dybt ind i andre politiske kredse end vores egen.

I 1921 forelagde jeg dette krav for den bayerske regering i form af et fuldt udarbejdet lovforslag. Der var i starten stor sympati for ideen, men da 'eksperterne' - bankbroderskabet - blev inddraget i konsultation, afviste regeringen 'Føderens utopi'.

Efter det vellykkede valg i Thüringen i februar 1921 arbejdede vores parti i landdagen dér hårdt for at oprette en sådan bank og fandt finansminister von Kluchtzner villig til at samarbejde; den borgerlige del del var også i sympati. Med et flertal i landdagen fik regeringen bemyndigelse til at oprette en socialbank for udvikling og økonomi. Hvorefter rigsregeringen, under pres fra rigsbanken, forbød at folkets vilje blev udført.

I mellemtiden var det lykkedes mig at få fremsat et lovforslag i disposition i Rigsdagen, der indeholdt bestemmelser om lignende banker i de forskellige stater; i den korte session i Dawes-året (1924) blev det imidlertid forsigtigt udskudt af regeringspartierne indtil opløsningen i efteråret samme år.

Et lovforslag om en bank var forelagt Mechlenburgs landdag. Resolutionen blev gjort ugyldig på grund af den tyske nationalistiske finansministers vaklen, også på grund af de hindringer, som Reichsbank forventedes at lægge i vejen.

Ideen bag udviklingsbanken er ikke mindre simpel end den ovenfor forklarede plan for at skabe penge til store offentlige formål.

En fælles økonomisk selskab, såsom Banken for økonomisk udvikling, bør gives ret til at udstede penge til udvikling (Baumark-Scheinen) dækket af værdien af de nybyggede huse. Disse kunne derefter opføres frit for den enorme rentebyrde, som alene i dag gør det umuligt at bygge i tilstrækkelige mængder.

Enhver tysker med sit eget hjem. Et frit folk på ubehæftet jord.

Machine Translated by Google

21. Fuldstændig omstrukturering af skattesystemet baseret på socialpolitiske økonomiske principper. Befrielse af forbrugeren fra byrden af indirekte beskatning og producenten fra skatter, der hæmmer hans aktiviteter.

Socialpolitik

Socialpolitik er det foretrukne motto for vores nuværende politiske universalmidler. Det lyder så pænt, gør dem populære og tiltrækker stemmer til det parti, der lover at gøre alting godt igen.

Når ethvert parti for eksempel lover embedsmanden en lønforhøjelse, kalder de det socialpolitik.

Det er det samme, når de lover at opfylde kontoristernes og arbejdernes ønsker; eller når de gør lidt for at hjælpe folk med små indkomster, eller krigsramte, eller unge lærere, eller tyskere i udlandet.

Og alle folk løber efter disse politiske rottefangere, når de spiller på deres 'sociale' fløjte2 .

Det skal først gøres klart, at socialpolitik betegner den offentlige velfærd som den højeste lov, og at socialpolitik, som den nu forstås, i virkeligheden er en politik af egeninteresse uden hensyntagen til den almene velfærd. Alle mulige uforsigtige løfter gives, og de, der giver dem, skal vide fra starten, at det er umuligt at opfylde dem.

Nu hvor Tyskland er så magtesløst politisk, økonomisk og finansielt – hvilket først kommer til udtryk i Dawes-lovene og nu i Young-loven, og i den såkaldte opfyldelsespolitik, der har lagt byrder på vores nation og gjort livet næsten umuligt – er det både falsk og latterligt at tale om 'socialpolitik'. Nu hvor det tyske liv er så trangt, hvor hver mand træder på sin nabo og forsøger at komme foran ham og skubbe ham til side, når de forskellige befolkningsklasser er i konflikt, løfter om at favorisere én gruppe på bekostning af en anden, er ikke 'socialpolitik for det fælles bedste', men en politik om at opildne én klasse mod en anden. De ved udmærket godt, at en øjeblikkelig 'forbedring' annulleres af højere leveomkostninger og højere beskatning.

Socialpolitik betyder noget helt andet – en beslutsomhed om at løse det sociale problem.

De uheldige, de udnyttede arbejderklasser tror, at deres retfærdige løn, deres ordentlige position i den sociale orden bliver tilbageholdt fra dem — derfor klassekrig.

Det er klart for alle, at vores økonomiske liv lider under dybe skader; bitter uretfærdighed. Og alligevel er de konklusioner, som marxismen drager med dens 'klassekamp' og dens 'sociale og økonomiske krav' om 'ekspropriere ekspropriatoren' og 'socialisering', fuldstændig falske, for det strider mod alle de sande krav til en ægte socialpolitik, hvis højeste lov er den almene velfærd.

Det ledende princip i klassekamp – som et politisk princip – er had. 'Ekspropriation af ekspropriatoren' gør misundelse til et økonomisk princip, og 'socialisering' betyder at nedbryde personligheden i lederskabet og sætte materialismen, massen, i stedet for intellekt og effektivitet.

2 En hentydning til Rottefængeren fra Hameln.

Machine Translated by Google

Der er intet yderligere behov for at bevise det fuldstændige sammenbrud af de marxistiske doktriner, set i lyset af det kommunistiske økonomiske systems fuldstændige fallit og den tyske revolutions elendige fiasko i 1918.

Jeg vil især gerne henlede mine læseres opmærksomhed på, at denne pseudosocialisme, født af marxismen, ikke er baseret på sund fornuft eller på nogen 'social' idé, ikke er konstruktiv, men forbliver sunket i den politiske tænknings dybeste dyb, at den hviler på det samme generelle princip om grov og kaotisk individualisme, som vi altid har vidst, at den gør. Den troes blot af en række individer, forenet af følelser af had og misundelse - ikke af noget konstruktivt formål - mod den anden halvdel af nationen. Kan vi blive overraskede over, at det sociale spørgsmål ikke løses og ikke kan løses på denne måde, og at deres eneste løsning er had og begær efter bytte; at en levende stat ikke kunne opstå ud af det marxistiske børsoprør, men kun en bunke ruiner.

Endnu engang finder nationalsocialismen det rette ord: Børsoprør. Marxisme er et udtryk for kapitalistisk forræderi. Kapitalistisk, for når et samfund baseret på individualisme er faldet i kaos, falder det nødvendigvis under den store finansmagnats indflydelse.

De socialpolitiske teorier, der foregiver at være 'antikapitalistiske' (marxisme, krigen mellem klasser) - socialpolitik som den forstås i dag - er nødvendigvis kapitalistiske, for de deler det samme intellektuelle princip. De har ikke ønsket om at konstruere organisk medlem for medlem, at sammenflette de forskellige klasser, der arbejder under den høje opfattelse af national enhed, med smertefuld omhu, men deres aspirationer er rent egoistiske, deres ønske er at forbedre deres egen situation uden hensyntagen til andre.

Kapitalisme og marxisme er ét og det samme! De vokser på den samme intellektuelle stamme.
Der er en hel verden til forskel på dem og os, deres bitreste modstandere. Hele vores opfattelse af samfundets opbygning adskiller sig vidt fra deres. Det er hverken klassekamp eller klasseselviskhed, men – vores hovedlov er den almene velfærd.

22. Stor udvikling inden for alderdomsforsikring ved nationalisering af livrenter. Ethvert medlem af den tyske nation skal være sikret nok til at leve af, når de når en vis alder, og før denne alder, hvis de bliver permanent uarbejdsdygtige.

Det er løsningen på det sociale problem.

Det er ikke så meget direkte utilfredshed med lønninger og indkomster, der forårsager social spænding, som usikkerhed, en mands angst for sine senere år, for at han skal blive kastet på gaden. Det er denne gennemtrængende angst, der driver de forskellige erhverv til at slutte sig sammen i falske sociale organisationer af marxistisk og kapitalistisk type og forbitrer fjendskabet mellem arbejdsgiver og arbejdstager. Det løsner de laveste instinkter på begge sider, og gensidig fjendskab er resultatet. Arbejderens egentlige mål i livet forsvinder i kampen for en øjeblikkelig lønstigning, og han indser aldrig, hvad det store mål med socialpolitik bør være passende forsyninger til ældre.

alder.

Vi bemærker endnu engang, hvordan staten fandt en god og prisværdig løsning i tilfældet med embedsmændene ved at forsørge dem efter pensionering. Det er den rette og lykkelige løsning på det kapitalistiske ideal om indkomst, nemlig at omdanne det til den sande stats ideal om forsørgelse, baseret på personligt arbejde og effektivitet.

Machine Translated by Google

Det vil være nationalsocialismens højeste og ædleste mål at realisere denne standard for almen velfærd.

23. Overskudsdeling for alle.

NSDAP identificerer sig med dette krav. Det er faktisk et rent socialistisk krav i ordets rette forstand; ikke desto mindre kommer det til os som en attraktiv, men korrumperende gave fra kapitalismen.

Deling af profit, der stammer fra andres arbejde, falder ind under kategorien ufortjent indkomst, som er hårdest angrebet af nationalsocialismen. Deling af profitten fra en mands eget arbejde er et krav så naturligt og socialt så retfærdigt, at intet kan fremføres imod det som princip.

Det er i udførelsen af den, at vanskeligheden opstår, det vil sige i at begrænse størrelsen af den andel, der skyldes arbejderens produktion, færdigheder og flid, og den, der skyldes opfinderens, revisorens, købmandens, ledelsens hjernearbejde og andre omstændigheder i forbindelse med virksomheden.

Det er naturligvis yderst vigtigt, at de parter, der øger værdien af et produkt, ikke udelades. Selv under det nuværende system kunne en del af det bytte, som kapitalen håber at få ud af en virksomhed, genvindes for arbejderen.

Vi skal ikke her diskutere spørgsmålet om, hvordan den nationalsocialistiske stat senere vil løse problemet.

Personligt mente jeg, at en generel sænkning af priserne, samtidig med at lønningerne blev opretholdt på det nuværende niveau, ville være den bedre og mere praktiske måde at opfylde kravet om at fordele profitten fra hele vores nationale produktion.

Det er imidlertid muligt, at den nationalsocialistiske stat vil løse problemet på en langt mere omfattende måde, end den, der i dag opfattes af hjerner med en marxistisk og kapitalistisk tendens. Det nuværende krav om profitdeling udspringer enten af et ønske om profit (i bund og grund kapitalistisk) eller af misundelse (i bund og grund marxistisk).

Kun i den ideelle stat, som vi opfatter den, er den berettiget, fordi vi, når vi skal løse den, skal undgå den kapitalistiske metode med at tildele en lille andel i virksomheden, hvis eneste formål er at sikre de større aktionærers ret til deres udbytte, og også den marxistiske idé om misundelse, da det forringer den personlige faktor og skader den brede offentlighed.

Vi giver et par eksempler for klarhedens skyld.

Det gavner ikke de 'profitdelende' arbejdere i en skofabrik at få et par aktier i virksomheden eller en lille bonus eller et par sko til kostpris, hvis de skal betale lige så dyrt for deres skjorter, jakkesæt, sokker, mad og drikke, fordi skræddere, bagere og bryggere dækker tøjfabrikanternes, bageriernes og bryggeriernes grådighed med deres egen 'profitdeling'.

Prissænkning er den trylleformular, der skal give ethvert medlem af nationen en andel i den nationale produktions profit.

Machine Translated by Google

Det vil ikke tilfredsstille en ægte nationalsocialists følelse af social retfærdighed, hvis gadefejere, daglejere, jernbanearbejdere, postbude, transportarbejdere, hospitalsarbejdere – for blot at nævne nogle få –, landarbejdere, minearbejdere, bygningsarbejdere, arbejdere skal udelukkes fra profitdeling, simpelthen fordi disse klasser ikke bidrager til at øge værdierne. Også om landbruget (hvor ikke blot detaljerne i landbruget skal tages i betragtning, men også de millioner, der er engageret i andre dermed forbundne forretninger) må det siges, at det 'betaler sig' i år, hvor høsten er god; også i de tunge industrier giver minerne kun en simpel fortjeneste på grund af presset fra den globale konkurrence.

Kan vi hævde, at disse millioner af arbejdere og ansatte, som ofte er beskæftiget i de vigtigste industrigrene, men som på grund af omstændighederne ikke kan håbe på en direkte andel i profitten, skal få mindre vederlag end den talrige klasse, der måske arbejder som opvaskere eller bærere i en natklub eller et tyrkisk bad, eller i en optisk eller kemisk fabrik, der nyder monopol og forsyner hele verden? Skal sidstnævnte dele profitten og udbyttet af luksusproduktionen, skal de så gøre det mere og mere umuligt for størstedelen af nationen at opnå disse fordele?

Vi kan godt lide at forestille os en byge af udbytter, bonusser og julegaver, der er blevet udgydt over arbejdere og embedsmænd, som har udført et glimrende stykke arbejde for en virksomhed i årevis. Sådanne forhåbninger af socialpolitisk karakter behøver ikke at blive diskuteret og argumenteret i denne afhandling om generelle principper. Kravet, som tingene er nu, er et vigtigt krav, og et krav, der burde tiltrække tilhængere. 'Profit' afhænger hovedsageligt af den generelle forretningssituation og af ledelsens tekniske færdigheder og salgsevner; fiasko kan komme gennem fejlagtig konstruktion eller en fejl i beregninger. Uanset hvor dygtige arbejderne måtte være, uanset hvor flittige de måtte være, kan de have ringe eller ingen indflydelse på resultaterne af årets arbejde eller på gevinster eller tab. Deres effektivitet retfærdiggør deres krav om en passende og tilstrækkelig løn, men der er ingen moralske eller økonomiske grunde til, at de kræver en andel af overskuddet. De ville med rette modsætte sig forslaget om, at de skulle dække eventuelle tab i løbet af regnskabsåret med deres opsparing; de ville med rette modsætte sig at blive forventet at kompensere for dårlig ledelse eller ekstravagant levevis fra direktørernes side ved at sænke lønnen. Men 'overskudsdeling' er kun berettiget, hvis der er evne og vilje til at dele risici og tab, eller hvis særlig effektivitet berettiger det.

Her er ét aspekt af generel overskudsdeling.

Hvorfor skulle for eksempel Tysklands store farverier med deres dominerende monopolstilling fortsat blot være en kapitalistisk malkeko for aktionærerne i IG Farbenindustrie og i bedste fald, ved at hæve priserne, give en andel af profitten til deres arbejdere og embedsmænd?

Det vil være den nationalsocialistiske stats opgave at sørge for, at enorme monopolistiske profitter stilles til rådighed for almenheden gennem en yderst generøs prissænkning.

Det er indlysende, at problemet ikke er et spørgsmål om socialpolitik, men er tæt forbundet med den nuværende kapitalistiske samfundsorden (aktionærernes krav).

Machine Translated by Google

Vi ønsker at anvende disse kortfattede principper og lade os vejlede af dem i vores mål om at realisere overskudsdeling så bredt som muligt i alle virksomheder, hvor overskuddet udelukkende går i lommerne på professionelle investorer.

24. Ekspropriation af al profit, der ikke er opnået ved ærligt arbejde, men gennem krigen, revolutionen – og yderligere – stabilisering og revaluering af marken; også ejendom tilhørende pengeudlånere og tyve.

Dette er et mål for straf og retfærdighed, der ikke kræver nogen forklaring under noget princip.

25. Afhjælpning af boligmanglen ved omfattende byggeri i hele Riget med de midler, der er fastsat i nr. 20 (udviklingsbanken). Dette afslutter listen over socialpolitiske krav. Om det teknisk-finansielle spørgsmål kan der ikke siges meget i denne pjece, da det er et meget stort særligt emne, og et som, tilsyneladende, kun finansbevidste forstår, og som faktisk skal udføres af dem. Pjece 8 fra NS-biblioteket behandler emnet fuldt ud.

Religion og kunst

Det er ikke muligt at fremsætte mere end nogle få ledende principper om dette emne inden for rammerne af et program. Det er allerede blevet gjort. For resten må det være vores princip ikke at trække religiøse spørgsmål ind i udtalelser om generel politik; selvom vi sagtens kan behandle den korrumperende indflydelse fra jødedommens hemmelige doktriner som genstand for offentlige udtalelser og angreb.

Det samme gælder alle de tåbelige angreb på kristendommen. Udtryk som "kristendommen har kun gjort skade" viser blot, at den mand, der siger dem, hverken har menneskelig eller politisk intelligens.

Man kan sagtens bebrejde Kirken for at blande sig i politik, og alle gode kristne vil misbillige de grusomheder, som inkvisitionen praktiserede i korsets navn, og retssager for hekseri, men det er forkert at misbruge det største fænomen i menneskets historie generelt for enkeltpersoners fejltagelser og fordærv. Den kristne religion har opdraget og opbygget millioner og atter millioner og bragt dem til Gud gennem lidelse.

Middelalderens kultur stod i korsets tegn; præstation, offer og modig tro har deres rødder i kristendommen. Derfor må vi være omhyggelige med at skelne kristendommens indre åndelige kerne fra de forskellige former for udvækst, der er opstået på den i dens historie.

Vores parti står på et fundament af positiv kristendom.

Dette er ikke stedet at diskutere alle problemer, håb og ønsker med hensyn til, hvorvidt den tyske nation på et tidspunkt kan finde en ny form for sine religiøse overbevisninger og erfaringer; disse er spørgsmål, der ligger helt uden for rammerne af et program som nationalsocialismens.

Det er af afgørende betydning at sætte os imod alle de forstyrrende påvirkninger, der skader vores nation inden for kunst, litteratur, videnskab, teater, film og frem for alt i hele pressen. Vores principprogram – de 25 punkter –

går så langt i detaljer, at det er unødvendigt at sige mere om dette emne.

Machine Translated by Google

Militære og andre reformer

Den nationale hær, handelskamrene, reform af stemmeretten og loven er så omfattende spørgsmål, der påvirker offentlighedens liv, at de ikke kan afvises i få sætninger. De vigtigste ideer er fremsat i selve programmet, men opgaven med at tænke og udarbejde dem og frem for alt at pode dem ind i den historiske fortid vil være det store problem i de kommende år, hvor vi håber, at den politiske magt vil være vores, og når vi vil være udstyret med den nødvendige styrke og viden til at overtage statens anliggender.

Her har vi et rigt forskningsfelt under nationalsocialismen.

Nationalsocialismens betydning fremgår af, at den ikke lader noget område af det nationale liv uberørt; for den skaber et helt nyt fundament, som vi skal bygge dette liv på.

Machine Translated by Google

5. Hvad vi ikke ønsker

For at styrke den positive side af vores program vil det være godt at sige kort hvad vi ikke ønsker.

Vi ønsker ikke, at historiens hjul skal dreje baglæns, eller at dynastier, der forsvandt og næsten ikke efterlod spor af sig selv – på grund af deres egen skyld – skal genoplives. Vi ønsker heller ikke at genindføre de klasser, der er blevet afsat, i deres tidligere privilegerede positioner.

Officerklassen og embedsmændene er i virkeligheden ikke højere eller bedre end nogen anden professionel klasse, for så vidt som de oprigtigt arbejder i overensstemmelse med vores idé om at tjene nationen først og fremmest.

Det er ikke ensartet eller guldblonder, men præstation, der skaber en mand.

Vi ønsker ikke ensidig præference eller kunstig ophøjelse af arbejderklassen, ej heller nogen form for proletarisk diktatur. Intet menneske må overtale sig selv til at tro, at nogen klasse, blot fordi de er blevet undertrykt i fortiden, kan gøre krav på at blive givet magt. Sådanne forhåbninger, når de omsættes til virkelighed, fører uundgåeligt til forfærdelige konsekvenser, såsom dem, der fulgte med børsoprøret i november 1918. Indtil videre er det ikke den 'undertrykte' del af befolkningen, der er på toppen, men en flok politiske svindlere, grådige eventyrere, profitmagere, vrøvlere og tåber, der har fået besiddelse af den politiske maskine og administrationen. Proletariatets lovede diktatur har udviklet sig til

'Profitariatets' diktatur.

Selv en ny statsordning under nationalsocialismen kunne ikke have noget håb om succes, medmindre den havde en meget grundigt uddannet stab af beslutsomme mænd, fuldstændig gennemsyret af principperne i vores program, seriøse mænd med energi og erfaring. Selv hos os ville alt for mange rene demagoger albue sig vej ind og høste fordele under den nye orden.

Det er meget lettere at kritisere fejlene ved en kollapsende samfundsorden end at arbejde konstruktivt på den.

Vi behøver ikke blot et nyt parti, der langsomt vinder fodfæste i parlamentet og administrationen, og derefter måske accepterer en post eller to i et koalitionsministerium, kun for til sidst at få det knækket ryggen – for så ville vores rolle i historien være udspillet, ligesom socialdemokratiet i dag er færdigt som politisk og intellektuel kraft i Tyskland. Det samme gælder de tyske nationalister, som allerede er gået tilbage fra deres hovedprincipper for at få pladser i regeringen.

Vi ønsker ikke ministre, der tiltræder embedet udelukkende for stillingens eller magtens skyld, men vi vil betragte enhver sådan stilling som et skridt mod vores store mål. Mellem os og resten er der altid vores verdensteoris flammende sværd.

På den ene side staten; eller rettere sagt den falske stat med det liberal-demokratisk-parlamentariske præg, tvunget af nødvendighed til at maskere finansfolkenes tyranni, og ved dens fødder en sydende pøbel af jødiske lejrtilhængere og stedfortrædere, der kæmpede for at tjene til livets ophold ud af systemet.

På vores side, kampen for vores folks befrielse og renselse, indtil vi opnår den sande tilstand af social retfærdighed og national frihed.

Machine Translated by Google

6. Konklusion

Opgaven med denne første pjece fra NS-biblioteket er at lære nationalsocialisten, hvad han bør vide om partiprogrammet. Vi har igen og igen set det ene hovedprincip, der trækkes gennem alle vores argumenter som en skarlagenrød tråd: Nationalsocialismen er en verdensteori, der står i skarp modsætning til kapitalismens nutidige verden og dens marxistiske og borgerlige satellitter.

Vort liv er en kamp i denne mægtige idés tjeneste, en kamp for et nyt Tyskland.

Vi nationalsocialister svinger vores stormbanner for verden. Altid unge, strålende og glitrende i solen rejser sig Det Krogformede Kors, symbolet på det genopvågnende liv.

Machine Translated by Google

Manifestet for afskaffelse af Interessens trældom

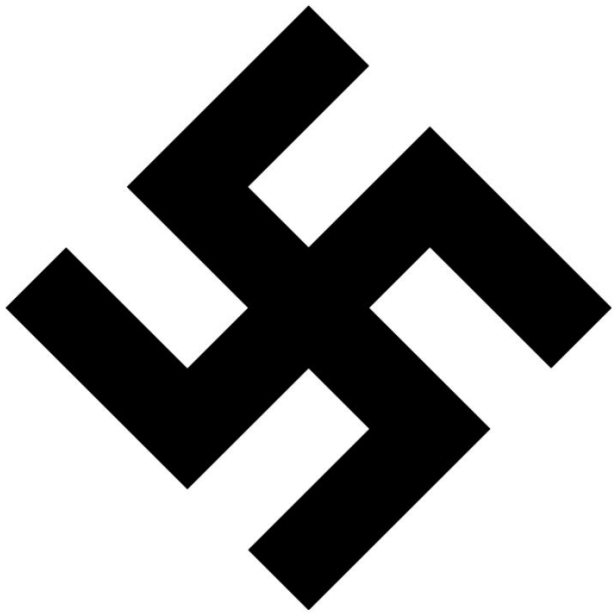

Machine Translated by Google

Mammonismen er den tunge, altomfattende og overvældende sygdom, som vores samtidige kulturelle sfære, og ja hele menneskeheden, lider af. Det er som en ødelæggende sygdom, som en fortærende gift, der har grebet verdens folk.

Ved mammonisme skal forstås:

på den ene side de overvældende internationale pengemagter, den overstatslige finansmagt, der troner over enhver folkeslags selvbestemmelsesret, international storkapital, den rene Guldinternationale;

på den anden side en tankegang, der har grebet den bredeste kreds af mennesker; den umættelige begær efter vinding, den rent verdsligt orienterede livsopfattelse, der allerede har ført til et skræmmende fald i alle moralske begreber og kun kan føre til mere.

Denne tankegang er legemliggjort og når sit højdepunkt i internationalt plutokrati.

Mammonismens primære kraftkilde er den ubesværede og uendelige indkomst, der produceres gennem renter.

Fra den fuldstændig umoralske idé om renter på lån blev Gold International født.
Den mentale og moralske konstitution, der er vokset frem af interessebegær og enhver form for profit, har ført til en skræmmende korruption hos en del af bourgeoisiet.

Ideen om renter på lån er den djævelske opfindelse af stor lånekapital; den alene muliggør et dovent liv for et mindretal af magnater på bekostning af de produktive folk og deres arbejdspotentiale; den har ført til dybe, uforenelige forskelle, til klassehad, hvorfra krig mellem borgere og brødre opstod.

Den eneste kur, det radikale middel til at helbrede den lidende menneskehed er

afskaffelsen af renters trældom.

Afskaffelsen af slaveri under renter af penge betyder den eneste mulige og endelig befrielse af produktivt arbejde fra de skjulte tvangsmæssige pengemagter.

Afskaffelsen af slaveri under interesse betegner genoprettelsen af den frie personlighed, menneskets forløsning fra slaveri, fra den forbandelse, hvorved mammonismen har bundet dets sjæl.
Enhver, der ønsker at bekæmpe kapitalismen, skal afskaffe slavebindingen under interesser.

Hvor skal afskaffelsen af renteslaveriet begynde? *Med lånekapital!*

Hvorfor?

Fordi lånekapital, sammenlignet med al industriel storkapital, er så overvældende, at de store pengemagter kun kan bekæmpes effektivt gennem afskaffelse af renteslaveri. 20:1 er forholdet mellem lånekapital og industriel storkapital. Det tyske folk skal årligt rejse mere end 12 milliarder i renter for lånekapital i form af direkte og indirekte skatter, husleje og de stigende leveomkostninger, mens selv i krigens opsvingsår udgjorde summen af alle udbytter, der blev udbetalt af de tyske aktieselskaber, kun 1 milliard.

Den *lavinelignende vækst* i lånekapital overgår al menneskelig evne til beregning, gennem evig, endeløs og ubesværet indtægt fra renter og fra rente på rente.

Hvilken velsignelse bringer afskaffelsen af slaveri under renter for arbejdende folk?
af Tyskland, for proletarerne i alle Jordens lande?

Afskaffelsen af renteslaveri giver os mulighed for at forfølge *ophævelsen af alle direkte og indirekte skatter.* Hør dette, I værdiskabende mænd i alle lande, alle stater og kontinenter: alle statsindtægter, der flyder fra direkte og indirekte kilder, strømmer konstant ned i lommerne på den store lånekapital.

Machine Translated by Google

Overskuddet fra statsejede virksomheder, herunder postvæsenet, telegrafen, telefonen, jernbanen, minerne, skovene osv., er fuldt ud tilstrækkeligt til at finansiere alle væsentlige statslige forpligtelser til skoler, universiteter, domstole, administrative organer og social velfærd.

Således vil ingen sand socialisme bringe nogen velsignelse til menneskeheden, så længe profitten fra Offentlige virksomheder er fortsat underlagt stor lånekapital.

Derfor kræver vi følgende som en grundlæggende statslov, først for de tyske folk, dernæst som en grundlæggende lov for alle de beslægtede folk, der ønsker at indgå sammen med os i et folkeforbunds kulturelle fællesskab:

1. Krigsobligationer, sammen med alle andre gældsinstrumenter fra det tyske rige, sammen med alle andre gældsinstrumenter fra de tyske forbundsstater, især jernbaneobligationer, såvel som obligationer fra alle lokale myndigheder, erklæres, under ophævelse af renteforpligtelsen, for lovligt betalingsmiddel for pålydende værdi [eller rettere sagt skal konverteres til bankkredit].

2. Med alle andre fastforrentede papirer, særligt dækkede obligationer, industrielle obligationer, realkreditlån osv. erstattes renteforpligtelsen af forpligtelsen til at tilbagebetale hovedstolen; således tilbagebetales den udlånte kapital efter 20 eller 25 år, afhængigt af renten, og gælden indfries.

3. Al gæld vedrørende fast ejendom, realkreditlån osv. skal betales i rater af samme beløb som de hidtil krævede betalinger, i overensstemmelse med de pantsætninger, der er registreret i matriklen. Ejendom i huse og jord, der på denne måde er frigjort for gæld, bliver delvist statens eller den lokale forvaltnings ejendom. [På denne måde bliver staten bedre i stand til at kontrollere og sænke huslejen.]

4. Hele det monetære system bør være underlagt statens centralbank. Alle private banker ligeledes; postcheckbanker, sparekasser og kreditforeninger, bliver alle tilknyttet som filialer.

5. Al kredit til fast ejendom ydes kun gennem statens bank. Personlig kredit og erhvervskredit er påbudt til private banker under en koncession fra staten.
   Denne indrømmelse gives ud fra en vurdering af behovet, med et forbud mod etablering af filialer for visse distrikter. Gebyrerne fastsættes af staten.

6. Aktier udbetales på samme måde som fastforrentede værdipapirer med en årlig rente på 5%. Overskydende overskud udbetales delvist til aktionærerne som kompensation for "risikeret" kapital (i modsætning til fastforrentede og møntsikrede værdipapirer), mens det resterende overskud, i kraft af arbejdskraftens suveræne ret, enten fordeles socialt eller anvendes til at reducere produktpriserne.

7. For alle personer, der af fysiske årsager (høj alder, sygdom, fysisk eller psykisk arbejdsuførhed, ekstrem ungdom) ikke er i stand til at tjene til livets ophold, fortsættes renteindtægterne fra nuværende kapitalaktiver med at blive udbetalt som pension på samme og i sidste ende endda forhøjede niveauer til gengæld for levering af værdipapirer.

8. For at mindske den nuværende inflation af papirpenge vedtages en universel, stærkt gradueret skat på krigsobligationscertifikater og andre gældsinstrumenter fra Riget og staterne. Disse papirer skal forarbejdes.

9. Gennem intensiv oplysning af folket skal det gøres klart for folket, at penge er og ikke bør være andet end en værdikupon for udført arbejde; at mens enhver højt udviklet økonomi naturligvis har brug for penge som et middel til

Machine Translated by Google

udveksling, pengenes funktion ophører også med det, og under ingen omstændigheder bør penge lånes en overjordisk kraft til at vokse af sig selv ved hjælp af renter på bekostning af produktivt arbejde.

Hvorfor har vi ikke allerede gjort alt dette, som er så selvindlysende, som skal betragtes som som Columbus' æg for det sociale spørgsmål?

Fordi vi i vores mammonistiske blindhed har aflært, hvordan vi tydeligt kan se, at læren om renters hellighed er et uhyrligt selvbedrag, at evangeliet om lånerenten, der alene gør én salig, har viklet hele vores tænkning ind i det internationale plutokrati's gyldne spind. Fordi vi har glemt og bevidst holdes i forvirring af de almægtige pengemagter om det faktum, at - bortset fra i tilfældet med nogle få rige mennesker -
Den interesse, der synes så dejlig, og som er så elsket af de tankeløse, opvejes fuldstændigt af skatter. Al vores skattelovgivning er og forbliver, så længe vi ikke er frigjort fra slaveri under renter, kun en tributforpligtelse til storkapitalen, og ikke, som vi ville forestille os, et frivilligt offer for udførelsen af arbejde for fællesskabet.

Derfor er befrielse fra slaveri under renter af penge det klare motto for den globale revolution, for befrielsen af produktivt arbejde fra de overstatslige pengemagters lænker.

Implementeringer og begrundelse

Vi står midt i en af de mest alvorlige kriser, som vores fattige folk har måttet udholde i sin smertefulde historie. Alvorligt sygt er vores folk; alvorligt syg er hele verden.
Hjælpeløst stammer nationerne; en lidenskabelig længsel, et råb om forløsning går gennem de dystre masser. Med latter og dans, med biograf og pragt søger folket at glemme sin egen beklagelige skæbne – at glemme sine desillusionerede håb, den dybe indre smerte,
om den frygtelige skuffelse over, hvad man så gerne ville kalde "revolutionens gevinster".
Men hvordan kunne vi forestille os det hele anderledes? Hvordan kunne alle de fine løfter forløbe anderledes? Alt, hvad vi håbede at opnå i nattens mørke, i mørket af vores militære sammenbrud, syntes at være glitrende guld, men nu, hvor den grå dag oplyser fundet, er det hele rådne træstykker. Nu står vi her rådvilde. For disse rådne træstykker, der skinnede så fint i natten, har vi smidt alt væk, hvad der hidtil var kært og værdifuldt for os, og fyldt alle vores lommer med denne beklagelige skat. Intet under, at fortvivlelsens raseri griber netop de fattigste af de fattige, og at de raser i meningsløs vrede mod deres egne brødre og i deres dybe længsel efter forløsning søger at ødelægge alt, hvad der står i vejen.
Denne tilstand må føre til fuldstændig vanvid, hvis samvittighedsløshed og dumhed angriber folket yderligere.

Og hvorhen dette vanvid fører, ser vi i det bolsjevikiske Rusland. Nationalisering, som socialisering kaldes i Rusland, har vist sig at være en fiasko, erklærer en uforstyrret Lenin. Økonomien er ødelagt, pengenes købekraft ned til ingenting, intelligentsiaen dræbt, arbejderen uden brød. Fortvivlelse i hele folket; kun blodig terror baseret på kinesiske og lettiske lejesoldater er i stand til at beskytte de røde diktatorer mod det forrådte folks hævn. Også blandt os vil udviklingen følge denne kurs, hvis internationale spekulanter, besatte partifanatikere, repræsentanter for det hårdest belastede bourgeoisi og medlemmer af en race, der er dybt fremmed for det tyske folk, fortsat får lov til at være i regeringen.

Machine Translated by Google

Hvad var det egentlig for nogle smukke, smukke ord, som man hviskede i vores øre? Forhandlet fred, Folkeforbundet, parlamentarisme, folkets suverænitet, demokrati, proletariatets diktatur, socialisme, kapitalismens ødelæggelse, befrielse fra militarisme og andre lignende smukke slagord. Et nyt frit folk skulle opstå, som skulle bestemme sin egen skæbne. Intet af dette er gået i opfyldelse, har kunnet gå i opfyldelse eller nogensinde kunne gå i opfyldelse, hvis vi ikke med den største moralske alvor undersøger alle disse åbenbaringer, alle disse slagord - hvis vi ikke samvittighedsfuldt tester sygdommens symptomer som en intelligent, omsorgsfuld læge og omhyggeligt diagnosticerer den syges nuværende tilstand og ikke sparer nogen anstrengelse for at fastslå, hvorfra denne alvorlige kritiske sygdom opstår.

卐卐卐卐卐

Vor tids sygdom kaldes mammonisme.
Hvad er mammonisme?

Mammonisme er de store internationale pengemagters uhyggelige, usynlige, mystiske herredømme. Mammonisme er imidlertid også en tankegang; det er tilbedelsen af disse pengemagter fra alle dem, der er inficeret med den mammonistiske gift. Mammonisme er den ubegrænsede hypertrofi af den - i sig selv sunde - menneskelige trang til erhvervelse. Mammonisme er den pengebegær, der er vokset til et vanvid, som ikke kender noget højere mål end at stable penge oven på penge, som med uovertruffen brutalitet søger at tvinge alle verdens kræfter i sin tjeneste, og som må føre til økonomisk slavebinding, til udnyttelse af alle verdens folks arbejdspotentiale. Mammonisme er den tankegang, der har ført til et fald i alle moralske begreber. Mammonisme betragtet som et verdensomspændende fænomen skal sidestilles med brutal, hensynsløs egoisme hos mennesket. Mammonisme er grådighedens ånd, det grænseløse ønske om at herske, den mentalitet, der er fuldstændig fokuseret på at beslaglægge verdens goder og skatte; det er i sin kerne religionen hos den rent verdsligt orienterede mennesketype.

Mammonismen er det direkte modsatte af socialisme. Socialisme, opfattet som den højeste moralske idé, som ideen om, at mennesket ikke er i verden kun for sig selv, at ethvert menneske har pligter over for samfundet, over for hele menneskeheden, og at det ikke kun er ansvarlig for sin families, sin stammes og sit folks øjeblikkelige velbefindende, men at det også har urokkelige moralske forpligtelser over for sine børns og sit folks fremtid.

Mere konkret må vi se mammonismen som den bevidste sammensværgelse mellem de magtsyge storkapitalister af alle folkeslag. Bemærkelsesværdigt i dette har altid været mammonismens skjulte ankomst.

De store tycooner lurer sandelig som den ultimative drivkraft bag den verdensomfattende anglo-amerikanske imperialisme; intet andet. De store pengemagter finansierede sandelig de skræmmende massemord under verdenskrigen. De store pengemagter har sandelig, som ejere af alle store aviser, vævet verden ind i et net af løgne. De har med tilfredshed pisket alle lavere lidenskaber op, har flittigt fremmet væksten af nuværende tendenser og har gennem snedig pressepropaganda bragt fransk revanchisme i kog. De nærede omhyggeligt den panslaviske idé, den serbiske forestilling om at være en stormagt og disse staters behov for penge, til det punkt, hvor verdensbranden må blusse op.

Selv blandt os i Tyskland, den mammonistiske ånd, der kun ønskede at kende flere eksporttal, national rigdom, ekspansion, store bankprojekter og internationale finansaftaler,

Machine Translated by Google

førte til en kollaps af den offentlige moral, til vores herskende kreds' fald til materialisme og hedonisme, til en overfladiskhed i vores nationale liv, alt sammen faktorer, der er med til at bebrejde det skræmmende sammenbrud.

卐 卐 卐 卐 卐

Med forbløffelse må vi spørge os selv, hvorfra mammonismen, hvorfra den internationale storkapital får sin uimodståelige magt.

Det må ikke overses, at de store pengemagters internationale samarbejde repræsenterer et helt nyt fænomen. Vi har ingen parallel til dette i historien. Internationale forpligtelser af monetær karakter var praktisk talt ukendte. Først med den stigende globale økonomi, med den generelle globale handel, etablerede ideen om international interesseøkonomi sig, og her rører vi den dybeste rod, her har vi ramt den inderste kilde til styrke, hvorfra Den Gyldne Internationale henter sin uimodståelige kraft.

Renter, den ubesværede og endeløse tilstrømning af varer baseret på blot ejerskab af penge uden nogen form for arbejdskraft, har fået de store pengemagter til at vokse. Lånerenter er det djævelske princip, hvorfra Guldinternationalen blev født. Lånekapitalen har fastgjort sin blodtragt absolut overalt. Som en anemones arme har den store lånekapital fanget alle stater, alle verdens folk.

Statslån, statsobligationer, jernbaneobligationer, krigsobligationer, realkreditlån, covered bond-forpligtelser – kort sagt, låneinstrumenter af enhver art har på en måde fanget hele vores økonomiske liv, således at alle verdens folk fremover vrider sig hjælpeløst i de gyldne spind. For renteprincippets skyld, i overensstemmelse med en fuldstændig vanvittig politisk vrangforestilling om, at enhver form for besiddelse medfører ret til indtjening, har vi underkastet os slaveri under renter af penge. Der kan ikke gives en eneste reel, gyldig moralsk grund til, hvorfor blot besiddelse af penge skulle medføre ret til evige rentebetalinger.

Denne indre modstand mod renter og mod indkomst af enhver art uden nogen form for produktivt arbejde strækker sig gennem sjælelivet hos alle folk og tider. Men aldrig er denne dybe indre modstand mod pengenes magt blevet så bevidst for nationerne som i vores tid.

Aldrig har mammonismen været forberedt på en så verdensomfattende måde til at begynde verdensherredømmet. Aldrig har den sat al lavhed, magtbegær, hævnlyst, grådighed, misundelse og løgn i sin tjeneste på en så snedigt skjult og alligevel brutalt påtrængende måde som nu. Verdenskrigen er i sin kerne en af de største beslutninger i menneskehedens evolutionære proces i kampen for at afgøre, om det mammonistisk-materialistiske verdensbillede eller det socialistisk-aristokratiske verdensbillede i fremtiden skal bestemme skæbnen for ...

verden.

卐 卐 卐 卐 卐

På overfladen har den mammonistiske angloamerikanske koalition uden tvivl i starten sejret. Som en reaktion imod den opstod bolsjevismen i Østen, og hvis man ønsker at se en stor idé i bolsjevismen, er det uden tvivl den position, der er diametralt modsat den mammonistiske verdensanskuelse. De metoder, som bolsjevismen søger at anvende til dette, er imidlertid Dr. Eisenbarths mislykkede kure. De er forsøget på at hjælpe en person, der er syg af indre forgiftning, med en skalpel ved at amputere hans hoved, arm og ben.

Machine Translated by Google

Mod dette bolsjevisme hærgen, mod denne meningsløse omvæltning, må vi fremlægge en brugbar ny idé, der med en samlende kraft forener alle arbejdende klasser for at fordrive den gift, der har gjort verden syg.

Jeg ser dette som ensbetydende med afskaffelsen af slaveri under renter af penge.

Der er tre faktorer, der gør renter på lånekapital iøjnefaldende som den autentiske og sande årsag til vores økonomiske elendighed.

For det første, den uhyrlige disproportion af fastforrentet lånekapital, altså af kapital, der vokser af sig selv uden anvendelse af kreativt arbejde, og faktisk vokser for evigt.
Blandt os i Tyskland har denne lånekapital allerede nået et niveau, som vi ikke anser for at være for højt, nemlig 250 milliarder. I modsætning til dette enorme beløb er den industrielle driftskapital i hele vores tyske industri kun på 11,8 milliarder. Derudover er der de 3,5 milliarder i kapital i de 16.000 industrielle selskaber med begrænset ansvar [GmbH], så vi i alt kun har omkring 15 milliarder i industrikapital at opgøre. 20:1 er den første grundlæggende konstatering3 .

Denne vurdering betyder, at i finansielle problemer af største betydning skal alle foranstaltninger vedrørende lånekapital vise sig at være 20 gange så effektive som foranstaltninger rettet mod den industrielle storkapital.

For det andet: Rentebetalingen på ovennævnte lånekapital, anslået til 250 milliarder, betragtet i sin helhed for alle tider, beløber sig til omkring 12½ milliarder årligt. Til sammenligning beløb summen af alle industrielle udbytter, der blev udbetalt i år 1916, sig i år 1915 til omkring en milliard mark. I de foregående årtier var dette tal i gennemsnit omkring 600 millioner. I de sidste to år af krigen [1914-1918] kan det meget vel være steget betydeligt, men vil opleve et endnu større krak i indeværende år [1919].

Den gennemsnitlige rentabilitet for alle tyske aktieselskaber var 8,21%; dermed kun omkring 3½% højere end det gennemsnitlige afkast på fastforrentede lån.

Således, opsummerer jeg, vil det tyske folk i fremtiden skulle betale omkring 12,5 milliarder [årligt] for de forskellige evige renteudgifter fra storlånekapitalen, mens udbyttet fra industrikapitalen i det største boomår var 1 milliard, og i tider med uforstyrret velstand kun 0,6 milliarder. Således ser vi igen her et forhold i størrelsesordenen 20:1 til 12:1.

Den tredje og farligste faktor er den enorme vækst, der går ud over forståelsen af stor lånekapital gennem renter og gennem renter på renter. Jeg må her afvige lidt mere og håbe, at jeg gennem en lille udflugt ind i højere matematik kan forklare problemet. Først nogle eksempler.

Den charmerende historie om opfindelsen af skakspillet er velkendt. Den rige indiske konge Shihram gav opfinderen, som tak for opfindelsen af det kongelige spil, opfyldelsen af et ønske. Vismandens ønske var, at kongen skulle give ham et hvedekorn på det første felt i skakspillet, to på det andet, fire på det tredje, og således altid på hvert felt dobbelt så mange som på det foregående. Kongen smilede ad vismandens tilsyneladende beskedne ønske og beordrede, at der skulle bringes en sæk hvede, så hvedekornene kunne fordeles for hvert felt. Som vi alle ved, var opfyldelsen af dette ønske umulig selv for verdens rigeste prins. Alle verdens høster på tusind år ville ikke være nok til at fylde skakbrættets 64 felter.

[3] 17:1 er naturligvis mere præcist, men måske tager Feder højde for sandsynligheden for, at andelen vil stige.

Machine Translated by Google

Endnu et eksempel: Mange vil stadig huske fra deres skoledage torturen ved at beregne renters rente; hvordan den øre, der blev investeret ved Kristi fødsel, ganges med renters rente, så den fordobles hvert 15. år. I år 15 efter Kristi fødsel er øre vokset til 2 øre, i år 30 e.Kr. til 4 øre, i år 45 e.Kr. til 8 øre og så videre. Meget få vil huske, hvilken værdi denne øre ville repræsentere i dag: en mængde guld svarende til Jordens, Solens og alle planeternes samlede volumen ville ikke være tilstrækkelig til at repræsentere værdien af denne øre investeret med renters rente.

Et tredje eksempel: Rothschild-husets, det ældste internationale plutokrati, formue vurderes i dag til omkring 40 milliarder. Det er velkendt, at den gamle borgmester Amschel Rothschild i Frankfurt omkring år 1800, uden nogen formue af nævneværdig værdi, lagde grunden til sit hus' gigantiske formue gennem fraktionsreserveudlån af de millioner, som grev Wilhelm I af Hessen havde betroet ham til opbevaring.

Hvis pengetilvæksten gennem renter og renter på renter hos Rothschild kun var lykkedes med en beskeden sats på en penny, ville kurven ikke være steget så stejlt, som den er. Men hvis vi antager, at Rothschilds' kollektive formue kun steg med en pennys sats, ville Rothschilds' formue i år 1935 være 80 milliarder, i 1950 160 milliarder, i 1965 320 milliarder, og dermed ville den allerede langt overstige den samlede tyske nationalformue.

Ud fra disse tre eksempler kan en matematisk lov udledes. Kurven, der repræsenterer stigningen i Rothschild-formuen, kurven, der kan udledes af antallet af hvedekorn til skakbrættet, og tallet, der multipliceras med en mønt.

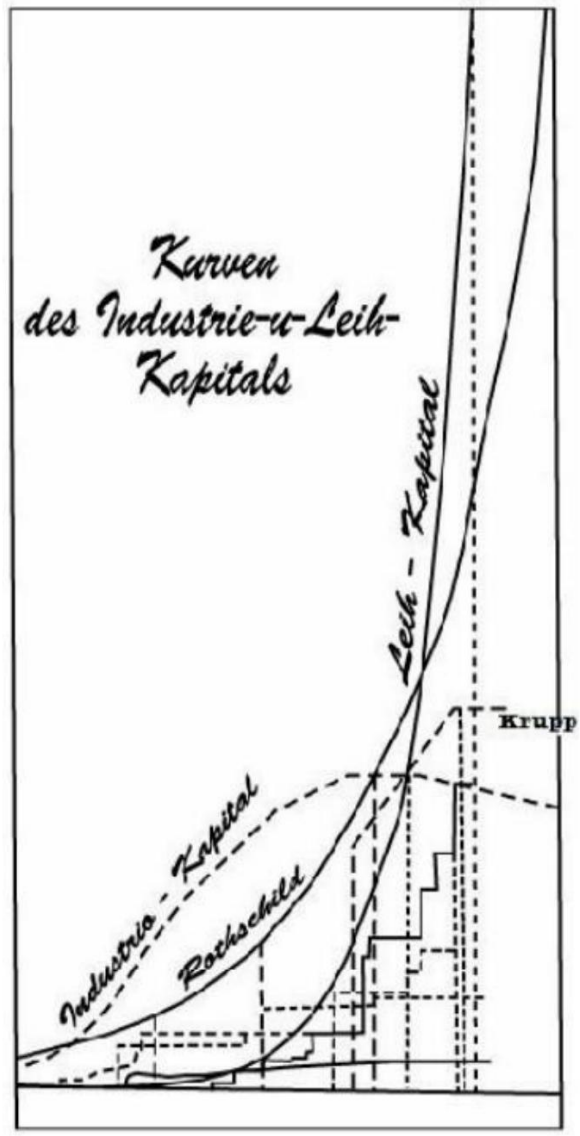

producerer ved renters rente, er simple matematiske kurver. Alle disse kurver har
samme karakter. Efter en indledningsvis beskeden og gradvis stigning bliver kurven stadig stejlere og nærmer sig snart praktisk talt at være tangentiel til uendeligheden.

Helt anderledes forløber vækstkurven for industrikapitalen imidlertid.
Ligeledes, mest udsprunget af små begyndelser, viser en stærk eskalering af kurverne sig snart, indtil en vis mætning af kapitalen er nået.
Så flader kurverne ud, og i visse brancher vil de måske endda falde en smule, hvis nye opfindelser har ført til devaluering af eksisterende fabrikker, maskiner osv. Jeg vil gerne kun vælge ét eksempel her, udviklingen af Krupp-værkerne. I 1826 døde den gamle Krupp næsten uden aktiver. I 1855 modtog Alfred Krupp sin første ordre på 36 kanoner på vegne af den egyptiske regering.

I 1873 havde Krupp allerede 12.000 arbejdere beskæftiget. I 1903 solgte Frau Berta Krupp hele fabrikken og ejendommen til Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

aktieselskab for 160 millioner. I dag udgør aktiekapitalens samlede værdi 250 millioner. Hvad betyder navnet Krupp for os tyskere? Højdepunktet af vores industrielle udvikling. Verdens første producent af [stål]kanoner. En enorm sum af den mest ihærdige, målrettede, intensive produktivitet. For hundredtusinder af vores folkekammerater har Krupps bestræbelser betydet brød og arbejde. For vores nation, våben og forsvar - og alligevel er det en dværg sammenlignet med Rothschild-milliarderne. Hvilken betydning har væksten af Krupp-formuen i løbet af et århundrede sammenlignet med væksten af Rothschild-formuen gennem ubesværet og endeløs tilvækst fra renter og renter på renter?

De to kurver tegnet med fede linjer repræsenterer lånerenter, og den øverste kurve viser udviklingen af Rothschild-formuen, og den nederste kurve, først flad og derefter hurtigt stigende, viser på en meget generel måde den karakteristiske udvikling for alle sådanne kurver, hvor en lille fremgang på den vandrette akse kan producere en fordobling af værdien på den lodrette akse. Den skraverede linje viser udviklingskurven for vores samlede industri i løbet af de sidste 40-50 år. De forskelligt skraverede fine linjer viser udviklingen af flere tilfældigt udvalgte store industrivirksomheder, hvorfra den generelle karakter af den skraverede kurve for industrikapital er afledt.

Det skal udtrykkeligt bemærkes, at lånekapitalens kurver er vist stærkt komprimerede. Således skal for eksempel kurven for Rothschild-formuen sættes 80 gange så høj som Krupp-kurven. Formålet med at vise kurverne er naturligvis kun at demonstrere den fundamentalt forskellige karakter af de to typer kapital. Lånekapitalens kurver viser først en ret gradvist stigende udvikling; udviklingen går derefter hurtigere, indtil den, stadig vildere og trækkende alt med sig, hæver sig langt ud over menneskelige begreber og stræber mod uendeligheden.

Kurven for industrikapital forbliver derimod i det endelige! Uanset hvor stærke divergenser et spor måtte vise i detaljer, vil den industrielle udviklings grundlæggende karakter overordnet set altid være sådan, at efter en stærk indledende udvikling følger en vis periode med modenhed, med mætning, hvorefter tilbagegangen før eller siden indtræffer.

卐 卐 卐 卐 卐

Intet viser os tydeligere den dybe, væsentlige forskel mellem lånekapital og industrikapital. Intet kan gøre forskellen tydeligere for os mellem lånekapitalens ødelæggende virkninger og de forretningsprofitter (udbytter) fra den forretningskapital, der stilles og risikeres i store industriforetagender, end denne sammenligning.

Det kan ikke understreges nok, at erkendelsen af de matematiske love, som lånekapital og industrikapital følger, alene viser os den klare vej, hvor grebet skal anvendes for at rette op på vores ødelagte finansøkonomi. Vi erkender tydeligt, at ikke den kapitalistiske økonomiske orden, ikke kapitalen i sig selv og som sådan, er menneskehedens plage. *Den store lånekapitals umættelige rentebehov er hele den arbejdende menneskeheds forbandelse!*

Kapitalen skal være der! Arbejdet skal være der! Arbejdet alene kan kun gøre lidt. Kapitalen alene kan intet gøre!

Kapital uden arbejde kan kun være ufrugtbar! Derfor er det vigtigste krav, revolutionens mest ædle opgave, den mest fornuftige mening med en verdensrevolution, afskaffelsen af slaveri under renter af penge.

Huset Rothschild er i dag vurderet til 40 milliarder. Milliardærerne fra den amerikanske finansverden, herrerne Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt og Astor, vurderes tilsammen.

Machine Translated by Google

på mindst 60-70 milliarder. Med en rente på kun 5% betyder det en indkomst for disse otte familier på 5-6 milliarder, hvilket ifølge Karl Helfferichs forskning er omtrent 75% af den årlige indkomst, som alle skatteydere i Preussen havde i år 1912. (Der var på det tidspunkt omkring 21.000.000 skatteydere, 75% af det ville være omkring 15.000.000. For hver skatteyder er der i gennemsnit 1,56 slægtninge; dermed 23 millioner slægtninge.)

Omkring 38.000.000 tyskere har således måttet leve af, hvad de førnævnte milliardærer har i årlig indkomst. De amerikanske milliardærer er bestemt ikke rene lånekapitalister i samme forstand som Rothschild-huset og så videre. Jeg er slet ikke interesseret i at diskutere, om de amerikanske milliardærer virkelig er "100-millioner-dollar-millionærer" eller "1000-".
million-mark milliardærer"; i førstnævnte tilfælde ville man blot skulle regne med et eller to dusin yderligere Krøsuser. Eller lad os blot acceptere Rathenaus "300"; så vil vores opgørelse helt sikkert være i orden. Her er det ikke vigtigt at angive et præcist tal, men det anerkendte forhold på 300 til 38.000.000 åbner vores øjne for den internationale lånekapitals brutale herredømme.

Lad os derfor afkaste disse frygtelige lænker, som kun kan kvæle alt energisk arbejde; lad os rive pengene magten til at bære renter, og til altid at bære renter, indtil hele menneskeheden er blevet fuldstændig forpligtet til at betale renter til international lånekapital.

Det er således disse tre punkter, der for første gang gør det klart for os, hvor alene håndtaget kan effektivt anvendes til at lindre vores interne økonomiske vanskeligheder.

For det andet erkender vi, at hele den socialistiske idéverdens angreb på industrikapitalen har været fuldstændig forkert, fordi selv en tilsigtet fuldstændig regulering eller socialisering af al iværksætterprofit – forudsat en usvækket økonomi –
ville give et latterligt beskedent beløb sammenlignet med de enorme økonomiske byrder på vores riges og vores stats budgetter.

Ved at afskaffe slaveri under renter på penge kan hele den finansielle ubehag elimineres med ét slag. Med det samme føler vi fast grund under fødderne igen; med det samme må og vil det blive klart for os, at vi kun har bedraget os selv på den mest groteske måde med denne ynkelige obligationsøkonomi.

For hvad er lånekapital andet end gæld? *Lånekapital er gæld!* Det kan man ikke gentage ofte nok. Hvilken form for vanvid er det, når det tyske folk i sin helhed har lånt 150 milliarder til sin krig? Når det endda har lovet sig selv et beløb på 7½ milliarder i renter herfor og nu føler sig bragt i den akavede situation, uundgåelig fra starten, at forsøge at opkræve disse 7½ milliarder fra sig selv i form af rent fantasifulde skatter?

卐卐卐卐卐

Det tragiske ved dette selvbedrag er i mellemtiden mindre dumheden i hele denne krigsobligationsøkonomi, som vi altid har udnyttet så meget bedre end resten af verden, end det faktum, at kun et relativt lille antal store kapitalister får enorm fordel af den, mens hele arbejdende folk, inklusive de mellemstore og mindre kapitalister, såvel som erhvervslivet, handelen og industrien, skal betale renterne. Og her kommer den politiske side af hele ideen frem i lyset. Her kan de erkende, at den store lånekapital og kun denne [dvs. ikke industrikapital] faktisk er hele den arbejdende menneskeheds forbandelse. Man kan dreje og vende sagen, som man vil, men altid må massen af alle hårdtarbejdende mennesker i sidste ende bære omkostningerne ved rentebetalinger på lånekapital. De mellemstore og mindre kapitalister har intet at vise frem for deres dejlige rentebetalinger; kan ikke have noget at vise frem, for summene af

Machine Translated by Google

Renter skal beskattes fuldstændigt væk. Uanset om det er i form af direkte skatter eller indirekte i form af indirekte skatter, frimærker, told eller andre byrder på handelen, er det *altid de hårdtarbejdende mennesker, der er svindleren ,* og *storkapitalen ,* der drager fordel. Det er nu ret forbløffende at se, hvordan Marx' og Engels socialistiske idéverden

Det er nu ret forbløffende at se, hvordan Marx' og Engels' socialistiske idéverden, fra Det Kommunistiske Manifest til Erfurt-programmet (især Kautsky), og selv de nuværende socialistiske ledere, skåner lånekapitalens interesser, som om det var på kommando. Rentens hellighed er tabu; renter er det allerhelligste; ingen har endnu vovet at sætte spørgsmålstegn ved det. Mens ejendom, adel, personlig og besiddelsessikkerhed, kronens love, privilegier og religiøs overbevisning, embedsmænds ære, fædrelandet og frihed er mere eller mindre forbudte, er renter hellige og uangribelige. Konfiskation af rigdom og socialisering, altså direkte lovovertrædelser, der kun er delvist forsødede, for så vidt de tilsyneladende begås i helhedens navn, er dagens orden: alt dette er tilladt, men renter, renter er *noli me tangere,* "rør-mig-ikke".

Rentebetalingen på Rigets gæld er alfa og omega i statsbudgettet. Dens gigantiske vægt trækker statsskibet ned i afgrunden, og alligevel ... er det alt sammen et stort svindelnummer ... -en uhyrligt selvbedrag, der udelukkende og udelukkende fremmes til gavn for de store pengemagter.

Her vil jeg gerne kort berøre indvendingerne vedrørende små pensionister, som skal diskuteres senere, så man ikke bliver opslugt af at tænke over dem. I behandlingen af de helt store spørgsmål tages disse ikke i betragtning, men det siger sig selv, at disse kompensationer vil blive ydet gennem den bredest mulige udvidelse af sociale velfærdsydelser.

Svindel, sagde jeg! *Interessesvindel!* Et stærkt ord. Men hvis dette ord har berettigelse, hvilket under krigen måske var det mest brugte ord i felten og hjemme, har det den største berettigelse i forhold til interessesvindel.

Men hvad med krigsobligationerne? Med de første 5 milliarder tog Riget de opsparinger, der faktisk eksisterede, ud af folkets lommer. Pengene flød tilbage igen. Så kom det nye lån for at suge pengene op igen, og med det de sidste resterende opsparinger. Og igen kom pumpen og sugede milliarderne op, og igen ebbede de tilbage igen, indtil Riget muntert, efter at dette charmerende spil var blevet gentaget ni gange, havde stiftet gæld på 100 milliarder.

Til gengæld havde folket selvfølgelig 100 milliarder i fint trykt papir i hænderne – først forestillede vi os, at vi var blevet så meget rigere – men så kommer staten og siger: "Jeg står over for konkurs."

Ja, men hvorfor? – Jeg kan bestemt ikke selv gå konkurs, selvom jeg af og til tager en hundredemarksseddel fra den øverste højre lomme og lægger den i den venstre. Det ville bestemt være den største tåbelighed af alle, hvis vi fortsatte tåbeligheden i vores krigsobligationsøkonomi ved at erklære os konkurs4 .

Lad os bryde slaveri under renter på penge! Lad os erklære krigsobligationer for lovlige betalingsmidler med annulleret rente, og mareridtet om statsbankerot vil smelte væk fra os som martssne under solen.

4 Feder betragter her den tyske nation som en samlet enhed snarere end blot en samling af individer: de penge, der er blevet overført fra nogle tyskere til andre tyskere, forbliver inden for den tyske nation, hvilket betyder, at det er inden for den tyske regerings beføjelse at justere fordelingen, måske til umiddelbar ulempe for nogle individer, men til gavn for nationen som helhed.

Machine Translated by Google

Folk siger til mig: annulleringen af rentebetalinger er en skjult statsbankerot.
Nej, det er ikke sandt! – Spøgelset om statsbankerot er i virkeligheden kun et eventyr og en bogstavelig fortælling opfundet af de mammonistiske kræfter.

Franz Röhrs bog, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [Hvad alle burde vide om statsbankerot], sidder fuldstændig fast i mammonistiske tankegange.
Selvom forfatteren generelt ret tydeligt anerkender de økonomiske problemer, der truer os gennem socialisering, og selvom han eftertrykkeligt og korrekt råder til, at i sidste ende kun en genopbygning af vores økonomi kan redde os – kan han ikke befri sig fra den overtroiske tro på renternes hellighed, og derfor skildrer han statsbankerot helt i overensstemmelse med mammonismens interesse som en fuldstændig skræmmende katastrofe.

Det er interessant at bemærke, at Röhr, på trods af bedre historisk viden, ikke kan frigøre sig fra det mammonistiske synspunkt og i sine afsluttende ord bemærker: "Hvis den ødelæggende økonomiske katastrofe ikke afværges, vil ingen blive skånet for den," mens han på side 81 indrømmer, at konsekvenserne af den offentlige økonomiske dårlige forvaltning delvist er blevet vendt meget hurtigt, og på side 68 siger han, at der under alle omstændigheder ikke bør være nogen tvivl om, at Rusland (i det sidste århundrede) overvandt disse valutakriser uden varige problemer. På side 76 siger han, mens han undersøger virkningerne af statsbankeritter, at selvom der naturligvis er opstået dybe økonomiske problemer osv., er der stort set hverken sket ødelæggelse af staten eller dens økonomiske styrke. *Tværtimod er der ofte nok observeret en hurtig genoplivning af den nationale økonomi og en genopretning af de offentlige finanser.* Når forfatteren derefter fortsætter i yderligere tre linjer med at sige, at statsbankerit absolut betyder økonomisk katastrofe og forårsager uendelig elendighed, beklager jeg, at jeg ikke kan følge denne logik.

Men tilbage til vores særlige tilfælde! Hvad ville være mest ærligt? At tale farisæisk om krigsobligationers uangribelighed, mens man undertrykker folket med en uhyrlig skattebyrde?
Eller hvis en finansminister havde modet til åbent at henvende sig til folket og erklære: "Jeg kan ikke betale renterne på krigsobligationerne, eller jeg kan kun, hvis jeg opkræver præcis det samme beløb i skat fra jer." ... Men dengang under krigen havde jeg absolut brug for penge; intet smartere (se England) faldt mig ind, og derfor begik jeg svindelen med de højtforrentede krigsobligationer. I må tilgive mig, elskede folk; det var i sidste ende alt sammen for jer, men hvis vi ikke ønsker at lege gemmeleg mere ... skal jeg, staten, ikke betale flere renter, og I, skatteyderne, behøver ikke at betale skat for at dække disse rentebetalinger ... Det forenkler vores transaktioner fuldstændigt; vi undgår det enorme skattebureaukrati og ligeledes det enorme rentebetalende bureaukrati og bevarer dermed en enorm mængde penge og arbejdspotentiale."

Jeg har tøvet længe med at afsløre dette svindelnummer, men jeg anser det for absolut fundamentalt. her må man på intet tidspunkt miste det store billede af syne.

卐卐卐卐卐

Ifølge bayerske skatteopgørelser er den personkreds, der ville lide – lad os sige netop dem, der ifølge deres skatteopgørelse modtog over 30.000 mark i rentebetalinger – 822 personer, hvilket kun er 0,4% af de skattepligtige (Bayr. St-Z. 1913) i hele Tyskland, altså cirka 10.000. (De øverste 10.000!)

Lad os nu så kort som muligt afklare de vigtigste aspekter af dette revolutionære krav, og lad os først betragte spørgsmålene fra vores nationale perspektiv.

Machine Translated by Google

For at gøre dette er der først behov for et klart kig på vores nuværende situation. Statssekretær Eugen Schiffer har i sin store tale i Berlins handelskammer erklæret det "umuligt at ignorere". Det er kun delvist korrekt. Det er muligt at ignorere den enorme gæld i vores nationale økonomi og den hidtil usete devaluering af vores valuta -

kort sagt, det faktum, at vi er blevet et forarmet folk natten over.

De byrder, der pålægges os gennem fredsaftalen, kan dog ikke ignoreres. De nuværende gældsbeviser beløber sig, som vi har set, til omkring 250 milliarder. Lad os først antage, at Ententen pålægger os yderligere 50 milliarder i krigserstatninger i en eller anden form: det giver en samlet gæld på omkring 300 milliarder.

Uanset hvor hårdt det måtte belaste denne afhandlings snævre rammer, skal der ikke desto mindre siges et par ord om størrelsen af den tyske nationale formue. Helferrichs og Steinmann-Buchers undersøgelser vurderer den tyske nationale formue til omkring 350 milliarder. Man kan kun tillægge sådanne resultater meget begrænset værdi, uanset hvor omhyggeligt de måtte være udledt. De er kun gyldige for perioder med uforstyrret økonomisk aktivitet. Men de er også ret misvisende, da statslige og kommunale ejendomme er inkluderet, således for eksempel også vejreparationer, ændringer af vandveje osv. Det er klart, at selvom produktionen af sådanne værker kan have kostet enorme penge, har de ikke desto mindre strengt taget ingen iboende værdi. En bedre målestok for national formue er den såkaldte skattepligtige formue, som den fremgår af selvangivelserne for forsvarsbidraget eller krigstidsformueskatten. For dette resulterer en sum på 192 milliarder, altså langt mindre end Helfferichs tal. Til dette beløb kan der dog erfaringsmæssigt lægges omkring 10% til de lovligt skattefrie småformuer og omtrent et tilsvarende beløb til "stille reserver " .5

Under alle omstændigheder forekommer det mig at være overoptimistisk at tale om en nationalformue på mere end 250 milliarder. Men selv dette tal har kun en meget begrænset betydning. Det mest korrekte ville være helt at bryde med ideen om en nationalformue, der overhovedet er numerisk forståelig, og trænge ind til erkendelsen af, at nationalformue udelukkende finder sit udtryk i hele nationens mentale og fysiske arbejdspotentiale og dermed tilhører størrelsesordener, der ikke har nogen relation til det snævrere kapitalbegreb. Vi må faktisk stadig se en yderligere kilde til nationalformue i nærvær af mineralressourcer, skovens rigdomme og frugtbar jord, men disse ting kan heller ikke forstås numerisk, da deres værdi svinger mellem nul og uendelighed, afhængigt af om mineralressourcerne ligger uudnyttede eller, baseret på en geologisk rapport, kan beregnes til milliarder af tons kul og

så videre.

Lad os ikke glemme, at Tyskland virkelig er et fattigt land. Monopoler besidder det næsten ingen. Med hensyn til rigdom af mineralressourcer står det langt bagud i forhold til de fleste af sine naboer, for ikke at nævne de uovertrufne mineralressourcer i de kinesiske, indiske og amerikanske imperier. Med hensyn til jordens frugtbarhed kommer det langt til kort sammenlignet med de velsignede marker i Ruslands sorte jord og sammenlignet med de ubesværet produktive strækninger af tropisk og subtropisk land. Derfor har vi i sidste ende altid kun vores folks potentiale og vilje til at arbejde, såvel som tilgængeligheden af tilstrækkeligt arbejde, og vi må forstå klart, at der i denne situation ikke kan være tale om sikret gæld, om sikkerhed for vores gældsinstrumenter ...

5 "Stille reserver" er resultatet af at undervurdere positive værdier og overvurdere negative værdier i regnskabsmæssig forstand, så for at skabe indtryk af den lavest mulige nettoformue.

Machine Translated by Google

Hvad enten det er rentebærende krigsobligationer eller ikke-rentebærende rigssedler, så står bag dem kun og udelukkende hele folkets skattepotentiale – og hvad er skattepotentiale andet end en funktion af den samlede arbejdende befolknings arbejdskraft?

卐卐卐卐卐

Vi må nu afklare for os selv endnu et relevant kompleks af spørgsmål, og naturligvis de vigtigste poster i vores statslige indtægtskilder og udgifter. Der er en bemærkelsesværdig kontrast mellem den store plads, som bekymringen for at tjene penge optager i vores privatliv, og den opmærksomhed, vi giver de store spørgsmål om vores statslige økonomiske forvaltning, og alligevel er der ingen væsentlig forskel overhovedet mellem den individuelle økonomi og den nationale økonomi.

De vigtigste poster for statens indtægter er: for det første nettooverskuddet fra postkontorer og jernbaner; for det andet overskuddet fra miner, skovforvaltninger og andre statslige virksomheder; for det tredje vejafgifter og indirekte skatter; og for det fjerde direkte skatter.

For ikke at fremme rent teoretiske diskussioner i sådanne yderst praktiske spørgsmål, vil jeg belyse de enkelte poster fra det bayerske statsbudget for året 1911 efter deres størrelsesorden. Post, telegraf og jernbaner indbragte 120 millioner; skove, miner osv. omkring 40 millioner; indirekte skatter 53 millioner; direkte skatter 60 millioner. Yderligere 67 millioner stammede fra stempelafgifter, gebyrer, arveafgifter, jordskatter, skatteoverførsler fra Riget og så videre.

Hvad med udgifterne? Her finder vi først og fremmest betalingerne af renter på statsgælden, inklusive jernbanegæld, med 85 millioner. For kongehuset, 5 millioner; retsvæsen, 27 millioner; intern administration, 40 millioner; kirker og skoler, 51 millioner; finansiel administration, 13 millioner; udgifter til Rigsrelaterede formål, 50 millioner; pensioner, 36 millioner. Diverse udgifter 5 millioner. Dengang, i dette heldige år for Bayerns finanser, efterlod det årlige budget et indtægtsoverskud på 27 millioner.

Inden for rammerne af vores tankegang vedrører os dog kun de udgifter, der kan udelades ved afskaffelse af renteslaveri. Her står rentebetalingen af statsgælden naturligvis på førstepladsen med 85 millioner mark; dertil kommer størstedelen af vores betaling til finansadministration på omkring 10 millioner; desuden er en stor del af betalingerne til rigsrelaterede formål, hvoraf lad os lægge halvdelen, 25 millioner og endelig de 5 millioner i betalinger til kongehuset nu er væk: i alt 125 millioner.

Forsvinden af disse poster betyder muligheden for at give afkald på opkrævning af *alle direkte og indirekte skatter,* hvilket, som vi så, indbragte 53 millioner og 60 millioner mark, i alt 113 millioner mark!

Vi er nu slet ikke af den opfattelse, at man helt bør afskaffe direkte og indirekte skatter; uden tvivl tjener de inden for rimelige grænser på den ene side til at oplyse, på den anden side til at regulere. Det er bestemt ikke mere end rigtigt og rimeligt, at overskuddet fra ejendom, der ejes frit og ubetinget, forbliver underlagt en moderat, gradueret skat, da staten naturligvis også skal opretholde sikkert ejerskab hos sine politimyndigheder. Det synes lige så tilrådeligt, at handel og industri forpligtes til at yde skattebidrag svarende til deres driftsoverskud, da staten også skal sørge for vedligeholdelse og udvikling af offentlige handelsveje for dem. En tilsvarende minimumsafgift for enhver stemmeberettiget borger er ligeledes en ...

Machine Translated by Google

krav om retfærdighed, da staten også kræver omsorg for personens og dennes ejendoms sikkerhed.

Inden for indirekte skatter har en kraftig udvidelse af alle rene luksusskatter en regulerende effekt i ordets bedste forstand, mens alle simple fødevarer og fornødenheder for folket bør holdes fri for skatter!

Resultatet af en sådan skattepolitik ville i mindre grad vise sig i høje indtægter – hvilket der ikke kan tales om, da beskatning for den store masse af befolkningen ikke bør være en reel byrde, men blot en påmindelse om, at personen ikke blot er en individuel essens, men også en statsborger, og at vedkommende ud over borgerrettigheder også har borgerlige pligter.

Skatteindtægter burde være mindre nødvendige til at afbetale gæld i statsejede virksomheder, hvis nettooverskud, som vi har set, er tilstrækkeligt til at dække statens normale udgifter til skoler, universiteter, retsvæsen, intern administration osv. Skatteindtægter bør bruges til at fremme særlige kulturelle opgaver i staten, som der aldrig har været tilstrækkelige ressourcer til inden for rammerne af det normale statsbudget. Her tænker jeg primært på børnehjem, institutter for blinde og handicappede, daginstitutioner, pleje af vordende mødre, kampene mod tuberkulose, alkohol og kønssygdomme samt opførelsen af havebyer og bosættelser, især til indkvartering og human pleje af vores krigshandicappede.

卐 卐 卐 卐 卐

Vores udsyn udvides. Vi ser jomfruelig jord. Kunne afskaffelsen af renteslaveri betyde annullering af alle skatter? Det ville betyde, hvis vi var kommet ud af denne gigantiske kamp som et sejrende folk. Som tingene er, lad os ikke fejre for tidligt; de byrder, som vores fjender pålægger os, vil sørge for, at vi ikke gør det. Men under alle omstændigheder ser vi jomfruelig jord baseret på det ganske simple eksempel i vores bayerske statsbudget, som vi lige har brugt ...

Generelt finder vi ret lignende forhold i de andre tyske forbundsstater, og det er ikke for meget at sige, at fra overskuddene fra de statsejede virksomheder, jernbaner, postkontorer, telegrafer, skove, miner osv., kunne alle statslige udgifter til hele retsvæsenet, til al intern administration, inklusive statslige byggeprojekter, alle udgifter til skoler og universiteter, ligesom til kulturelle formål, uden vanskelighed dækkes. Således en helt ideel tilstand.

Hvorfor er det ikke tilfældet? Renterne har sneget sig ind. På grund af rentebetalingen bliver befolkningens fødevarer dyre; på grund af renterne er sukker og salt, øl og vin, tændstikker og tobak og utallige andre daglige fornødenheder beskattet.
På grund af renter skal de direkte skatter hæves, som er opdelt i jordskatter, der videreføres i form af højere kornpriser, boligskatter, der driver huslejen op, erhvervsskatter, der
bebyrde produktivt arbejde, indkomstskatter, der uundgåeligt sænker levestandarden for embedsmænd og folk med faste lønninger, og endelig, beskeden i at give, men umættelig i at modtage, betaler lånekapital skat af kapitaludbytter. Ifølge skatteopgørelserne for året 1911 blev ud af 253 millioner i kapitaludbytter modtaget i Bayern hele 8,1 millioner betalt i statsskatter.

Vi har set, at alle kapitaludbytter, alle renter på kapital, i sidste ende skal fremskaffes gennem hele folkets arbejde. Vi har set, at rentebetalingen på offentlig gæld

Machine Translated by Google

udgør den største post på vores statsbudget, og vi har set, at de, der er forpligtet til at betale skat af rentebetalinger, kun yder et yderst begrænset bidrag til statens indtægter.

Målt i relativ størrelsesorden betalte kapitalisten 8 millioner ud af i alt 60 millioner i direkte skatter, hvilket kun er en ottendedel til en sjettedel af de direkte statsskatter, der blev betalt i Bayern i 1911. Direkte skatter udgør imidlertid kun omkring en femtedel af de samlede statsindtægter. Derfor bidrager lånekapital kun med omkring en tredivtedel til en ottendedel af statens samlede behov.

Det bør ikke benægtes, at skattelovgivningen under krigen, især i de seneste år, tyede til en højere skat på kapitaludbytter, men en højere indirekte beskatning har mere eller mindre holdt trit med den, så den relative størrelse har næppe ændret sig.

Billedet bliver dystert, når vi betragter Rigets budget. Her er proportionerne i sig selv allerede langt mindre gunstige. Riget har ikke de samme skattekilder som de enkelte delstater. Direkte skatter er forbeholdt delstaterne; Rigets virksomheder er begrænset til Rigets postkontor og jernbane (bemærk, at dette ikke omfatter de preussiske statsjernbaner), og derfor er der kun vejafgifter og indirekte skatter tilbage.

Størrelsesordenerne for Rigets indtægtskilder *(se Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich for årene 1917 og 1918)* var i år 1915 1 milliard i indirekte skatter, 0,8 milliarder i særlige indtægter (krigsbidrag, studieafgifter) osv. Også her det samme billede igen. Mere end en tredjedel, 1,3 milliarder for at være specifik, blev allerede i år 1915 fortæret af renter på Rigets gæld. Også her trængte lånekapitalen sig ind igen. Også her kræver den alle direkte skatter for at dække den. Sukker betaler 163 millioner, salt 61 millioner, øl 128 millioner, tobak, snaps, mousserende vin, lampebrændstof, tændstikker, spillekort og utallige andre varer måtte beskattes for at skrabe en milliard mark sammen, der derefter flyder fuldstændigt ned i kapitalisternes lommer.

I dag er det en gåde, hvordan man betaler renterne på Rigets gæld. Alene rentebetalingerne fortærer 8 milliarder [årligt], baseret på 100 milliarder i krigsobligationer plus andre krigskreditter. Indtægterne fra postvæsenet og jernbanen kan næppe øges yderligere. En yderligere stigning i vejafgifter vil næppe blive tolereret; derfor er der sandsynligvis kun en fem- eller ti-dobling af indirekte skatter tilbage - en umulighed! - eller den klare indsigt, at kun og udelukkende afskaffelsen af slaveri til renter af penge kan bringe os frelse. Et enormt selvbedrag er, hvad hele krigsobligationsøkonomien var. Den tyske nation lånte hundrede milliarder af sig selv til sin krig. Til det lovede den sig selv 5 milliarder i renter; den skal derfor betale 5 milliarder i skat. Al fordel går til den store kapitalist, der trækker så meget i kapitaludbytte, at han umuligt kan bruge det op, og alligevel tages kun en ret beskeden procentdel væk gennem skatten på kapitaludbytte, som vi har set.

卐卐卐卐卐

Jeg håber nu, at jeg gennem hovedpunkterne i min præsentation allerede har fjernet den menneskeligt forståelige frygt, som mange læsere kan have for i sidste ende at miste renteindtægterne fra deres smukke certifikater. Lad det blot kort demonstreres med ét eksempel, at hele renteøkonomien er et stort selvbedrag, og samtidig vil jeg se på et øvre niveau af solid middelklasseindkomst.

Antag, at en husstandsoverhoved har en arbejdsindkomst på 10.000 mark, og oveni det yderligere 5000 mark fra kapitaludbytter. For det første vil omkring 1500 mark af dette blive betalt i direkte skatter; derefter vil mindst 1000-1200 mark i form af høje huslejer blive betalt.

Machine Translated by Google

fjernet for evig interesse. Yderligere 1000 mark vil sandsynligvis blive drænet væk i form af indirekte skatter for en familie på fem eller seks, og allerede nu indser man, at der ikke er meget tilbage af de dejlige kapitaludbytter, som de små og mellemstore kapitalister nød godt af under de glade skattesatser i tidligere år. Faktisk kan der allerede i dag ikke længere tales om "overskud"; tværtimod, hvis man i dag selv undersøger de nuværende fantastiske skatteforslag, vil betydeligt mere indkomst fra arbejdskraft sandsynligvis blive beskattet væk.

Naturligvis synes situationen at være helt anderledes for den store kapitalist, der, lad os sige for eksempel, kun modtager 1 million i kapitaludbytte. (Sådanne personer er ret talrige i Tyskland i dag.) Af skatten på kapitaludbytte betaler denne heldige mand højst 50-60 tusind mark. Af indirekte skatter betaler han heller ikke mere end familiefaderen fra det foregående eksempel. På sit budget kan han trods alt stadig leve ret komfortabelt med 40-50 tusind mark, selv i den nuværende dyre tid. Hvis der er cirka pæne 900.000 mark tilbage til ham, vil han for det med 5% rente på lån få yderligere 45.000 mark i det næste år, og det ifølge loven på bekostning af den arbejdende befolkning.

Den lille pensionist, der kun lever af sin rente, ville utvivlsomt lide skade. Hvis han er i stand til at arbejde, må han naturligvis beslutte sig for at tjene en indkomst ved arbejde. Med det stiller han sig så langt bedre end de millioner af hans folkekammerater, der ikke har andet end deres fysiske eller mentale arbejdspotentiale. Hvis han ikke ønsker det, må han æde af sin rigdom. I sidste ende har han 20 år til at nippe til den igen og igen, hvis han fortsætter med at forbruge det årlige beløb, han har modtaget med 5% rente. For personer, der ikke er i stand til at arbejde, eller som er svækket af sygdom eller alder, skal der naturligvis sørges for et passende levebrød gennem udvikling af social velfærd for alle dele af befolkningen.

Jeg visualiserer social velfærd som følger:

Lad os antage, at en ældre dame, en enke, der hidtil måtte leve af renterne fra en kapitalinvestering på 60.000 mark, gennem den lovligt proklamerede afskaffelse af renteslaveri er frataget sin indtægtskilde. Her ville der gennem den bredeste udvidelse af pensionssystemet blive givet den førnævnte person mulighed for at modtage en pension svarende til sin kapital, hvormed den årlige pension endda kunne forhøjes i forhold til det tidligere renteudbytte, for også at give en vis kompensation for pengenes formindskede værdi selv til denne personkreds. Således kunne der for eksempel i bytte for de afståede 60.000 mark i gældsbreve fra Riget, staterne eller i særligt dækkede obligationer gives en årlig livslang pension på 4000 mark. Hvis enken har børn, og hun ønsker at testamentere en del af formuen til dem, kan det tillades hende, at kun 40.000 mark omdannes til pension, mens de resterende 20.000 beholdes til børnene. Ud af de 40.000 mark kunne op til 1/12 af den modtagne kapital gives årligt, afhængigt af pensionsansøgerens alder. Det skal endvidere bemærkes, at enkens leveomkostninger vil blive betydeligt reduceret med afskaffelsen af trykkende skatter som følge af afskaffelsen af renteslaveri.

Det ville langt overskride rammerne for dette essay at undersøge de personlige interesser hos hvert enkelt befolkningslag i detaljer. Et sådant revolutionært krav kan ikke handle om personlige interesser; ikke desto mindre vil man, efterhånden som ideen træder i kraft, opdage, at de sundhedsmæssige konsekvenser i sidste ende personligt gavner hvert enkelt individ.

Netop med det problem, der allerede er isoleret ovenfor, om hvordan man opnår fritagelse for renter på krigsobligationer, har jeg allerede forsøgt at gøre det klart, at små kapitalister - hvormed jeg mener alle de hundredtusinder, der er blevet fremkaldt gennem en hyperamerikansk reklame -

Machine Translated by Google

kampagne for at bruge deres opsparing til abonnement på krigsobligationer — ikke blot modtager de ingen fordel af renter, da de selvfølgelig selv skal betale for det med skat, men skal med skattelovgivning skræddersyet til beskyttelse af storkapitalen understøtte rentebetalinger for abonnementer på millionmark.

Det forekommer mig, at bortset fra disse umiddelbare overvejelser, må en appel til alle for deres børns velbefindende i sig selv overtale den ængstelige obligationsejer til at acceptere det som helt naturligt at give afkald på evige renter fra Rigets gæld. Hvad mister patrioten, der har givet 10.000 mark til sit fædreland i den yderste nød, egentlig i dette tilfælde, udover et ågerkrav på at hæve 50.000 mark i renter inden for hundrede år, uden engang at formindske hovedstolen? Hans børn og børnebørn skal evigt arbejde, bare for at betale alle renterne.

卐卐卐卐卐

Spørgsmålet om tilbagebetaling af de lånte beløb kan løses på forskellige måder. I mine kortfattede hovedideer om det foreliggende problem, som jeg forelagde regeringen i Folkestaten Bayern [under Kurt Eisner] den 20. november sidste år [1918], foreslog jeg simpelthen at lade tilbagebetalingen erstatte rentebetaling med en sats på 5% årligt i 20 år. Jeg mener, at jeg i det følgende kan fremsætte et langt bedre forslag, som på grund af sin enkelhed bestemt fortjener at blive foretrukket: "Krigsobligationscertifikaterne vil ved annullering af renter blive erklæret for mønt." Det er Columbusægget. Fordelen ved denne foranstaltning er for det første, at ingen rigtig mærker noget ved den. Krigsobligationscertifikaterne ligger fortsat stille i depoterne; men ingen unge mennesker får dem, lige så lidt som en bog, et skab eller en anden nyttig genstand, som nogen ville låne til sin ven.

Hvis man har brug for penge, så hiver man simpelthen en krigsobligation frem og betaler med den. Krigsobligationssedler har trods alt lige så meget skønhed og papirværdi som vores andre 10-, 20-, 100- og 1000-marksedler. Der kan bestemt ikke være tale om, at markedet vil blive oversvømmet med valuta i en så stødfri overgang fra renteøkonomien til den rentefrie nationale
økonomi. Alle krigsobligationscertifikater er faktisk allerede godt beskyttet og opbevaret i bankbokse eller andre skjulesteder, som folket anser for sikre, såsom en uldstrømpe eller en gødningsbunke. Det kan faktisk ikke benægtes, at vores udstedte papirvaluta, så meget som omkring 40 milliarder, heller ikke er i omløb, men for det meste hamstres på den ovenfor beskrevne måde. Vores behov for valuta i tiderne med økonomisk opsving før krigen var også kun omkring 4-6 milliarder, og det er utænkeligt, at vi ville have brug for mere end dobbelt så meget i dag i den stadigt mere almindelige kontantløse økonomi6 .

卐卐卐卐卐

Annullering af renter skal ske på præcis samme måde for alle fastforrentede aktiver. For disse aktiver, ligesom for udbyttegivende aktiver, anbefales den oprindeligt foreslåede "tilbagebetaling" i 20- eller 25-årige årlige pensioner, især for realkreditlån.

Afskaffelsen af renteslaveri for realkreditlån betyder uden tvivl løsningen på boligproblemet, befrielsen fra ublu huslejer. Det er slet ikke indlysende, hvorfor indehaveren

6 I et senere afsnit anfører Feder, at han har besluttet, at det ikke er den eneste måde at lade krigsobligationscertifikater blive brugt som valuta på. bedste idé. Han foreslår, at de i stedet bør konverteres til bankkredit.

Machine Translated by Google

af et realkreditlån skulle have den evige fordel af renter fra et én gang udlånt beløb, hvorfor en ubesværet og uendelig tilstrømning af goder skulle ydes til ham, hvorfor den store masse af et folk, udelukkende for dette usunde renteprincip, skulle betale høje huslejer år ud og år ind. Lad det kort indskydes, at der naturligvis ikke kan være tale om en fuldstændig afskrivning af huslejen, da administration og vedligeholdelse af huse naturligvis kræver konstant arbejdskraft og penge. En sænkning af huslejen kan således kun ske, i det omfang den er et resultat af sig selv gennem den gennemførte tilbagebetaling af realkreditlån.

Kun én ting bør understreges skarpt, at afskaffelsen af interessens slaveri ikke har det mindste at gøre med vores samlede værdiskabende arbejde, for så vidt som der ikke på nogen måde er nogen hindring for iværksætterånden, for produktivt arbejde, for fremstilling af varer, for erhvervelse af rigdom. Tværtimod, som vi har set, er hele arbejdende folk befriet fra en kvælende, urimelig, tung byrde; vores sjæleliv er renset for en berusende gift.

卐 卐 卐 卐 卐

Vi kan se, hvor korrekt interesseproblemets frugtbarhed er blevet erkendt i historiens løb, ved at sind i alle tider og hos alle folkeslag har været beskæftiget med det ...

I forskellige passager i Det Gamle Testamente, såsom Tredje Mosebog 25 og Femte Mosebog 15, finder vi bestemmelser om ophør af renter i form af, at det syvende år altid skal være en acceptilation eller et jubelår, hvor al gæld for folkekammerater skal afskrives.

I år 594 f.Kr. afskaffede Solon personlig gældsslaveri gennem lovgivning. Denne lov blev kaldt den store Seisachtheia (afrystningen af byrder).

I det gamle Rom forbød *Lex Gemicia* fra år 332 f.Kr. brat romerske borgere fuldstændigt at opkræve renter.

Under Justinian blev der indført et forbud mod renters rente med den bestemmelse, at der ikke måtte kræves yderligere renter, når forfaldne renter var akkumuleret til niveauet af det oprindeligt udlånte beløb.

Pave Leo I (den Store) udstedte i år 443 et generelt forbud mod at tage renter; indtil da havde kun gejstlige haft forbud mod at kræve renter af et lån. Forbuddet mod renter var nu en del af den kanoniske ret og også en bindende regulering for lægfolket. Sekulær lovgivning fulgte også gradvist de kanoniske synspunkter og truede endda med straf for at opkræve renter. Vi finder dette i politiforordningerne i Det Hellige Romerske Rige for årene 1500, 1530 og 1577.

Sådanne love blev naturligvis nu mødt med stor modstand og ofte omgået, og i denne ret korte historiske tilbageblik kan det kun nævnes som en forbløffende historisk kendsgerning, at selvom opkrævning af renter var forbudt for kristne under den kanoniske lov fra det 11. til det 17. århundrede, var det tilladt for jøder.

Det ville være overordentlig charmerende at undersøge i hvert enkelt tilfælde, hvilke økonomiske svulster der førte til disse kraftige byrdelettelser. Det ville være særligt værdifuldt at se, hvilke magter og kræfter der har overtrådt renteforbuddene igen og igen.

I middelalderen blev ågerkarle bestemt ofte udsat for kort arbejde; bønderne eller borgerne, der var blevet blødt tørre, slog sig sammen og tævede profitmagerne ihjel. I dag har vi

Machine Translated by Google

trådt ind i en helt anden fase af interesseproblemet. Sådanne pogromer misbilliges på det kraftigste.

Det er heller ikke længere et spørgsmål om individuelle, lokalt begrænsede sygdomssymptomer, der kunne bekæmpes ved at fjerne puslommen; det, der sker, er en alvorlig sygdomsforvoldelse af hele menneskeheden.

卐卐卐卐卐

Det bør med det højeste eftertrykkelige understreges, at netop vores samtidige kultur, netop de økonomiske relationers internationalitet, gør interesseprincippet så morderisk.
Den foregående historiske tilbageblik bør heller ikke betragtes som en analogi til nutidens omstændigheder. Da babylonierne besejrede assyrerne, romerne karthagerne, tyskerne romerne, var der ingen fortsættelse af slaveri under renter; der var ingen internationale verdensmagter. Krigene blev heller ikke finansieret gennem lån, men med skatte akkumuleret under fred. David Hume giver et meget godt overblik over dette i sit Essay on Public Credit. Kun den moderne tidsalder med dens kontinuitet i ejerskab og dens internationale ret tillader lånekapital at eskalere til uendeligheden. Den penny, der blev investeret med renter ved Kristi fødsel, eksisterer ikke længere, fordi siden da har alle ejendomsrettigheder måttet vige pladsen for vold flere gange; derimod eksisterer den penny, som gamle Rothschild investerede med renter, stadig, og vil eksistere, hvis der er international ret, i al evighed.

Derudover bør det tages i betragtning, at store dele af Jorden først i moderne tid er gået over fra naturlig økonomi til pengeøkonomi. Det er i denne forbindelse særligt vigtigt, at først i midten af det 19. århundrede blev alle restriktioner for renteopkrævning og ligeledes alle forbud mod renter afskaffet: således England i år 1854, Danmark 1856, Belgien 1865, Østrig 1868.

Således er dagens begreb om interesse som uadskilleligt fra besiddelse af penge ikke meget ældre end et halvt århundrede. Men netop dette interessebegreb har for første gang fået penge til at blive til den dæmoniske magt af en sådan universel tvang, som vi har lært at kende.

Staternes begyndende og derefter stadigt stigende gæld til kapitalisterne dateres ligeledes først til midten af det 19. århundrede. Først siden da ser vi staten degraderet fra at være folkesamfundets forvalter til at være kapitalistiske interessers forvalter. Denne udvikling har nået sit højdepunkt i krigsobligationer, som vi møder i alle lande, der udelukkende, som vi har erkendt, tjener mammonistiske interesser, der burde krones med den gigantiske kreditbygning af et verdenslån.

卐卐卐卐卐

Disse korte tilbageblik burde gøre det lettere for os endelig at bryde med antagelsen om, at lånekapitalen må lånes den overjordiske kraft til at vokse evigt og uendeligt fra sig selv. Begavet med et skræmmende potentiale til at suge tør. Vi må bryde med forestillingen om, at lånekapital, upåvirket af verdslige gerninger og misgerninger, skal kunne trone over skyerne, upåvirket af forgængelighed, upåvirket af ødelæggelsens kræfter, upåvirket af skuddene fra vores kæmpekanoner. For selv hvis huse og hytter, jernbaner og broer, der er knust af granater, synker ned i støv og aske, vil realkreditlånene stadig eksistere;

Machine Translated by Google

Jernbaneobligationerne og de offentlige gældsbeviser slettes ikke derved. Skulle landsbyer og byer, hele provinser blive ofre for krigens vanvittige ødelæggelse, hvad er så resultatet? Nye gældsbeviser er, hvad det betyder. Med øjne, der glitrer af grådighed, ser Guldinternationalen, der troner over skyerne, menneskehedens vanvittige stormløb. Og ikke længe væk er den tid, hvor hele menneskeheden endelig kun skal tjene som renteslaver for mammonismen.

Ideen er international; den skal befri hele verden. Hyl den nation, der først vover det dristige skridt. Snart vil andre følge efter.

Spørgsmålet, der ofte er blevet rettet til mig, om ideen overhovedet er nationalt realiserbar, svar ja. Vi er internt forgældede.

Mod udenlandske rentekrav er vi naturligvis magtesløse for nu; disse skal simpelthen betales. Overdreven kapitaludstrømning skal blokeres i videst muligt omfang, men lige så lidt som lovgiveren afholder sig fra at udarbejde love mod mord, manddrab, bedrageri osv., fordi der stadig altid ville være slyngler, lige så lidt bør et folk i sin helhed afholde sig fra at tage et skridt, der er anerkendt som nødvendigt for at helbrede sine offentlige finanser, blot fordi det ikke ligefrem er de bedste elementer af folket, der forsøger at bringe deres bytte i sikkerhed uden for landet. Hvis vi antager, at hundredvis af millioner, ja milliarder i krigsobligationer ville blive brugt i udlandet, kunne selv dette stadig ikke være en væsentlig drivkraft til ikke at afskaffe renteslaveriet; for forholdsmæssigt set må langt størstedelen af de mere end 250 milliarder mark i fastforrentede indenlandske investeringsaktiver stadig være i landet.

Lad os igen kort opsummere. – Afskaffelsen af interessens slaveri er det radikale middel til den endelige og permanente heling af vores offentlige finanser. – Afskaffelsen af interessefællesskabet betyder muligheden for at give afkald på undertrykkende direkte og indirekte skatter, fordi de statsejede virksomheder, især efter socialiseringen af yderligere egnede sektorer (indlandsskibsfart, elektricitet, lufttrafik osv.), vil give tilstrækkelige overskud til de offentlige kasser til at understøtte alle statens sociale og kulturelle opgaver.

Bortset fra denne økonomiske overvejelse vil afskaffelsen af interessefællesskabet give produktivt arbejde på alle områder den prioritet, det fortjener. Penge føres endnu engang tilbage til den rolle, der er passende for dem, for at tjene dem i den stærke drivkraft i vores nationale økonomi. *De vil igen blive, hvad de er, en værdikupon for udført arbejde,* og dermed er vejen banet for et højere mål, for at afholde sig fra vor tids rasende pengebegær.

Ideen peger mod etableringen af en samlet front af hele den arbejdende befolkning: fra den ejendomsløse arbejder, der, som vi har set, er meget tungt belastet med indirekte skatter til tilfredsstillelse af lånekapitalen, gennem hele den borgerlige klasse af embedsmænd og ansatte, af landmændenes og småhandlernes middelklasse, som får mærke pengenes ubarmhjertige tyranni i form af elendige boliger, landbrugsudlejning, bankrenter osv., helt op til de ledende ledere, opfindere og direktører for vores storindustri, som alle mere eller mindre sidder fast i den store lånekapitals kløer, for hvem den første opgave i livet altid er at arbejde for pensioner, udbytter og renter for de pengemagter, der spiller bag kulisserne. Lige så meget tilhører alle kredse af intelligentsiaen – kunstnere, forfattere, skuespillere, akademikere såvel som andre uafhængige fagfolk – også denne gruppe.

Selvom storlånekapitalen, som en gruppe af fysiske personer eller som personificeringen af renteprincippet, bevidst eller instinktivt søger at skjule sin grænseløse kontrolbegær, og selvom hele vores juridiske tradition, der er baseret på romersk ret, altså på lov, der tjener til beskyttelse af et plutokrati, altid så stærkt har lagt vægt på beskyttelsen af ejendom og dermed gennemsyret vores folks retssans, er *afskaffelsen af renternes trældom ...*

Machine Translated by Google

Penge skal komme, som den eneste vej ud af Guldinternationalens truende økonomiske slavebinding af hele verden, som en af måderne til at fordrive mammonismens gift med dens korruption og besmittelse af vores tids mentalitet.

Omdannelsen af krigsobligationer til bankkredit

Kravet i §1 om konvertering af krigsobligationer osv. til lovligt betalingsmiddel er ved talrige lejligheder blevet mødt med den indvending, at det ville betyde en overdreven oversvømmelse af markedet med valuta. Denne indvending er i sig selv ret fejlagtig. Inflation opstår blot ved eksistensen af krigsobligationer.

Det er imidlertid sandt, at bekymringen om den fysiske tilstedeværelse af disse papirer, der erklæres som valuta, trods sin fejltagelse ikke forsvinder, og derfor kan denne bekymring, på trods af at være urealistisk, skabe uheldige bivirkninger, som om der faktisk har fundet en ny inflation sted. Derfor kræver vi, med ændring af § 1, efter lovgivningsmæssig ophævelse af renteforpligtelsen, konvertering af krigsobligationer sammen med andre offentlige gældsbreve [ikke til valuta, men] til bankkredit.

Denne formulering har den store fordel, at den fysiske eksistens af krigsobligationer som papir ville ophøre; krigsobligationscertifikaterne ville blive leveret til Reichsbank af banker, bankfolk, genbrugsinstitutioner osv. og ville blive destrueret, efter at en kreditnota med pålydende værdi er udstedt. Dermed ville næsten enhver person i Tyskland modtage en bankkredit, en åben bankkonto, som han kunne bruge.

En sådan procedure ville også have den store fordel, at det ikke ville være muligt at bevare større investeringer i privat besiddelse, da de ikke-leverede certifikater efter udløbet af en bestemt frist ville blive erklæret ugyldige.

Desuden ville det i det mindste være muligt at kontrollere, hvor meget krigsobligationer der bruges uden for landet [og dermed påvirke Tysklands handelsbalance]. Det sidste punkt må dog på ingen måde blokere opfyldelsen af afskaffelsen af renteslaveriet. Da vi virkelig føler os for svage i forhold til udlandet, skal vi (kun) tilfredsstille de rentekrav, der står over for os fra udlandet. Personligt er jeg helt af den opfattelse, at vi også bør opretholde annulleringen af renter, selv for udenlandske obligationsejere. Vi behøver ikke at frygte, at udenlandske rentekrav vil blive håndhævet med våbenmagt, da der har været så store fremskridt i at vende tilbage [fra krigsvanvid] til noget, der ligner selvbevidsthed, og aldrig i historien er der blevet foretaget en krigslignende handling mod en stor stat på grund af økonomiske foranstaltninger, der påvirker privatpersoner.

Man burde heller ikke forestille sig, at selv det franske folk ville stille Tyskland et ultimatum på grund af de tyske herrer Mayer, Schulze og Cohns rentekrav baseret på deres tyske krigsobligationer, der blev bragt over grænsen.

Derudover ville det være muligt, for at undgå selv at resten af verden fik indtryk af en statsbankerot, at afholde et lotteri af krigsobligationen, som så naturligvis let kunne manipuleres baseret på statistikker opnået gennem den nødvendige levering af certifikater, således at i første omgang kun de numre, der formodentlig tilhørte personer i udlandet, ville blive trukket og udbetalt i rigssedler.

En tredje ting ville dog være den velkomne konstatering af fordelingen af krigsobligationer og den dertilhørende mulighed, der stadig eksisterer for en usædvanlig simpel opkrævning af formueskatten, mens stipendierne naturligvis kun ville behøve at instruere Reichsbank-kontorerne i at belaste hr. NN's konto med så og så mange mark i skat. På denne måde beskattes-

Machine Translated by Google

Betalinger ville være langt mere smertefri – selvom skatteydernes klageadgang naturligvis fortsat ville eksistere i sit fulde omfang.

Med en sådan omdannelse (konvertering) af krigsobligationer til bankkreditter kunne der også opnås en vis social udjævning, for så vidt som mindre investeringer i krigsobligationer, således at alle små indskud fra alle dem, for hvem indskud af krigsobligationer virkelig skal betragtes som en patriotisk gerning; lad os sige op til 5 eller 10 tusinde mark, ville blive udbetalt til pari, mens alle større indskud kunne krediteres til en kurs, der skal fastsættes. Kreditterne for alle andre statsobligationer ville blive håndteret præcis på samme måde.

Særlige kommentarer til efterspørgslen efter lov i Manifest

Om § 1

Det er fuldstændig uundværligt, at alle statslige og kommunale gældsindbetalinger behandles på samme måde, da kun en sådan ensartet storstilet regulering af hele vores pengesystem, hånd i hånd med afskaffelsen af renteslaveri, kan gennemføres.

Om § 2

Det er allerede klart, at afskaffelsen af renteslaveri skal anvendes samtidigt på alle de andre fastforrentede papirer for ikke at forårsage en absurd boom i disse papirer, hvilket åbenbart ville ske, hvis alene de offentlige papirer blev erklæret rentefrie. Reduktionen af gælden som sådan ville ske gennem årlig tilbagebetaling, hvorved en konstant og konsekvent gældsfrigørelse af alle gældsbelastede objekter ville blive opnået.

Om § 3

Dette afsnit er meget tæt forbundet med de foregående, såvel som med kravet om nationalisering af realkreditlån i § 5. Den landmand eller husejer, der er bebyrdet med realkreditlån, fortsætter, som før, med at betale det beløb, han skulle betale til sine kreditorer, men ikke længere som evig rente, men snarere som tilbagebetaling. Således vil ejerskabet af jord og bolig efter 20, 25 eller 30 år, afhængigt af den eksisterende rente, være frigjort for gæld. (Hypothekebanken kan på sin side naturligvis ligeledes kun i denne tid fortsætte med tilsvarende at betale renter af særligt dækkede obligationer til indehavere af særligt dækkede obligationer.) Hånd i hånd med denne frigørelse fra gæld opstår fællesskabets ejendomsret til den faste ejendom, der er frigjort for realkreditlån.

Et universelt boligregister, eller rettere sagt en ejendomsmatrikel, ville skulle komme først; fordi gældfri ejendomsret naturligvis også har ret til tilbagebetaling af investeret kapital og også et permanent krav på en del af lejen til at betale alle de gebyrer, udgifter osv., der følger med ejendomsret, samt passende kompensation for arbejde, som ejeren selv udfører7 .

Lad os se på dette i store træk med eksemplet med et lejlighedskompleks i byerne.
Huset har en værdi på 100.000 mark. Imod dette er registreret en realkreditbanks investering på 50.000 mark til 4% i position 1, en ikke-virksomhedsmæssig investering på 20.000 mark til 5% i

7 Forbindelsen mellem boligregistret og gældfri ejeres rettigheder er forvirrende, medmindre ideen er at styre væksten i udlejningsejendomme på en måde, der holder dem rimeligt rentable.

Machine Translated by Google

Position 2, og 30.000 mark er det beløb, som husejeren selv har indbetalt. Lejeindtægterne er 7000 mark. Herfra skal betales 2000 mark til det første realkreditlån, 1000 mark til det andet realkreditlån og 1000 mark til udgifter, udlæg osv.: i alt 4000 mark. Således forbliver 3000 mark til husejeren som rentebetaling [så at sige] for hans egen investerede kapital på 30.000 mark.

Efter implementeringen af den lovmæssige afskaffelse af renter på penge er situationen efter ti år som følger: 1. pant 30.000 mark, 2. pant 10.000 mark. Husejeren har fuldstændig genvundet sin kapitalinvestering, men på den anden side er der en ny, offentlig ejendomsret på 50.000 mark. Hermed begynder statens ret til at have indflydelse på yderligere indtægter fra leje og til at bestemme lejens størrelse8 .

Det ville være uretfærdigt nu, hvad angår tilbagebetaling, at sætte husejeren på samme niveau som realkreditlån. For hans kapital er ikke ren lånekapital i den snævrere forstand, der bør påvirkes af afskaffelsen af renteslaveri; her taler vi om "risikokapital", nærmere bestemt om penge, der er omdannet til et værdifuldt gode, nærmere bestemt et hus. Det er derfor op til husets ejer, om der skal ydes en længere løbetid på betalingerne eller en tilsvarende procentdel, der permanent inkluderes i husets driftsudgifter.

Det kan ikke være formålet her at fremsætte bindende forslag; her gives der kun forslag til, hvordan en gnidningsløs overgang fra renteøkonomien til den rentefri økonomi kan ske, selv inden for ejendomsområdet.

For at fuldende eksemplet, lad status efter 25 år antages som følger: på det tidspunkt er alle realkreditlån betalt; kun de permanente udgifter er de samme eller, på grund af husets højere alder, steget fra 1000 mark til måske 1500 mark. Lad det afkast, som husejeren får af dette beløb, også være omkring 1000 til 1500 mark; det ser derfor ud til, at omkring 3000 mark af huslejeindtægterne går til at dække ikke-omsættelige omkostninger, mens de resterende 4000 af de oprindelige 7000 i huslejeindtægter ville være frit disponible. Staten har således mulighed for at sænke huslejen med mere end halvdelen; den vil f.eks. gøre dette i arbejderboliger, eller staten kan sænke huslejen med kun 20, 30 eller 40% og dermed opnå en enorm indtægtskilde fra forskellen til andre offentlige fornødenheder, især naturligvis til offentligt udført boligbyggeri. For palæer sænkes huslejen ikke, eller ikke meget, hvorved der bliver meget store yderligere midler tilgængelige til bedre opførelse af boliger eller til særlige sociale formål. Denne fremtidige situation afslører imidlertid – og jeg anser dette for en meget frugtbar udsigt – den indre berettigelse for, at fællesskabet (staten) allerede nu deltager i fastsættelsen af huslejen på den måde, jeg skitserede ovenfor, med en sænkning af huslejen for arbejderboliger.

I statens voksende ret til at deltage i ejerskab af fast ejendom ligger også fundament for en sund udstedelsesbank og udstedelse af kredit til realkreditkreditorer.

Om § 4 og 5

Disse paragraffer kræver socialisering af hele monetære system. Penge er kun og udelukkende en værdikupon for udført arbejde udstedt af et fællesskab, der har sin egen

8 Feder angiver ikke, hvordan han udleder tallet på 50.000 mark: det er halvdelen af værdien af lejlighedshuset, men også lig med virksomhedspantbeløbet. Den vigtigste kendsgerning er nok, at det ikke er mere end det skyldige beløb i realkreditlån og derfor ikke forårsager nogen ulempe for husejeren. I betragtning af den vægt, som Feder lægger på en smertefri overgang, ville staten ifølge Feders plan formentlig stadig ikke gøre krav på en ejerandel, der er større end det, der skyldes i realkreditlån, hvis det skyldige beløb på huset var mindre end halvdelen af værdien.

Machine Translated by Google

stat. At udstede pengemærker er en af statens suveræne grundlæggende rettigheder. Forfalskning af statens pengemærker er underlagt de strengeste straffe; *det er derfor et ret stærkt socialt krav, at det monetære system skal placeres under kollektivets kontrol.* Kollektivets arbejdskraft er det eneste substrat for pengemærker, og kun manglende forståelse af denne grundlæggende kendsgerning har generelt ført til en forværring af vores offentlige finanser og til et fuldstændigt anarki i det monetære system generelt.

Med den i § 5 foreslåede afståelse af personlig og kommerciel kredit fra private bankfolk sker der et dybere indgreb i det samlede kreditsystem. For det statslige kreditsystem, såvel som for kommunal og endda ejendomskredit, må man med største strenghed og energi holde fast i afskaffelsen af renteslaveri, fordi det er den uundværlige forudsætning for den sociale stat i almindelighed.

Situationen er anderledes med personlig kredit. Vi kræver også i sig selv rentefrihed ved personlig kredit; men dette krav har ikke den samme enorme og principielle betydning. Vi husker de 250 milliarder i fastforrentet lånekapital sammenlignet med
de eneste 12 milliarder i udbyttebetalende aktier.

Alle sådanne kreditter, aktier, andelsbeviser, mineaktier, aktieposter osv. er risikokapital. Udbyttet af denne kapital afhænger af den faglige indsats og effektivitet hos de personer, som pengene blev betroet. Her kommer risiko- og tabsfaktoren således i spil, sammen med spørgsmålet om personlig tillid. For at opnå dette synes en vis kompensation af en særlig art stadig uundværlig. Ejeren af aktier osv. får på ingen måde kompensation eller gavn, hvis den virksomhed, som han betroede sine penge til, ikke tjener noget. Han mister sine penge fuldstændigt, hvis virksomheden kollapser.

Anderledes er det for eksempel med ejeren af obligationer fra Reicheisenbahn.
Rigets jernbaner [i Elsaß-Lothringen] går fuldstændig tabt med tabet af Elsaß-Lothringen. Ikke desto mindre modtager indehaveren af jernbaneobligationer fortsat sine rentebetalinger. Fra hvem? Fra kollektivets skatter. Jernbanerne kan arbejde med et underskud af enhver størrelsesorden som i Preussen og Bayern i det sidste år; alligevel modtager obligationsindehaverne deres rentebetalinger alligevel. Fra hvem? Fra tribut betalt af den arbejdende befolknings arbejdspotentiale og forbrug.

Man vil bare gerne gøre denne grundlæggende forskel helt klar, for endelig at
at erkende, hvor det er, vampyren suger af folks arbejdspotentiale.

Således bør personlig kredit forblive, eller rettere allokeres igen, til personlig handel gennem den private bank. Kreditsøgerens personlige effektivitet, som bankmanden er personligt fortrolig med, bør igen blive den afgørende faktor for personlig kredit. De gebyrer, der fastsættes af staten, vil regulere sig selv i overensstemmelse med pengenes flydende bevægelser, der under alle omstændigheder vil begynde med afskaffelsen af renteslaveri.

Om § 6

Hovedpointen i § 5 gælder også for især udbytteaktiver. I det sociale statsfællesskabs interesse må det kræves, at en tilbagebetaling af den engang udlånte kapital forsøges også for de store industrivirksomheder – for her at opnå en reduktion af de enkelte industrivirksomheders gæld over for dem, der kun er investorer.

For faktisk gentager det, vi kunne observere i forholdet mellem lånekapital og alle folk, sig her i mindre skala. Også her udnytter kapitalisten arbejderen,

Machine Translated by Google

formanden, ingeniøren, iværksætteren, alle ligeligt, fordi trangen til at skulle tjene udbytte har prioritet9 .

Hvis vi imidlertid opnår befrielse af industrier og virksomheder fra den evige rentesug, så er vejen banet for sænkning af produktpriserne og for levering og fordeling af merværdi, dels til samfundet, dels til arbejderne, mellemledelsen og bestyrelserne i de enkelte virksomheder, og dermed til dem, der virkelig alene skaber produktion og værdier.

Om § 7

I dette afsnit kommer naturligvis hele forsikringsområdet også i spil, hvilket kan konstrueres på et analogt rentefrit grundlag. De betalte præmier kan ikke vokse gennem tilskrivning af renter; snarere vil forsikringsselskaberne blive til genbrugsinstitutioner; med andre ord bevares risikoen og fordelen ved forsikring. For dette må det politiske samfund være ansvarligt.

Om § 8

Med hensyn til devalueringen af vores penge, som kun er et resultat af den enorme masse af vores utallige gældsbeviser, kræver vi en stærkt gradueret formueskat. Vi lægger vægt på "stærkt gradueret".

En [flad] formueskat [med det formål at] reducere antallet af pengesedler og så videre ville ikke være andet end et selvbedrag, hvorved man kaster sand i folks øjne. For hvis jeg også konfiskerer halvdelen af al formue overalt og modtager betaling i obligationer og forarbejder disse, er alt, hvad der virkelig opnås derved, en formindskelse af mængden af papir, mens en konverteringsfaktor til gengæld vil øge den fiktive værdi af den samlede mængde cirkulerende papir til samme niveau som før. Reel værdi tilhører altid kun varer til forbrug og varer til brug, aldrig papirkuponer for udført arbejde.

Et andet spørgsmål er, om valutakursen for vores markvaluta kan forbedres. Men selv denne forbedring af valutakursen er igen i sidste ende kun afhængig af arbejdspotentialet og produktionen, med andre ord produktionsmulighederne for vores samlede nationale økonomi.

Indvendingerne og deres gendrivelse

Aldrig har en idé været i stand til at etablere sig uden modstand, mindst af alt en idé, der afviger så radikalt fra de længe etablerede antagelser om interessers hellighed og ukrænkelighed. Med de allerede rejste indvendinger og de forventede er der altid en dobbelt observation at gøre: det må for det første spørges, hvilken del af de fremsatte indvendinger der er baseret på en bevidst forvrængning af ideen om afskaffelse af interesseslaveri, og for det andet, hvad der bør siges som svar på alle oprigtige og faktabaserede betænkeligheder?

Den hyppigste indvending er påstanden: uden opkrævning af renter vil ingen låne penge ud.

9 Dette er et problem for aktieselskaber. Virksomheder, der ejes frit og ubesværet af familier, som det er almindeligt i Tyskland, ikke har denne egenskab.

Machine Translated by Google

Vi ønsker faktisk ikke længere, at nogen låner ham penge ud. Kredit var tricket, var det fælde, som vores økonomi havnede i, og som den nu er hjælpeløst fanget i.

Hvis folket virkelig har akut brug for mere kapital, får det de nødvendige penge rentefrit fra statskassen, hvor kun tilbagebetalingen er nødvendig. Til sidst vil det udstede nye pengesedler. Hvorfor skulle det udstede rentebærende beviser?! Om papiret forrentes eller ej, gør ingen forskel! Dets eneste og eneste opbakning er folkets arbejdspotentiale og skattepotentiale. Hvorfor fra starten bebyrde enhver offentlig udgift med den blytunge vægt af evige renter?

Ja, men hvordan skal staten udføre sit kulturelle arbejde for samfundet? Den har stadig brug for penge og kan kun være retfærdige i denne opgave ved hjælp af lån, der opkræver renter.

Denne påstand er baseret på en fuldstændig mammonistisk tankegang. Den måtte bevidst beregnes til vildledning efter en grundig gennemlæsning af dette manifest; for for det første har vi bevist, at efter afskaffelsen af renteslaveri kan alle statens kulturelle og sociale opgaver dækkes af statsejede virksomheder, af indtægterne fra postvæsenet, jernbanen, minerne, skovene osv., uden yderligere foranstaltninger. For det andet har den suveræne folkestat [Volksstaat] til enhver tid magten til at varetage særlige kulturelle opgaver gennem udstedelse af rentefri værdimærker i stedet for de rentebærende certifikater, der er erklæret at være reglen i den mammonistiske stat. Det er fuldstændig umuligt at se, hvorfor staten skulle gøre særlige kulturelle opgaver, f.eks. jernbane-, kanal- og vandkraftanlæg, dyrere for sig selv med et evigt løfte om renter, der er fuldstændig unødvendige. Hvis den ikke kan betale omkostningerne ved byggeriet af indtægterne fra sine nuværende statsejede virksomheder, så er der ingen grund til at se, hvorfor staten ikke skulle skabe pengene; Det suveræne folk skal ganske vist betale for det, mens det netop anerkender disse penge som betalingsmiddel. Hvorfor skulle folket dog med hele sit arbejds- og skattepotentiale stå bag endnu en seddel (det rentebærende lån), som pålægger folket i sin helhed kun en evig renteforpligtelse til gavn for kapitalisten!? Derfor, væk med denne besættelse af den mammonistiske stat!

Kapitalisterne vil så bare tage de udstedte papirsedler og akkumulere papir penge.

Dette modbevises på to måder. For det første ville kravet om, at blot besiddelse af penge skulle gøres urentabelt, naturligvis allerede være opfyldt, og afskaffelsen af renteslaveri frivilligt ville blive påtaget af kapitalisterne selv, da kapitalisten af egen fri vilje giver afkald på renter, hvis han hober sine papirsedler op derhjemme. For det andet gør kapitalistens frygt for sine penge det usandsynligt; man behøver blot at forestille sig de søvnløse nætter hos pengesamleren, der opbevarer store pengesummer ophobet derhjemme og konstant må se sin besiddelse truet af tyve, røvere, indbrudstyve, husransagninger, brand og oversvømmelse. Jeg er overbevist om, at den retskafne borger ville blive træt af disse bekymringer i løbet af kort tid og snart ville finde vej til statsbanken. Statsbanken udsteder en kvittering og er nu juridisk ansvarlig for kontoen, men ikke for nogen rentebetalinger. Ellers står naturligvis en tredje mulighed stadig åben for enhver, nærmere bestemt at arbejde med sine penge, at skabe værdier og at fremstille varer, at deltage i industrielle foretagender, at gøre sit liv stadig rigere og finere, at støtte kunst og forskning, kort sagt at gøre gavnlig brug af sine penge, samtidig med at man afviser Mammonkulten.

Det kan dog stadig ske, at der opstår et presserende privat kapitalbehov til bestemte formål, f.eks. til afprøvning af opfindelser, grundlæggelse af virksomheder af unge, kompetente håndværkere eller forretningsmænd osv.

Machine Translated by Google

Til at begynde med har dette intet at gøre med afskaffelsen af renteslaveri!
For for det første må man logisk antage, at kapitalisten, der efter afskaffelsen af renteslaveriet naturligvis ikke længere har mulighed for at investere sine penge bombesikkert og forvente et tomt forbrug af renter, snarere, som i en tidligere tid, vil være tilbøjelig til at risikere sine penge til sådanne formål, således at en mangel eller et behov i denne retning derfor vil forekomme langt mindre end hidtil. Eller har man ikke tværtimod igen og igen hørt fra de effektive forretningsfolk, fra de klogeste opfindere, netop klagen over, hvor vanskeligt det er at få penge i den mammonistiske stat til sådanne formål, medmindre et "udbytte" kunne garanteres? For det andet må det være den kommende stats opgave at fremme enhver kompetent kraft gennem generøs støtte. Der var ganske vist allerede før nu begyndelser på dette i den gamle bureaukratiske stat, men så smålige, at der i stedet for en stimulus opstod en hæmning og modvilje på grund af de chikanerende regler, der fulgte med tildelingen af offentlig støtte. For det tredje skal det bemærkes, at med tildelingen af flere millioner mark kunne der opnås enormt meget. Arbejdsglæden, flid og ihærdighed hos den tyske opfinder, ingeniør, håndværker osv. er så stor, at udgifterne højst sandsynligt ville blive rigeligt belønnet gennem statens ret til deltagelse i resultaterne af heldige opfindelser (England som et eksempel).

Afskaffelsen af renteslaveri fører nødvendigvis til udtømning af rigdom.

Åh! Hvem påstår det? Men selvfølgelig! Den, der har tilpasset sit liv til forbruget af sine rentebetalinger på kapital og ikke kan beslutte sig for at arbejde, med ham er det bestemt sandt: ved at forbruge 5% årligt vil han have fuldstændig udtømt sin formue på 20 år. Selvfølgelig, men det er sandelig helt i orden! Det, vi ønsker, er netop afskaffelse af renteslaveri; vi ønsker, at det at leve på pension skal ophøre med at være borgerens højeste ideal. Vi ønsker at afslutte denne mammonistiske dekadence; ja, vi ønsker ikke længere at tolerere, at én, at mange, kan leve komfortabelt permanent kun af rentebetalinger på lån - med andre ord på andres bekostning!

Jeg gentager: det er slet ikke sandt, at afskaffelsen af renternes herredømme ville føre til eliminering og udtømning af rigdom. Tværtimod ville afskaffelsen af renteslaveri fremme skabelsen af rigdom baseret på arbejde, der fremstiller varer og producerer værdi, ubebyrdet og befriet fra evige renteudgifter. Afskaffelsen af renteslaveri fører, som vi har set, til en omfattende sænkning af omkostningerne i hele livet; det befrier os fra den overdrevne byrde af beskatning, således at muligheden for at akkumulere opsparinger for enhver arbejdende mand må være større i fremtiden end hidtil. En ting mere! Det vare- og værdiproducerende nationaløkonomiske arbejde i industri, handel og handel hindres på ingen måde, men fremmes i det yderste gennem afskaffelsen af renteslaveri.

Hvad får arbejderen, hvis kapitalisterne ikke modtager flere rentebetalinger?

Dette spørgsmål burde virkelig ikke opstå mere! For det første var det naturligvis arbejdernes konstante kampråb om, at kapitalisterne ville udnytte arbejderne; for det andet har vi faktisk klart og tydeligt set, at det er arbejderen mere end nogen anden, der er forpligtet til at betale renterne på lån. [Med andre ord, hvad arbejderen får, er lavere skatter og lavere leveomkostninger.]

Familiebåndene svækkes og beskadiges, hvis man ikke kan efterlade nogen rigdom til sig selv. børnene.

Ja, hvad er virkeligheden her? Helt generelt tror jeg, at penge har lidt eller intet at gøre med familiefølelsen. Eller har man hørt, at børn af rigere forældre holder sig til

Machine Translated by Google

deres forældre mere end fattige forældres? Eller elsker rige forældre deres børn mere end de mindre velhavende? Hvad er sandsynligvis vigtigst for børnene, at deres forældre sørger for den bedst mulige opvækst og lærer dem en vis disciplin, så de bliver flittige, sunde og modige mennesker, eller at de efterlader dem den størst mulige pengepung?

I særlige tilfælde vil en berettiget stræben efter at sikre børnenes økonomiske fremtid utvivlsomt skulle anerkendes. Denne stræben, og dermed forældrenes sparsommelighed over for deres børn, vil på ingen måde blive negativt påvirket af afskaffelsen af renteslaveri; tværtimod. Muligheden for at spare vil blive større, når vores nationale økonomi befries fra det altomfattende pres fra renteslaveri.

Vi har set fra eksemplet med manden med en indtjening på 10.000 mark og en pensionsindkomst på 5000 mark, at alle mellemstore og mindre formuer faktisk berøves enhver gavnlig effekt af den omvej, der går med direkte og indirekte skatter på boligleje og så videre. Jeg kan ikke gentage ofte nok: renter af obligationer for ejere af små og mellemstore formuer er et svindelnummer, et selvbedrag, en ringrend, men storkapitalen har gennem sin hengivne presse på en djævelsk måde udbredt og forkyndt troen på renters hellighed og ukrænkelighed i hele verden. Den tillader tilsyneladende alle at deltage i det dejlige, bedøvende forbrug af renter for at lulle den dårlige samvittighed i søvn, der uvægerligt må ledsage et dovent, arbejdsløst forbrug af renter – og for at hverve kammerater til kampen, til forsvaret af dette højeste gode i mammonismen.

Embedsmanden, statsmanden, vil sige: staten kan ikke give afkald på den forpligtelse, den har påtaget sig over for sine kreditorer.

Hvad betyder "forpligtelser"? Er det på nogen måde moralsk at indgå forpligtelser, som staten fra starten skal vide, at den kun kan opfylde disse forpligtelser, hvis den fjerner renterne fra kreditorerne gennem direkte og indirekte skatter i præcis samme beløb? Hvor er moralen i det? Eller er det måske ikke mere ærligt at indrømme: "Jeg kan kun betale renterne, hvis jeg opkræver lige meget i skat - men dengang under krigen var jeg absolut nødt til at have penge, og for det lavede jeg svindelen med krigsobligationen; I må tilgive mig, kære folk; det var i sidste ende for jer, og nu vil vi ikke lege mere gemmeleg; jeg, staten, betaler ingen renter, og I, skatteyderne, behøver ikke at betale skat af renterne; det vil forenkle vores transaktioner betydeligt. Således skal vi undvære det enorme skattebureaukrati og ligeledes det ekstraordinære interessetjenende bureaukrati. Ikke sandt? Har vi en aftale?" Og De, hr. Scheidemann, sæt ikke igen Deres navn på hver eneste reklamesøjle som statssekretær for den gamle kompromisregering midt i tåbelige erklæringer om krigsobligationens sikkerhed og ukrænkelighed. De bringer kun Dem selv i forlegenhed: fordelen ved hele svindelnumret er jo kun og udelukkende gået til storlånekapitalen.

Finansembedsmænd og bankfolk erklærer, at afskaffelsen af slaveri under renter på krigsobligationer og offentlig gæld er umulig, fordi det er synonymt med offentlig konkurs.

Du vil tilgive mig: ifølge dine udtalelser er vi faktisk offentligt bankerot alligevel, eller det skal vi blive. En åbenlys erklæring om offentlig bankerot ville imidlertid være den største dumhed, vi kunne begå: til de nuværende magthaveres faktiske inkompetence ville det for tidligt tilføje den historiske bekræftelse af denne inkompetence.

Hvorfor erklære mig konkurs? Hvis jeg har stukket 3 mark fra højre bukselomme ind i venstre, Jeg må stadig ikke af den grund erklære den højre bukselomme konkurs!

Machine Translated by Google

Det var sandelig ikke anderledes med krigslånet! Riget tog de første, faktisk tilstedeværende milliarder op af folkets lommer, så flød pengene tilbage igen; så kom det nye lån, og igen strømmede pengene tilbage; igen kom pumpen og sugede milliarderne til sig, og igen ebbede de tilbage, indtil staten, efter at spillet var blevet gentaget ni gange, lystigt havde genereret 100 milliarder i gæld. For det havde folket 100 milliarder i fint trykt papir i hænderne. Først forestillede folket sig, at det var blevet så meget rigere; så kom staten og sagde: "Det er forfærdeligt; jeg har 100 milliarder i gæld og står over for konkurs." – Ja, men hvorfor? Det er under alle omstændigheder kun et selvbedrag! Jeg selv kan sandelig aldrig blive konkurs, hvis jeg en gang imellem tager mine penge fra den ene lomme og lægger dem i den anden. Derfor kan vi være rolige over statsbankerot med hensyn til vores interne krigsgæld. Derfor behøver vi virkelig ikke at erklære os offentligt konkurs, og vi kan virkelig spare os selv for det gigantiske arbejde med de dumme rentebetalinger og de store, men endnu dummere, skatter.

Lad os endelig frigøre os fra at adlyde den store lånekapitals bud! Kun den store lånekapital drager fordel af dette skattesvindel med lånerenter, da der bliver en dejligere klump guld tilovers til den, og arbejdende folk betaler dette overskud i form af indirekte skatter; imens jagter den lille og mellemstore kapitalist blot sin egen hale.

Den globale økonomiske embedsmand siger: Afskaffelsen af renteslaveri er ikke mulig for os at opnå i Tyskland alene; det skal gøres internationalt; ellers mister vi al kredit, kapitalen vil flyde væk, og vi bliver stadig nødt til at opfylde vores renteforpligtelser over for resten af verden.

Jeg må indrømme, at jeg selv længe har været rådvild over dette spørgsmål. Det er det vanskeligste spørgsmål, fordi det involverer vores forhold til resten af verden; sagen har dog to sider. På den ene side er ideen om afskaffelse af renteslaveri alle produktive folks kampråb mod international slaveri af renter; på den anden side er det den radikale kur mod vores indre økonomiske problemer. Men det er virkelig ingen grund til at afstå fra at bruge en kur, bare fordi den lige så syge nabo ikke bruger den samtidig. Det ville dog være yderligere dumhed, hvis vi i Tyskland fortsatte med at løbe i en vanvittig cirkel og betale skat og renter, når vi tydeligt har erkendt, at denne latterlige aktivitet kun gavner de store kapitalister og ingen andre. Lad os derfor gå foran med vores befriende eksempel; lad os befri os selv fra slaveri af renter, og vi skal snart se, at kraften i denne sejrrige befriende idé vil stimulere verdens folk til at følge os.

Jeg er faktisk overbevist om, at vores initiativ – hvis dette initiativ ikke undertrykkes af Tyske mammonister – vil feje de andre folkeslag med sig af uimodståelig nødvendighed.

Spartakisten siger: Hele ideen går kun ud på at beskytte kapitalen; det er stadig forbliver da som det var: den fattige mand har ingenting, og de rige bliver tilbage.

Ja, min ven; det er generelt meget svært at føre en diskussion med dig – hvis du virkelig i din sjæls dyb er kommunist og derfor rent faktisk vil fastholde, at "alt tilhører alle mennesker"10 , og hvis du samtidig er bekendt med de store bolsjevikiske lederes faktiske ideer i Rusland, især Lenin, og anser dem for korrekte, og derfor anser de næste opgaver for Sovjetrepublikken, som Lenin udpegede, "universel regnskabsføring og kontrol over al produktion og distribution", for menneskeligt mulige.

---

10 Peter Kropotkin, Brødets erobring

Machine Translated by Google

Hvis du imidlertid er fuldstændig klar over, at denne opgave i virkeligheden kun er mulig, om overhovedet, under et frygteligt tyranni, og du stadig i dit hjerte er en overbevist kommunist eller spartacist osv., så lad os ikke diskutere yderligere med hinanden; vi forstår bare ikke hinanden og taler forskellige sprog, og fremtiden vil afgøre, enten for den spændetrøjestat, der i sidste ende kan være resultatet af bolsjevismens kaos, eller den nye stat, som jeg håber på, med en nationaløkonomi befriet fra interesseslaveri.

Men hvis du i dybet af dit kommunistiske hjerte – hvis du skal være ærlig – opdager, at du stadig tænker på, længes efter kone og barn, efter en menneskesjæl, der står dig nærmere end en eskimo eller en zulu-kaffir, hvis du under fabriksarbejde under kommando af sovjetdirektøren tænker, at det stadig ville være dejligt at eje dit eget lille hus, en lille havebed, hvis det i dybet af din sjæl virkelig ikke ville give nogen sand tilfredsstillelse, at du som en hund på gaden skulle have ret til at bruge enhver tæve, der krydser din vej, hvis du vil kalde nogen din kone, hvis du blot tænker på at spare noget af din løn, som så kun skulle tilhøre dig, så er du allerede ikke længere kommunist; så har du allerede i dit hjerte brudt med dit så højlydt proklamerede slagord: "Alt tilhører alle mennesker"; så er det præcis, hvad du ikke ønsker, at alt skal tilhøre alle mennesker; du ønsker, at præcis det, du ønsker for dig selv – kone, barn, hus, gård, opsparing – uanset om du allerede har det eller kun håber at få det, selv da skal tilhøre dig alene.

Og ser du, min ven, hvis du kun i dit hjerte har mistanke om, at det kunne gøre en forskel for dig, hvis en tilfældig person kom og simpelthen tog dine opsparinger fra dig i "alles" navn, og hvis han bragte et andet barn til dig og tog dine med sig, fordi alle børn tilhørte "alle", så min ven, lad os ikke fortsætte med at tale fuldstændig forbi hinanden.

Måske kunne jeg bede dig overveje, om det kommunistiske budskab om, at alting skal tilhøre alle mennesker, faktisk ikke nødvendigvis ville betyde *enden på enhver kultur,* fordi manglen på ethvert begreb om ejerskab med overbevisende logik må tvinge mennesket ned på dyrets niveau.

Hvis alting tilhører alle mennesker, hvis en udbetaling af regnskaber og kontrol over al overjordisk produktion og distribution i Lenins forstand kunne gennemtvinges, så ville der i bedste fald opstå en myrekoloni. Men i så fald kan vi også undvære sprog, sjæl og tanke; stumt og instinktivt kan vi udføre vores tvangsarbejde. *Menneskets ende er der.11*

Men nok nu, ven Spartacus. Lad denne grundlæggende overvejelse synke dybt ind i dit hoved og hjerte. Et mere præcist svar på dit spørgsmål vil så fremkomme under samtalen med de andre parter.

Og nu, I kammerater fra de to socialistiske retninger, moderate og uafhængige!12

Jeg kan ikke forestille mig, at der fra din side skulle komme alvorlige modsigelser eller indvendinger mod afskaffelsen af renteslaveri, og alligevel må jeg behandle dig kategorisk, sammen med hele den socialistiske idéverden, fra Marx og op til de nuværende ledere Ebert, Scheidemann, Kautsky og så videre.

1. Den socialistiske vilje: *arbejderklassens ophøjelse* er en idé, der ubetinget vil sejre; *så langt er vi enige.*

---

11 “Menneskets ende” er fra Ezekiel. Dér betyder det menneskets formål, men her kan det have en dobbelt betydning. Menneskets formål under kommunismen bliver tankeløst slaveri, hvilket er menneskets ødelæggelse.

12 Feder henviser her til det Socialdemokratiske Parti og dets pacifistiske udløber, det Uafhængige Socialdemokratiske Parti.

Machine Translated by Google

2. De veje, der er gået for at nå dette store mål, er næsten fuldstændig forkerte, fordi de

3. er baseret på falske antagelser.

4. Den [marxistiske] socialistiske idé om staten fører nødvendigvis til kommunisme, og dermed til nedgang.

5. Fordi socialdemokratiet, uanset hvor langt det har et andet mål, nemlig at ophøje arbejderklassen, alle arbejdende mennesker i almindelighed, står over for en frygtelig indre konflikt, fordi marxismens logiske konsekvenser fører til det stik modsatte af arbejderbevægelsens praktiske mål.

6. Fra denne indre splittelse følger den åbenlyse usikkerhed i retning af regering.

7. Af hensyn til det store praktiske mål (arbejderklassens ophøjelse) må der trækkes en skarpere linje mod Spartacus og den bolsjevistiske kommunisme, og deres metoder må bekæmpes med al magt. Men socialdemokratiet, organiseret gennem fagforeninger, føler sig i dag svagt over for disse radikale grupper, fordi det har optaget marxistisk tænkning som sit grundlæggende dannelsesprincip, og fordi alle marxistiske tankemåder logisk fører til kommunismen.

Nu beviset: punkt 2 siger, at de veje, som socialdemokratiet har gået, er næsten fuldstændig forkerte.

Hele den agitation, der føres over hele landet, har ført til en dyb splittelse i vores nations befolkning. De konstant gentagne bagvaskelser af arbejdsgivere af enhver art, ja af ethvert borgerligt erhverv, som udbyttere og blodsugere af den tilsyneladende uassisterede manuelle arbejder, har ført til en uberettiget forbitrelse og til arbejdernes hovmod, som i dag nødvendigvis finder sit udtryk i kravet om "proletariatets diktatur" (Det Kommunistiske Manifest). Det væsentlige krav i Erfurt-programmet – overgangen af produktionsmidlerne fra privat ejendom til fællesskabets ejendom og drift – er i dag blevet presset sammen til råbet om "socialisering".

Det er fuldstændig klart for enhver seriøs politiker, at en fuldstændig socialisering af vores økonomiske ruin ville betyde fuldstændig statsbankerot. Men man tør ikke indrømme dette åbent og frit over for folket.

Ikke socialisering, men desocialisering måtte være mottoet nu. Således forsøger man at kompensere for den åbenlyse fejltagelse ved enhver socialisering gennem vrangforestillinger om skatteprojekter og ad denne vej at "ekspropriere ekspropriatorerne" for anden gang. Alt dette betyder intet andet end at overlade hele den nationale økonomi til fuldstændig ruin. I stedet for vækst (en fordobling af produktionen, som hele den socialistiske litteratur for perioden efter revolutionen lovede, er udelukket) er det stik modsatte sket.

Det værste ville dog være, hvis den nuværende socialistiske regering fandt på at optage store udenlandske lån. Med det ville ikke blot vores økonomiske nedtur være beseglet, men vi ville desuden helt overgive os til ententens renteslaveri, hvorfra der ikke ville være nogen vej tilbage.

Den grundlæggende fiasko, den grundlæggende fejl, som hele denne forkerte kæde af traktater, krav og løfter til folket er konstrueret på, er en fuldstændig forkert holdning til industrikapital og lånekapital. Det Kommunistiske Manifest, Erfurt-programmet, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle, Kautsky har ikke erkendt den radikale forskel mellem industrikapital og lånekapital.

På dette punkt må hele socialdemokratiet lære på ny; denne grundlæggende fejl må klart erkendes og åbent indrømmes uden forbehold. Men så må man også ubarmhjertigt drage de eneste mulige konklusioner. Disse betyder imidlertid en radikal afkald på det meningsløse, fordi det er fuldstændig forkert, raseri mod industrien, mod arbejdsgiveren. *Arbejder og arbejdsgiver hører sammen;* de har samme mål - arbejde, produktion; for uden produktion, uden arbejde kan der ikke være noget liv, ingen kultur, intet fremad og intet opad. De selvindlysende og uundgåelige modsætninger, der eksisterer mellem mennesker, blot fordi de er mennesker, er langt mindre vigtige end arbejdsgiverens og arbejdstagerens store fælles interesse. Disse modsætninger kan og har været løselige ved hjælp af lønkontrakter og fagforeninger til begge siders gensidige tilfredshed.

Men lad os ikke forfølge disse spørgsmål, der er trivielle inden for rammerne af vores afhandling om de største politiske magtlinjer, yderligere, og lad os blot understrege, at arbejdernes kollektive interesser er fuldstændig i overensstemmelse med vores nationale industri, med vores folks nationale økonomi.

Den, der lærer noget andet og fremstiller modsætningerne mellem arbejdsgiver og arbejdstagere som vigtigere, afslører sig selv som uansvarlig netop i forhold til arbejderne; for dermed lægger han øksen for rødderne på det træ, der nærer og støtter arbejderen.

Socialdemokratiet har imidlertid gjort det, og dermed har det pådraget sig evig skyld over for tysk arbejde; dermed har det bragt ubeskrivelig elendighed over vores folk, fordi det ikke kan holde alle sine løfter, *fordi det ikke kan bringe os freden i gensidig forståelse, fordi det ikke kan skabe arbejde for os, fordi det endda må opstille en væbnet magt imod os, fordi det ikke kan klare sig uden embedsværket, fordi det må kræve pligten til at arbejde, fordi almindelig lige og direkte valgret for mænd og kvinder over 20 år ikke hjælper nogen med at tjene til livets ophold, fordi uden statens garanti for personlig og ejendoms sikkerhed må der opstå kaotiske omstændigheder, fordi uden individets integration og underordning i samfundet er ingen statens vitalitet mulig.*

Således går en dyb, fortvivlet bølge af skuffelse gennem hele folket. Hvis enkeltpersoner stadig ikke forstår det, fortsætter ministre, parlamentsmedlemmer og folkedelegerede med muntert at lyve for hinanden om, at "revolutionens gevinster" skal forsvares mod "reaktion": hvad disse to begreber betyder, hvis noget, ville ingen oprigtig statsmand være i stand til at fortælle folket klart.

Revolutionens negative handlinger, *afsættelsen af en række forældede dynastier, afsættelsen af officerer, afskaffelsen af adelen, opløsningen af hæren,* kort sagt, den "store nedrivning", er sandelig ingen "gevinst".

Og reaktion?! Den bortfejede, rådne doktrin om guddommelig ret har ikke noget sted i hele folket tilstrækkelig moralsk støtte til at resultere i nogen form for magthandling; bourgeoisiet er, hvad angår den virkelige bourgeoisi, alt for kujonagtigt, alt for moralsk korrupt til at samle sig mod klassebevidst arbejde: derfor er det ikke nødvendigt for arbejdernes herskende klasse at bekymre sig om en dynastisk eller borgerlig reaktion.

Men folkets dybe skuffelse over revolutionens såkaldte fremskridt, med andre ord over manglen på nogen reel forbedring af folkets situation, det er den store fare. Denne skuffelse fører til, at store masser strømmer længere og længere væk til venstre, hvor de allerede afgivne løfter langt overbydes.

Machine Translated by Google

I sidste ende kan man ikke længere love noget som "alt for alle mennesker". Det er ren vanvid, men enhver idé, ethvert fænomen, enhver aktivitet, der strækkes og overdrives til det ekstreme, bliver til vanvid til sidst og forvandles derefter til sin modsætning. Således går det også med den kommunistiske idé om, at alt skal tilhøre alle, for dette ender i sidste ende og resulterer i, at alle ... intet har. Sult, fortvivlelse, elendighed, sygdom og nød er kommet til Rusland; folk har mistet den sidste rest af mod og glæde ved at leve.

Jeg gentager: Den enorme fundamentale fejl i den socialistiske idéverden kan i sidste ende spores tilbage til manglende erkendelse af den dybe, essentielle forskel mellem industrikapital og lånekapital. *Rentefortærende lånekapital er menneskehedens plage.* Det er den evige, ubesværede og uendelige vækst af stor lånekapital, ikke produktiv, vareproducerende, industrielle arbejdskapital, der fører til udbytning af folkeslag.

Jeg kan ikke her undlade at undersøge spørgsmålet om, hvorfor denne væsentlige forskel ikke er blevet anerkendt; om den virkelig ikke er blevet anerkendt, eller om den måske er blevet tilsløret til fordel for den store lånekapital; om lederne og høvdingene i kampen mod kapitalismen, om forfatterne til det kommunistiske manifest, til Erfurt-programmet og de nuværende ledere altid har handlet med den nødvendige samvittighedsfuldhed.

Det er det mest alvorlige og forfærdelige, når man sår tvivl om en andens absolutte oprigtighed og faste overbevisning; det synes desto alvorligere, jo mere omhyggeligt man søger efter årsagerne og sammenhængene i livets begivenheder. Jeg ønsker derfor heller ikke at give noget svar på selve dette spørgsmål, men kun at hentyde til store, obskure forbindelser ved at citere en udtalelse fra Disraeli, den største engelske premierminister, Lord Beaconsfield. Dette skriver han i sin roman Endymion:

"Intet menneske vil behandle raceprincippet med ligegyldighed. Det er historiens nøgle, og grunden til, at historie ofte er så forvirret, er, at den er blevet skrevet af mænd, der var uvidende om dette princip og al den viden, det indebærer." [Baron Sergius til Endymion]

De borgerlige.

Borgerskabet, for hvem hvile fremstår som hans borgerlige pligt, bliver bestemt forstyrret af ethvert nyt revolutionært krav, som altid med enhver ny idé. Det betyder uro for ham; for måske skulle han endda tænke noget over det. Al forandring er afskyelig for ham; han vil have sin hvile, og ve den, der begærer sin pengepung. Nu vil man sandelig have hans rentebetalinger, hans indkomst fra husleje, rentebetalingerne fra hans dækkede obligationer, de renter, han opkræver af realkreditlån; kort sagt, hvad der udgør hans hvile, hans tilfredshed og hans lykke.

Alligevel må vi spørge, hvad medlemmerne af de klasser, der ejer lånekapital, vil have at sige. De danner, udover den sande borgerlige ... Borgerskab er en mennesketype, som intet yderligere kan indvies med; borgerskabet er en gren på menneskehedens træ, der bør hugges af, jo før jo bedre. Disse er de selvtilfredse, selvtilfredse Babbitter med deres beklageligt snævre horisonter, som ikke er i stand til at vise nogen entusiasme. De fordriver deres dage i evig monotoni med kaffe, morgenavis, morgendrink, middagsavis, frokost, eftermiddagslur, kuponudskæring, eftermiddagsdrink, venner på pubben og lejlighedsvis biografen. Uden forståelse for alt, hvad der bevæger verden, alt, hvad ungdommen længes efter, alt, hvad der foruroliger folket, staten og samfundet, ubekymrede over krig og sejr, vegeterer og forfalder de, samtidig arrogante og underdanige - men borgerskabet er en så bred klasse, at den ikke kan ignoreres.

Machine Translated by Google

Således ødelægges sparsommeligheden gennem afskaffelsen af renteslaveri; folk ender på fattighuset.

At afskaffelsen af renteslaveri helt generelt kan have sin indflydelse på sparsommelighed, må afvises på det afgørende vis. Sparsommelighed har lige så lidt at gøre med de herskende økonomiske synspunkter som f.eks. spild. Sparsommelighed og spild er menneskelige egenskaber, der enten er til stede eller ej, ligeglade med om en tidsalder godkender eller ser ned på ideen om renter.

I overgangstider kan en forøgelse eller formindskelse af sparsommelighed måske fremmes. I det givne tilfælde hælder jeg dog langt mere til den opfattelse, at en rationel, økonomisk bevidst person vil sige følgende til sig selv: "Jeg kan ikke længere i fremtiden regne med at leve alene af mine renter. Jeg ønsker dog at leve i senere år og samtidig efterlade noget til mine børn; derfor må jeg nu spare mere op." Afskaffelsen af renteslaveri må efter min mening have denne effekt på størstedelen af befolkningen. Hvad angår de ældre, vil de naturligvis blive henvist til offentlig støtte.

Også her må jeg endnu engang understrege eftertrykkeligt, at i betragtning af den nuværende byrde af direkte skatter på ejendom og byrden af indirekte skatter på enhver livsstil, er der intet tilbage af de dejlige rentebetalinger, undtagen i tilfældet med den person, for hvem – og det er sandelig noget uretfærdigt og skal bekæmpes – al indkomst kun stammer fra evige rentebetalinger. Derfor er et fald i sparsommelighed sandsynligvis ikke at frygte.

Er (den afskyelige) storkapital virkelig så fuldstændig ufrugtbar? Har den ikke også skabt midlerne til storstilet fremskridt, der bærer frugter for menneskeheden, der er større end det, renterne på lånekapital ødelægger?

Nej! Spørgsmålet beviser blot, at den mammonistiske fraseologi har sløret vores klare syn.

Storkapitalen har ikke skabt midlerne til storstilet fremgang; snarere er storkapitalen vokset fra arbejde! Al kapital er akkumuleret arbejde. Storkapital er i sig selv uproduktiv, fordi almindelige penge i sig selv er en fuldstændig ufrugtbar ting. Fra sindet, arbejdet og tilgængelige eller allerede udviklede råmaterialer eller mineralressourcer produceres værdier, og varer fremstilles – gennem arbejde og kun gennem arbejde.

For hvis man hælder så mange penge på det mest frugtbare landbrugsjord, på den rigeste kulmine, så bærer landbrugsjorden derfor ikke korn, og kulminen spytter heller ikke kul ud af sig selv! Lad os endegyldigt bekræfte dette.

Hvis folk har opfundet penge, er de derfor ret nyttige og fornuftige; for i alle
I en kompleks økonomi har man brug for denne (universelt anerkendte) "kupon for fuldført arbejde". Men at der skulle være et potentiale i disse "pengeimperier" til at vokse evigt fra sig selv til enormitet – og penge gør det, hvis de kan forrente sig – det er det, som kernen i vores væsen gør oprør imod; det er det, der ophøjer penge langt over alle andre jordiske manifestationer; det er det, der gør penge til et idol. Og alt dette er i sandhed kun menneskehedens mest enorme selvbedrag!

Intet, slet ingenting, kan komme fra penge alene. Bord, skab, tøj, hus, værktøj, kort sagt alt omkring os har en vis værdi; i sidste ende kan man stadig bruge et ødelagt møbel som brænde til at varme sig på, men med en tyve-marksseddel kan man ikke gøre noget;
Jeg kan ikke engang pakke et stykke ost ind i den. Først efter at folk fornuftigt har aftalt at lette udvekslingen af varer til forbrug, at skrive kvitteringer for udført arbejde, først dermed får papirlappen mening og formål, og det er meget rimeligt, at landmanden ikke modtager kul, men penge for sit korn fra kulmineselskabet; således en

Machine Translated by Google

kupon for andet udført arbejde, f.eks. høtyve, porcelæn, plov og le. Men dermed burde pengenes magt ophøre.

Således er menneskehedens store fremskridt ikke blevet skabt af penge, men af mændene selv, deres modige ånd, deres stolte dristighed, deres kloge sind, deres hænders styrke, deres fælles, derfor sociale, flittige arbejde. Så stolt og så tydeligt må vi se. Mændene var sagen, bestemt ikke de ynkelige stykker papir, som mænd opfandt for at forenkle handelen.

Yderligere program

Selvom afskaffelsen af interesseslaveri ikke er det endelige mål for den nye statsmagt, er det i sandhed den mest skarpsindige handling, den eneste handling, der er i stand til at forene alle folkeslag i et sandt folkeforbund, mod mammonismens tyranni, der omfatter alle folkeslag. Men det er ikke enden.
Tværtimod må afskaffelsen af interesseslaveri føre til yderligere skridt, fordi den, som vi har set, griber fat i det globale onde ved roden, ja, ved hovedroden.

Først når det grundlæggende krav om afskaffelse af renteslaveri er opfyldt, er vejen for første gang nogensinde banet for den sociale stat. Dette skal klart anerkendes, og det skal ske på trods af alle mammonistiske kræfter. Råbet om socialisering [mens renteslaveri fortsætter] er intet andet end forsøget på at skabe en tillid mellem alle industrier og skabe gigantiske konglomerater overalt, hvorover storlånekapitalen, på trods af alle formueskatter, naturligvis også vil have den afgørende indflydelse igen i fremtiden. En socialistisk stat på et mammonistisk grundlag er en absurditet og fører i sagens natur til et kompromis mellem socialdemokratiet, der allerede er stærkt besmittet af mammonismen, og storkapitalen.

Vi kræver derimod en radikal afvisning af den mammonistiske stat og en genopbygning af staten i overensstemmelse med socialismens sande ånd, hvor den herskende grundidé er forpligtelsen til at nære – hvor et gammelt grundlæggende krav fra kommunismen kan finde sin rationelle og nyttige opfyldelse – i form af, at ethvert medlem af folket skal modtage sin tildelte ret til hjemlandets jord gennem statens tildeling af de vigtigste fødevarer.

Vi kræver endvidere, som et skelet for den nye stat, en repræsentation af folket gennem Folkerepræsentanternes Kammer, som skal vælges på det bredeste grundlag, og dernæst et permanent Arbejdskammer, det centrale råd, hvor nationens arbejdere har en stemme i forhold til deres fordeling efter profession og økonomisk klasse.
Endelig kræver vi den højeste ansvarlighed fra statens direktører. Denne nye statsstruktur på et socialistisk-aristokratisk grundlag vil blive behandlet i et yderligere værk.
der snart udkommer fra samme forlag. Forudsætningen for al denne konstruktion er dog stadig afskaffelsen af renteslaveri.

Min urokkelige tro, ja mere, min viden får mig til at erkende klart, at afskaffelsen af renteslaveri ikke blot er håndhævelig, men vil og skal tages op overalt med ubeskrivelig jubel. For husk: i modsætning til alle andre ideer, bevægelser og bestræbelser, uanset hvor velmenende de er, der sigter mod at forbedre menneskeheden, ønsker mit forslag ikke at forsøge at forbedre den menneskelige natur; snarere retter det sig mod et giftigt stof, mod et fænomen, der kunstfærdigt – nej, djævelsk – blev opfundet, fuldstændig i strid med menneskets dybeste følelse, for at gøre menneskeheden syg, for at fange menneskeheden i materialismen, for at berøve den det bedste, den har, sjælen.
Hånd i hånd ved siden af

Machine Translated by Google

går pengemagternes skræmmende, ubarmhjertige tyranni, for hvilke folk kun er renteslaver, kun eksisterer for at arbejde for udbyttet, for renter.

Dybt foruroligede erkender vi den skræmmende klarhed og sandhed i de gamle bibelske ordsprog, ifølge hvilke jødernes gud Jahve lover sit udvalgte folk: "Jeg vil give dig alle verdens skatte at eje; for dine fødder skal alle jordens folk ligge, og du skal herske over dem."

Dette globale spørgsmål er nu forelagt jer alle. Globale spørgsmål løses ikke med en håndsvingning, men ideen er klar som dagen. Og gerningen skal flittigt udbredes; vi må forstå klart, at vi står over for den mest frygtindgydende fjende, de verdensomfattende pengemagter. Al magt på den anden side, på vores side kun retfærdighed, den evige retfærdighed i produktivt arbejde.

Ræk jeres hænder ud mod mig, arbejdende folk i alle lande, foren jer!

Machine Translated by Google

Den tyske stat på nationalt plan

Socialistisk Fond

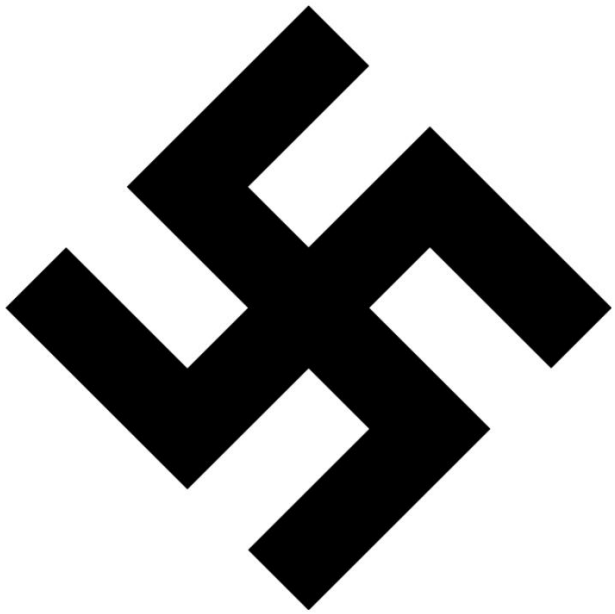

Machine Translated by Google

Forord

ved
Adolf Hitler

Enhver stor idé behøver to ting, viljen til magt og klare mål. Viljen til magt, til befrielse, ligger glødende og stærk i vores hjerter. Gottfried Feder har i sin bog, Den tyske stat på nationalt og socialistisk grundlag, præsenteret vores mål klart og enkelt og på en måde, der er forståelig for alle. I den har millioner af menneskers håb og længsel fundet form og et kraftfuldt udtryk. Vores bevægelses litteratur har i den fået sin katekismus.

München, 8. november 1923 Adolf Hitler

Machine Translated by Google

Forord
til den femte udgave

Her optræder mit værk, * *Den tyske stat på et nationalt og socialistisk grundlag*,* i serien fra "Nationalsocialistisk Bibliotek". Teksten er i det væsentlige og grundlæggende forblevet uændret, men de passager, der refererede til omstændighederne på den tid, hvor dette værk udkom (1923), og lånte eksempler derfra, blev slettet, og forklaringerne på det jødiske spørgsmål blev forkortet, da et særligt værk vil blive dedikeret til sidstnævnte.

Den nye udgave skulle især vise, at intet som helst blev ændret i grundprogrammet.

Murnau, oktober 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

'Salige er de mennesker, som har en stærk nød'

pålægger en ophøjet politisk idé, som

at være stor og enkel,

tvinger enhver anden idé i tiden i sin tjeneste.

Heinrich von Treitschke

Machine Translated by Google

Indledning
til den første udgave

Vi ser ind i fremtiden fulde af stærkt håb og længsel. Tyskland vil leve, Tyskland kan ikke gå under. Tyskland rystes som af en ny tids overvældende fødselsveer. Selvskyldens forfærdelige lænker, såvel som de fremmede plageånder, vil falde af og rystes af med et kraftigt skuldertræk, og Tyskland vil marchere i spidsen for nationerne.

Hvis ikke der var så megen lidelse og nød forbundet med sammenbruddet og faldet, ville vi med en vis følelse af lykke kunne deltage i skabelsen af en ny tidsalder. Hvis vi kaster vores blik på dagens forfald, på nutidens forvirring, ser vi overalt en stærk vilje, et seriøst arbejde, en inspireret intuition. Den tyske sjæl løfter sine vinger til en ny, høj flugt.

Opgaverne i dag er kraftfulde, større og vanskeligere end nogensinde i tyskernes så smertefulde historie.

Så det er nødvendigt at løse den dobbelte opgave - ikke blot at "genopbygge" staten og økonomien - men at give dem en ny form. Og dermed også en ny form for vores folks kulturelle og intellektuelle liv.

Den gamle tyske længsel efter et forenet Tyskland skal endelig blive til virkelighed, en ny økonomisk lov vil opstå og feje den mareridtsagtige form for interessekapitalistisk økonomi væk.

Så omfattende og overvældende er de opgaver, der venter os. Alvorlig og formanende står fortidens ånd bag os; fyldt med ærefrygt over for det, der historisk set er sket, på den solide grund af den bedste tyske tradition, baseret på den tidligste ariske visdom, skal folket og staten, økonomien og kulturen skabes på ny.

Her må arbejderne være sig bevidst om deres enorme ansvar, ja, de bæres af hele nationens håb - mod frihed!

Men den nationalsocialistiske idé er meget mere end blot en tilbagevenden eller en omvej til gamle forfædres skikke, den bryder lænkerne fra den marxistiske stats- og økonomiske form, den, som den første og mest målrettede idé, kæmper bevidst den hårdeste kamp mod de mammonistiske magter, mod den aljødiske imperialismes verdensomspændende magt, mod rovgirighedens, egoismens og ligegyldighedens ånd.

Denne universelle og store tyske frihedsbevægelse finder sin mest magtfulde, viljestærke og målbevidste forkæmper i det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti. Partiet har skitseret sine mål i et kort program, der på en prægnant måde opsummerer bevægelsens grundlæggende krav i 25 paragraffer. Alfred Rosenberg, chefredaktør for Nationalist Observer13, det polemiske organ for den nationalsocialistiske bevægelse i Stortyskland, har på en takværdig måde forklaret programpunkterne enkeltvis i et kort værk14 .

13Volkischer Beobachter blev i 1920 købt af NSDAP som partiets organ og redigeret af Dietrich Eckart. indtil hans død i 1923, hvor den blev ledet af Alfred Rosenberg.

14Rosenberg udgav først sin Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung i 1923.

Machine Translated by Google

På baggrund af dette værk er det i det mindste muligt at sige til venner og fjender, hvad det nationalsocialistiske tyske arbejderparti ønsker. På den anden side mangler der i nationalsocialismens litteratur et omfattende værk, der kan redegøre for de politiske og økonomiske ideer, som nationalsocialismen udgår fra, hvilke veje den har til hensigt at gå i nationalpolitik for at nå sit endelige mål, nemlig den nationalsocialistiske tyske stats, arbejds- og præstationstilstanden. Dette værk ønsker at opfylde denne opgave.

Vi bliver derfor nødt til at belyse nationalsocialismens udgangspunkt, vej og mål, vi vil vise, hvor den tyske nationalsocialistiske stat væsentligt vil adskille sig fra den eksisterende stat, hvilke områder der i det væsentlige vil forblive uberørte, på hvilke områder der vil ske væsentlige reformer, og hvor der i det væsentlige skal betrædes nye veje.

Vi bliver nødt til at søge og afdække nye veje for det offentlige liv, især for den nationale finanspolitik, for behandlingen af racespørgsmålet og de dermed forbundne spørgsmål. Vi bliver yderligere nødt til fundamentalt at håndtere fjendtlige indvendinger, forvrængninger og løgne, der allerede er blevet højlydte.

Den opgave, vi har stillet os selv, er overordentlig stor, og dog kun en lille del af hele omfanget af Tysklands fornyelse.

Al indsats ville være forgæves, hvis en beslutsomhed til døden og en uhæmmet vilje

Lederen arbejdede ikke for ideernes effektivitet.

Den stærkeste vilje ville være spildt forgæves, hvis vi ikke urokkeligt bar et klart billede i vores hjerter af, hvordan denne tyske stat - Tyskland, vores fædres og børns land - skulle se *ud i overensstemmelse med vores vilje - efter vores sejr!*

Machine Translated by Google

1. Fondene

De moralske fundamenter

Grundlaget for nationalsocialistisk statskunst er fuldt ansvar over for folket og over for sig selv.

"Offentlig interesse før egeninteresse" er nationalsocialismens første lov.

Det kan synes mærkeligt, at et sådant princip generelt skal fastlægges for en stat, for vi genkender fra historien perioder, hvor helhedens velfærd var i herskernes bevidsthed som grundlaget for deres statsledelse. Hvis det i dag er nødvendigt at sætte dette princip over alle andre hensyn, er dette kun udtryk for, at de nuværende offentlige forhold er alt andet end udtryk for denne eneste korrekte politiske følelse. Vi ser ligeledes i dette første princip, hvor tæt moral og økonomi er forbundet med hinanden.

Offentlig interesse før egeninteresse er først og fremmest et moralsk krav. Men det udtrykker samtidig med fremragende sproglig klarhed den hierarkiske orden mellem helhedens velfærd og individets berettigede stræben efter personlig erhvervelse og ejendom. Dette nationalsocialistiske princip udelukker derfor på ingen måde privat ejendom. Tværtimod: Nationalsocialismen anerkender fuldt og helt ejendommens betydning. Den ved, at personlig ejendom og retten til frit at disponere over en erhvervelse er grundlaget for enhver økonomi og derudover for enhver højere kultur; men nationalsocialismen har ligeledes erkendt, at det for anerkendelsen af privat ejendom er nødvendigt at trække helt bestemte grænser, det vil sige, hvor ejendom bliver et simpelt magtinstrument og anvendes på en udnyttende måde mod helhedens velfærd.

Der er måske næppe én seriøst tænkende person, der ville modsige dette første princip i denne generelle form. Vanskeligheden vil ligge i den rette vurdering af offentlige interesser i forhold til den enkelte privatpersons. Trods den utvivlsomt eksisterende
enighed om, at hensynet til den offentlige interesse skal gå forud for de private interesser, er der bemærkelsesværdigt nok, ifølge de juridiske ideer, der er gældende blandt os, netop med hensyn til formen for brugen af ejendom, ingen moralsk begrænsning fastsat ud over den kriminelle. Det er ganske vist forbudt at handle med vold mod sin næste (afpresning - mord -
drab - forræderi og illegitim berigelse osv.), men det har aldrig og intet sted været forbudt at ophobe umådelig rigdom og at benytte sig af de ofte ret tvivlsomme bank- og børstekniske midler deri. Desuden giver loven enhver kreditor ret til hensynsløst at fratage en misligholdt debitor hans hjem og ejendele, når ugunstige forhold -

sygdom, død, misdannelser, dårlig høst og hungersnød - gør opfyldelsen af pådragne forpligtelser umulig. Enhver erfaren dommer kan nævne utallige tilfælde, hvor vores stive lov har ødelagt økonomisk eksistens i sager, hvor enhver sund retfærdighedssans har gjort oprør mod at udlevere en hårdtarbejdende, flittig mand, der imidlertid har været plaget af uheld, midlertidigt til kreditorens brutale pres og greb.

Den ubegrænsede anerkendelse af den personlige ret til berettigede og juridiske krav i det hele taget må logisk set føre til skade for den offentlige interesse gennem den egoistiske udnyttelse af denne dybest set omvendte antisociale juridiske idé i modsætning til vores statslige princip "Offentlig interesse før egeninteresse".

Machine Translated by Google

I modsætning til den falske, grundlæggende formulering, der hersker blandt os, den kapitalistiske, står den anden ekstrem, den marxistiske idé om stat og økonomi. Den grundlæggende idé i denne økonomiske form er benægtelsen af privat ejendom. Den marxistiske doktrin går så langt som til at forklare ejendom direkte som "tyveri" (Proudhon)15. Den kræver, i den fremmede jargon, der er så uklar, især for tyske proletarer, "ekspropriation af ekspropriatorerne"16 - med andre ord, fratagelse af ejendom! Denne stats-, folke-, kultur- og økonomiødelæggende doktrin har fundet sin ekstreme, men logiske virkeliggørelse i russisk bolsjevisme. I sit økonomiske aspekt kan denne ekstrem opsummeres i sætningen:

"Alt tilhører alle".

Vi har her at gøre med en depersonalisering af ejendom, med en overførsel af al ejendom til helhedens anonyme ejendom.

Den yderlighed, der stadig hersker blandt os, af en ubegrænset ejendomsret, har derimod allerede ført os til det sidste skridt før guden Mammons tempel, på hvis dør står med gyldne bogstaver: "Alt tilhører den Ene". Selv denne skræmmende økonomiske form må ligeledes føre til en depersonalisering af ejendom - blot på en anden måde - idet hele den arbejdende menneskehed her i sidste ende presses ind i et frygteligt gældsslaveri under en anonym finansmagt.

I skarp kontrast til de netop beskrevne økonomiske ekstremer i den marxistiske socialisme og den højkapitalistiske mammonisme hos de vestlige demokrater kræver nationalsocialismens økonomiske ideal en realisering af princippet "enhver sin".

Netop i dette princip er moral og økonomi endnu engang meget tæt forbundet. Fjernelsen af moralske principper fra handelslivet er netop så karakteristisk for den nuværende økonomi, hvor netop den overlegne magt i større besiddelse, større list, kunsten at undgå statsmyndighederne selv i de mest risikable forretninger, tipper balancen. Et blik på de tusindvis af for det meste mørke eksistenser, der driver deres ulykker i alle store byer, som råder over fantastiske summer, et blik på de adskillige retssager, der kommer til retten på trods af al modstand fra deltagerne, viser os, hvor frygteligt fordærvet den nuværende handelsmoral er. Lad os i modsætning hertil betragte den frygtelige elendighed i middelklassens og de gifte arbejderes kredse, der ikke længere kan betale for mælk og brød til deres spædbørn og voksende børn, lad os være klare over, at generelt i mange, mange tilfælde med hæderligt arbejde næppe kan de grundlæggende livsfornødenheder tjenes, især når der er børn, der skal passes og opdrages. De intellektuelle og frie erhverv har en nød, der overgår alle mål; kunstnere af allerførste rang, især når deres orientering ikke svarer til den jødiske smagsorientering, der hersker i dag, bliver direkte overgivet til sult; ægte tyske digte kan ikke opnå nogen offentlig opførelse. Men ubeskrivelig er nøden for dem, der på grund af statens dårlige forvaltning af finanspolitikken er blevet snydt for deres opsparing, de små kapitalpensionister og pensionister, krigsinvalide, dem, der er tvunget til velgørenhedshjælp, såvel som alle dem, der har stolet på sikkerheden i offentlige obligationer såvel som på stabiliteten i vores nationale valuta og markens gulddækning. En sådan tilstand er en nedbrydning af økonomien - anarki. Flid gengældes med utilstrækkelig aflønning, dovenskab belønnes, hæderlig handel lider nød, usund handel, mellemhandel, profitmageri trives bedst af alt. Jo mere overlegen en produktion er i kulturelle henseender, desto værre er den aflønning, der kan opnås. Tillid gengældes med

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) erklærede i sit værk fra 1840 Qu 'est-ce que la proriete? at "la propriete c'est le bind".

16 Denne vending, lånt fra det franske 'Texpropriation des expropriates', bruges af Marx i Das Kapital, I, kap. 24: "I den sidste time af privat ejendomsretsstrejker bliver ekspropriatorerne eksproprieret".

Machine Translated by Google

forræderi, og faktisk af staten, som burde være beskytter af lov og retfærdighed, advokat for offentlig moral.

Vi behøver slet ikke længere at pege på korruptionen i det offentlige liv, judaiseringen og forarmelsen af pressen samt den ynkeligt magtesløse og uværdige ledelse af vores udenrigspolitik for at vise den ekstreme fornedrelse af vores offentlige liv og vores økonomiske moral.

Mod denne materialistiske forarmelse og besmittelse af det offentlige liv sætter den nationalsocialistiske idé om staten det længe afprøvede princip om stat og økonomi: *"Enhver sit* ", men frem for alt *"Almen interesse før egeninteresse".* Med ophøjelsen af dette princip til det ledende princip for den nationalsocialistiske stat binder nationalsocialismen sig til de bedste og mest glorværdige perioder i tysk historie.

"Suum cuique"17 var allerede det økonomiske princip i den sunde tyske tidlige middelalder, men især i en lang periode blev det gennem laugsordninger sikret, at hver fik tildelt sin egen. Arbejdsfællesskabet mellem mester og lærling for i det mindste en halv eller en tredjedel af en penny sikrede arbejderen hans indkomst, bedre arbejde og præstation fandt deres anerkendelse og deres belønning og, i tilfælde af fremragende præstation, berømmelse og rige indtjening.

"Suum cuique" pryder også den højeste preussiske orden, Sorte Ørneordenen, dog her i den særlige forstand, at dens krone tilkommer en særlig fortjeneste. Netop denne fortolkning svarer helt særligt til nationalsocialismen - ikke så meget fordi det her drejer sig om høviske dekorationer eller ensidig ære for militærtjeneste, men fordi det moralske indhold af den belønnede pligtopfyldelse over for stat og folk finder sit udtryk deri, en pligtopfyldelse, der udføres uselvisk uden hensigt og uden forudgående hensyntagen til klirrende lønninger, med en forvisning af personlige interesser i baggrunden, født af en indre, tvingende følelse af ansvar over for stat og folk.

Vi nationalsocialister udvider dette princip også i den anden retning, vi tilføjer til den tyske middelalders "enhver sin" og til ideen om "at fortjene sin krone" i Friedrichs stat, med største vægt: *"Forbryderen sin straf!".* Enhver sin, at fortjene sin krone, ethvert ordentligt og ærefuldt arbejde sin passende betaling, enhver særlig præstation sin højere aflønning, enhver fattig person og enhver person, der uskyldigt er faldet i nød, tilstrækkelig hjælp fra offentlige midler, men ligeligt til alle dem, der handler imod den offentlige moral og økonomisk respektabilitet - den fortjente straf.

Vi understreger dog, at det på ingen måde ligger inden for den nationalsocialistiske stats pligt at føre tilsyn med statsborgeren individuelt i økonomiske anliggender, at økonomien trives bedst fri for bureaukratisk vejledning så vidt muligt. Vi ved også, at en reduktion af risikoen for hver enkelt statsborger gennem staten - snarere i den forstand, som Naumann mener med "risikofri mand", det vil sige et menneske, hvis grundlæggende eksistens staten skulle sørge for - ville opnå præcis det modsatte af, hvad Naumann forventede af den.18 *Statens pligt skal begrænses til at skabe forudsætningerne for en økonomi, der holder sig selv*

[17] Til hver sin

18 Friedrich Naumann (1860-1919) var en protestantisk teolog og liberal politiker, der grundlagde [DDP] i 1896 og udbredte en form for socialliberalisme gennem sit tidsskrift Die Hilfe. Efter Første Verdenskrig blev Naumann den første formand for Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

så fri som muligt fra de skræmmende ågerfænomener, som vi kender i den nutidige rentekapitalistiske stat.

Statens velfærd skal derfor endnu engang blive den højeste lov, statens effektivitet skal sætte princippet "Offentlig interesse før egeninteresse" over alle andre hensyn.

Dette princip gør det imidlertid nødvendigt for statsmænd, statsansatte og dem, der indtager fremtrædende stillinger i det offentlige liv, at der er en egenskab, der i dag næsten fuldstændig er forsvundet fra regeringen og det offentlige liv - ansvarlighed.

Hele vores offentlige liv står i dag direkte under uansvarlighedens tegn. De delegerede er ikke ansvarlige for - man siger "immune over for" - hvad de gør og taler i parlamentet.
Et desperat udtryk, når man husker, at dette udtryk er taget fra medicin, hvor det siges, at en krop allerede er så mættet med giftstoffer, at nyligt tilførte giftstoffer skader kroppen meget mindre eller slet ikke, hvorimod en sund krop ville dø af dem. Fraktionerne er ikke ansvarlige for flertallets beslutninger, ministrene er ikke ansvarlige for udførelsen af deres embede, da de kun er funktionærer i de partier, der netop deltager i dannelsen af en regering. Hvis noget går galt, lider folket ganske vist den værste skade, men den såkaldte ansvarlige minister erstattes blot af en anden lige så uansvarlig partifunktionær. Der er ingen omtale af reelt ansvar.

Allerede i kongers guddommelige rets tidsalder var appellen til den Almægtige desværre alt for ofte en helt særlig form for de herskende herrers uansvarlighed - (sjældne undtagelser, for hvem ansvaret over for deres gud var synonymt med deres følelse af ansvar over for deres folk, anerkendes udtrykkeligt). Generelt var denne kære gud dog altid i sidste ende kun et behageligt beskyttende skjold, bag hvilket den herskende klasses og dens repræsentanters mest utrolige uansvarlighed med hensyn til folkets faktiske livsnødvendigheder kunne skjule sig på stigen for embedsmanden, der kun var ansvarlig over for sin overordnede, ministeren, der kun var ansvarlig over for sin konge, og herskeren, der kun var ansvarlig over for sin gud.

Nationalsocialismen bliver nødt til radikalt at fjerne denne statssanktionerede uansvarlighed.

'Det højeste ansvar' vil stå med jernbogstaver over indgangsporten til den nationalsocialistiske stat. Den, der har den ære at stå i en ledende stilling for et stort folks interesser, kan ikke mindes kraftigt nok om sit ansvar. Faktisk kan kun han være en leder, der bærer denne dybeste følelse af ansvar i sit bryst. For alle statsansatte og for dem, der står i det offentlige liv, skal dette ansvar særligt fastsættes og også udføres med hensynsløs strenghed. Kun på denne måde kan en genopretning faktisk fremtvinges, så at sige.

Kun på denne måde kan det mest værdifulde genoplives og vokse, hvilket kan give lederen og folket mulighed for igen at blive et ægte nationalt og historisk fællesskab - tillid. Og fra tillid kan den tro vokse igen, som under lederens ansvar vil føre til en genopretning og fornyelse af Tyskland, en genopvågning af den tyske sjæl, i en nationalistisk arbejds- og præstationstilstand, hvor enhver vil finde sin egen.

Machine Translated by Google

De økonomiske fundamenter

I en sund økonomisk organisation kan moral og nationaløkonomi ikke adskilles. Ellers lider økonomien på den mest alvorlige måde, især med hensyn til den mest ærefulde opgave i enhver økonomi – *opfyldelsen af efterspørgslen.* Uden tro på handel, uden flid, uden embedsmændenes og arbejdernes loyalitet kan intet arbejde blomstre. Effektivitet, retfærdighed, iværksætterånd, energi og gensidig tillid mellem alle, der deltager i en økonomisk opgave, er uundværlige forudsætninger for enhver økonomis fremgang. Alle disse ting behøver blot at blive sagt for at anerkendt i deres enestående betydning. Enhver, der har måttet være økonomisk aktiv i nutiden og den nære fortid, ved, i hvilken grad disse fine ting mangler i dag. Og hvem lider endelig skaderne af marxismens frelsesdoktriner og dens operationelle metoder, strejker, sabotage og uagtsomt og sjusket arbejde? – Men i sidste ende kun befolkningen selv, som gennem sådanne stats- og folkeopløsende doktriner mistede al fællesskabsfølelse og ser sit vigtigste arbejde i klassekampen. Derfor må også de klager, der især lyder fra de nationalistiske lejre, rettes mod denne ende, om at vi ikke længere er et folk, at vi først bør blive et folk igen, hvis vi ønsker at genvinde vores tabte magtposition og internationale status.

Disse klager er berettigede, men med klager kommer man ikke fremad. Marxismen tøvede ikke med at realisere sit økonomiske og politiske ideal, da den havde magten til det, den veg ikke tilbage for brutal undertrykkelse af dissidenter: i Rusland tav den sine fjender for evigt ved at slagte hele den borgerlige intelligentsia, blandt os gennem love til beskyttelse af republikken.19 Erhvervelsen af politisk magt er åbenlyst forudsætningen for enhver økonomisk eller national politisk reform. Det ved vi lige så godt som kommunisterne og socialdemokraterne, men vi ønsker politisk magt ikke for dens egen skyld, ikke for at udnytte den erhvervede magtposition mod en bestemt klasse, men for at skabe forudsætningerne for en økonomisk fred mellem de nationale kammerater, der er bundet sammen til et arbejdsfællesskab. *Opfyldelsen af efterspørgslen20* er den nationale økonomis opgave – ikke rentabiliteten, som i dag næsten udelukkende er afgørende i vareproduktionen. Med denne grundlæggende holdning fra nationalsocialismen træder vi i klar opposition til den kapitalistiske stats grundlæggende økonomiske ideer. Ikke det, der var nødvendigt, blev produceret i første omgang, men det, der var profitabelt. Alt, der ikke lovede at give tilstrækkelige renter og udbytter, blev fra starten ikke taget op. Som et særligt tydeligt eksempel på den nuværende kapitalistiske økonomis rentabilitetsvanvid kan det være, at boligbyggeri, på trods af det frygtelige behov for boliger – altså på trods af det mest presserende behov – simpelthen ikke udføres, fordi det ikke er rentabelt! At boligbyggeri betragtet på en nationalpolitisk måde i højere forstand ganske vist ville være rentabelt, kræver ingen yderligere forklaring her, men fremgår straks af, hvad der er blevet sagt, især med hensyn til statens sociale opgaver. Ydermere, hvis folket sulter og fryser, så ser en kapitalistisk økonomi, der er rettet mod profit, på ingen måde sin pligt i at opfylde dette behov gennem produktion af billige og gode sko, tøj og undertøj osv., for med befolkningens reducerede købeevne er dette ikke "rentabelt". På den anden side er luksusindustrien på alle omr

[19] Efterkrigstidens Tyskland har en lignende lov, den føderale lov til beskyttelse af forfatningen (Bundesverfassungsschutzgesetz), som blev vedtaget i 1950.

[20] Ved opfyldelse af efterspørgsel skal forstås tilfredsstillelsen, gennem overkommelige priser, af livsfornødenheder for en person helheden af alle, der er bundet sammen til et nationalt fællesskab.

Machine Translated by Google

ivrige efter at omgive sig med ren luksus som i dag. Men den kapitalistiske idé om profitabilitet bliver faktisk økonomisk vrøvl i de grene af vores økonomi, der i dag hersker over alt, i bank- og børssystemet. Bankernes herskende position beviser på det mest slående vis den kapitalistiske idés økonomiske meningsløshed. Med bankernes og børsernes "produktioner" er endnu aldrig et barn blevet fodret, endnu aldrig er en iskold person blevet klædt på, generelt er aldrig selv det mindste livsnødvendige behov blevet dækket. Denne udtalelse er slet ikke en demagogisk slagord, den omfatter ikke engang, at institutionerne for monetære transaktioner er undværlige, den viser kun med al tydelighed, hvilken enorm forskel der er mellem en virkelig nationaløkonomisk opfyldelse af efterspørgslen, såsom nationalsocialistiske ønsker, og en fuldstændig privatkapitalistisk orienteret profitbaseret økonomi.

Selv den nationalsocialistiske stat vil have sine banker og andre finansielle institutioner, men de vil ikke længere være herskerne over den nationale økonomi, men deres tjenere, penge vil ikke længere være statens og folkets herre, men kun det nødvendige hjælpemiddel til udveksling af varer.
Vi ved præcis, at denne kamp mod bank- og børskapitalen vil betyde den hårdeste kamp for den nationalsocialistiske bevægelse, fordi den største magtmængde, som kloden nogensinde har båret, i dag er koncentreret i bank- og børskapitalen.
Her er det et spørgsmål om en kamp på liv og død om magten, dette ved modstanderen bedre end de fleste af vores venner og tilhængere. Denne kamp vil blive så meget vanskeligere, da hele dele af befolkningen stadig er fanget i profitabilitetsvanviddet.

Et fundamentalt spørgsmål, der endnu engang bør besvares med al klarhed her, er spørgsmålet om, hvordan nationalsocialismen grundlæggende forholder sig til ejendom. Fra de grundlæggende observationer i det første kapitel og især fra den fundamentale modsætning, der beskrives der til den marxistiske socialisme, følger med naturlig konsekvens for nationalsocialismen den *fundamentale anerkendelse af ejendom.* Denne anerkendelse af privat ejendom er for dybt forankret i det ariske liv. Det kreative sind, der anerkender miljøet, som betragter miljøet for at skabe og danne dets verden deraf, det kreative menneske, der vrister dets frugter ud af jorden gennem hårdt arbejde, som slår sig ned, bygger sig hjem og byer, som, efter at have slået sig ned og rodfæstet sig i kredsen af sine slægtninge, sine racefæller, mennesket, der derefter fortsætter på en sådan infrastruktur, der er rodfæstet i jorden, til højere kultur og skaber sig selv sin – verden – i en højere intellektuel forstand, inden for filosofi, poesi, musik, kunst og skulptur – dette menneske kan bestemt ikke opfatte det anderledes, end at hans hånds værker, som er født af hans egne, også er hans ejendom. Fra denne viden om det kreative menneske opstår direkte respekten for andres ejendom, og loven opstår.

I fundamental og uforsonlig modsætning til det kreative sind står det grådige, tyvagtige sind hos andre mennesker, der er anderledes disponeret, som aldrig har kendt skabelsens åndedræt, som bevæger sig rastløst fra sted til sted, som aldrig har kunnet slå rødder nogen steder, som ikke rejste sig ekspansivt og fra jorden i en lang udvikling til stadig højere kultur, men med deres rastløst bevægelige sind og med deres penge flyttede fra land til land, når de havde "græsset" de enkelte byer eller landområder. Selv på de kreative nationers marker stod jøden i det væsentlige ret langt fra de faktiske produktioner, vi kender ikke jøden som landmand, ikke som håndværkere, ikke som ingeniører eller bygmestre, ikke som fabriks- og lønarbejdere, og sandt kreativt geni er fremmed for ham selv inden for de skønne kunster og videnskaberne. Det bevægelige sind begynder kun sin karakteristiske aktivitet, hvor et værk er blevet skabt af en kreativ hånd, en genstand er blevet produceret, der ved det grådige sind at skaffe disse varer til...

Machine Translated by Google

sig selv og for at flytte dem til sin økonomiske fordel. Ikke for at imødekomme den nationale økonomiske efterspørgsel, men for at opnå så høj en profit som muligt for sig selv fra denne trafik fra produktion til forbrug, satte den sig op mellem producent og forbruger – den handlende opstod. I dag er den handlende og pengeveksleren blevet bestyrelse og bankherre. Hele verdens økonomi er blevet vendt på hovedet på den mest meningsløse måde. Det kloge, opfindsomme, dristige, kreative og produktive sind hersker ikke længere; det skæve sind, ude af stand til at skabe noget selv, udnyttende og grådige, hersker. Penge hersker over arbejde og blod.

Jødens bevægelige sind har været i stand til at gøre alt mobilt, selv jorden gennem realkreditlån, de største veletablerede industrier gennem anonymisering og gennem aktieselskaber, og gennem statsobligationsøkonomien har international kapital endda adskilt regeringerne fra deres befolkninger. I dag er regeringerne alle afhængige af stor lånekapital, og i forhold til deres befolkninger er de kun renteopkrævere for deres anonyme herrer på Wall Street, i City of London og i Paris.

Disse korte observationer har vist os den dybeste hemmelighed bag den uforsonlige modsætning mellem kreative folk og den grådige jøde. "Arieren skaber, jøden griber verden til sig selv."

Her kan det kort tilføjes, at der er en meget fin forskel mellem ejendom og besiddelse. Besiddelse behøver slet ikke nødvendigvis at være ejendom, besiddelse kan ikke være selvskabt. I tilfælde af besiddelse sættes der ikke spørgsmålstegn ved besiddelsens oprindelse. Jøden har taget besiddelse af de ariske folks ejendom og styrer nu skaberne gennem sin økonomiske magt. Denne abstrakte form for ejendom i form af juridiske krav, obligationer, pantebreve osv. har gjort hele verden i dag *underlagt kapitalen gennem renter.* Den rentekapitalistiske økonomiske form kender generelt ingen grænser for besiddelse, den tillader hele nationer med alt deres arbejde at blive underlagt renter til en håndfuld bank- og børsmagnater.

Mod denne ikke så lidt skræmmende interessekapitalistiske røverøkonomi sætter nationalsocialismen *begrænsningen for ejendomsretten.* Princippet for denne begrænsning ligger i sætningen: "Offentlig interesse før egeninteresse". At denne grænse for ejendom desuden kan hæves meget højt, fremgår af det faktum, at nationalsocialismen på ingen måde vil afvise selv de største industriværker, så længe de forbliver i skabernes private besiddelse (vi tænker på Krupp, Mannesmann, Thyssen osv.), som modstridende med helhedens interesser, især når ejerne af disse store værker har en følelse for og forståelse for sociale spørgsmål og er i stand til at finde de rette grænser mellem passende egengevinst ved produktionen, en passende prisfastsættelse for salget og opfyldelsen af den nationale økonomis efterspørgsel og en tilsvarende og værdig form for arbejdskraftens deltagelse i værkernes indtægter.

Her kommer vi til korte grundlæggende observationer om produktionens eksterne former.
Den kraftigt voksende tyske økonomi før krigen var kendetegnet ved en meget heldig blanding af store, mellemstore og små virksomheder. Nu ligger der generelt i tendensen til storvirksomheder en fare for den nationale økonomi, for så vidt som det næste skridt over storvirksomhederne, der ikke længere tjener opfyldelsen af efterspørgslen, men de høje kapitalistiske interesser i markedets dominans og prisernes diktatur. Ikke desto mindre er det klart indrømmet, at visse industrier kun kan fungere som storvirksomheder. Dette gælder de industrigrene, som vi generelt betegner som tungindustrier. Uden at ville gå i detaljer på dette tidspunkt, kan det grundlæggende siges, at den nationalsocialistiske stat ikke har nogen grund til at stræbe efter grundlæggende ændringer i disse ydre former for økonomien. Nationalsocialismen afviser enhver form for "socialisering eller nationalisering" i marxistisk forstand. Vores økonomiske ideal kræver så stor en...

Machine Translated by Google

antallet af økonomisk frie eksistenser netop i de mellemstore og små virksomheder. Vi ved, at kun de frie og uafhængige mænd, der frit kan disponere over deres arbejde og deres arbejdsindkomst, er fyldt med en seriøs følelse af ansvar med hensyn til deres arbejde, at kun på denne jord opstår magtfulde personligheder, og at kun på *frihedens og ansvarets* jord trives den fællesskabsfølelse, der forener dem, der er bundet gennem fælles arbejde til et livs- og skæbnefællesskab, og derved gør dem til en fri, selvbevidst nation.
Kun på en sådan jord kan individets velfærd forenes med helhedens velfærd.

På grænserne mellem staten og økonomien

Manchesterismen21 og statssocialismen er de modsætninger, når det gælder fastlæggelsen af de grænser, som staten skal overholde i sin indgriben i økonomien. Den første doktrin kræver så meget frihed som muligt fra ethvert statsligt værgemål, den vil helst se staten henvist til rollen som nattevagt. Statssocialismen mener, at de fleste virksomheder bedst drives og administreres af staten selv. De mest ekstreme former for socialisering eller nationalisering, som er det russiske udtryk for driften af virksomhederne af alle, har vist for alle, der har observeret de socialistiske eksperimenter upartisk og med afgørende klarhed, at sådanne kommunistiske produktionsformer i det lange løb er uigennemførlige.
Enhver, der har fulgt vores forklaringer af økonomiens grundlag, vil uden vanskelighed kunne genkende de indre årsager til dette fænomen. På den ene side må undertrykkelsen af det iværksættermæssige initiativ, manglen på profitmotiv, fjernelsen af konkurrence, og på den anden side den tvang til at arbejde, som blev udøvet med hensynsløs magt af sovjetterne, reducere produktionsfordelen til et minimum.

Den gradvise, mildere form for "statskontrol" af virksomheder, som vi kender den fra vores tyske økonomiske liv, skal kun med succes anvendes med fordel inden for forskellige områder af den offentlige økonomi. Inden for de områder, der drives i konkurrence med den frie økonomi, især inden for storindustriproduktion (kul), er den kommercielle succes stærkt begrænset i sammenligning med den frie økonomi, som er i stand til at træffe alle vigtige beslutninger hurtigere og mere uafhængigt, end det nødvendigvis er muligt i tilfælde af statslige virksomheder. For at have en korrekt vurdering af, hvilke virksomheder der generelt er egnede til statskontrol, må vi være klar over, hvilken position staten indtager i den samlede drift af en national økonomi.

Vi har forklaret, at nationalsocialismen ser økonomiens opgave i at opfylde efterspørgslen. Producent og forbruger, fabrikant og bruger er de to hovedaktører i enhver økonomi. Nu ved vi, at brugen i sidste ende altid og overalt er rent individuel eller udtrykt meget klart: hvert stykke brød kan faktisk kun forbruges af én person, tøj er også kun beregnet til personlig brug, et fiat giver til enhver tid kun et tag til en lille, forbundet kreds, arbejdspladsen giver til enhver tid kun en position til et måske større, men stadig begrænset antal arbejdskammerater, så vi kan slet ikke tale om et fælles forbrug eller brug af produkter. Hvis forbrug derfor i sidste ende er individuelt, gælder det samme også for produktion, for produktion af varer. Jo mere værdifuldt produktet af produktivt arbejde er, desto tydeligere er det, at dette kun stammer fra en yderst personlig skabende kraft.
For sindets værker inden for videnskab og kunst, inden for tekniske opfindelser og opdagelser, er dette umiddelbart klart, men selv i tilfælde af samlet arbejde i

21 Manchesterismen er den økonomiske tankegang, der opstod i det 19. århundrede i Manchester som en reaktion mod de protektionistiske Cora-love fra 1815 og 1846. Den gik ind for frihandel og støttede industrialisterne mod godsejeraristokratiets agrarinteresser. De vigtigste fortalere for denne bevægelse var Richard Cobden (1804-1865) og John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

fabriklignende virksomheder, hvor mekaniseringen gennem maskiner næsten udelukkende undertrykker menneskeligt individuelt arbejde, er det endelig stadig gyldigt, at det par sko, som netop denne arbejder fremstiller, kun kan fremstilles af denne ene og ikke af en anden. Produkternes kvalitet synker dog med den stigende mekanisering. Allerede i landbruget gælder den gamle regel: "Herrens øje opfeder kvæget", det vil sige, at kun avlerens personlige pleje opnår de højeste resultater.

Alle forsøg på den kommunistiske økonomi er hver gang endt med en fuldstændig fiasko.
Vi må derfor fundamentalt erklære, at både forbrug og produktion går imod socialisering. Så snart menneskeheden opgav de oprindelige økonomiske former for individuel økonomi i familien og gik over til mere komplicerede økonomiske former gennem arbejdsdeling og havde dannet store statslige fællesskaber, kom der noget nyt mellem produktion og forbrug - *handel og finanssystemet.*

Denne meget enkle økonomisk-filosofiske observation giver os det klareste bevis på de områder, hvor staten er nødt til at begrænse sin økonomiske aktivitet. Det er faktisk umiddelbart klart, at det her drejer sig om anliggender, hvor ethvert individ er lige interesseret. Og det er kun logisk, at staten her vil finde sit pligtområde som legemliggørelsen af de fælles interesser.

Hvis vores økonomiske filosofi er korrekt, må staten have præsteret noget eksemplarisk på et af disse områder, hvis den allerede har prøvet sig på et. Dette har den også præsteret på transportområdet . De tyske jernbanemyndigheders præstationer før krigen var netop eksemplariske, og de er det selv i dag, i det omfang den gamle pligttroskab og samvittighedsfuldhed stadig hersker. Man tilskriver også ofte det ikke-statslige jernbanesystem i Amerika en særlig perfektion; dette er også korrekt i en vis sammenhæng, for så vidt som trafikken foregår noget mere frit, og mange små vanskeligheder, som hos os er knyttet til det bureaukratiske system, næppe kunne have været undgået. Selv bygningen af lokomotiver af store dimensioner i Amerika vakte tidligere forbløffelse hos os, men hovedårsagen til dette var, at den bredere sporvidde af det amerikanske jernbanenet faktisk gjorde dette lettere muligt teknisk set. Men dette er ikke et aspekt af transport, men en teknisk kendsgerning, der ikke hører under rammerne af vores observationer. På den anden side er langt vigtigere for vores spørgsmål - sikkerheden ved transporten på jernbanerne. På dette område var de tyske jernbaner konstant bevidste om denne fornemste opgave for statstransporten og kan også gøre krav på ryet for at have gjort, både teknisk og organisatorisk, alt, hvad der var muligt. Med hvilken uansvarlig hensynsløshed passagerernes liv blev truet på netop dette område i de amerikanske og franske jernbaner, fremgår det af historien om jernbaneulykker på amerikanske jernbaner og på franske jernbaner før nationaliseringen, så længe disse tjente den hensynsløse profitjagt hos de parisiske Rothschilds. – Selv her ser vi derfor endnu engang den grundlæggende modsætning mellem den kapitalistiske idé om rentabilitet og ideen om pligt i efterspørgselsopfyldelsesøkonomien.

Handelens opgave er for det første at tjene den nationale økonomi gennem sikker, hurtig og billig overførsel af varer og personer til brugs- eller arbejdsstederne. Spørgsmålet om rentabilitet kommer først på andenpladsen i en statslig virksomhed, eller det er kun et spørgsmål om toldpolitik. Til handelen hører naturligvis også post- og telegrafvæsenet. Selv her kræver det kun den ærefulde erindring om den tyske post- og telegrafforvaltnings præstationer for at vise, hvor sikkert, hurtigt og pålideligt denne vigtige nationaløkonomiske opgave blev udført af staten.

Machine Translated by Google

Handel har derimod altid været betragtet som den eksklusive opgave for privat iværksætteri. Nu kan handel ikke tales om så entydigt som transportsystemet. For en statslig regulering kommer der fra starten kun en bestemt type varer i betragtning, ja, masseforbrugsvarer. Lige så lidt forståelse som man før krigen kunne forvente af en statslig regulering af handelen med de vigtigste fødevarer – da frihandelsdoktrinen herskede over vores nationaløkonomiske tankegang – lige så lidt kan man i dag, i betragtning af den skamløse åger på de vigtigste fødevarer i den stadig uforglemte efterkrigstid, forvente, at ideen om, at det er statens opgave at sørge for tilberedning, overførsel og distribution af de vigtigste fødevarer, vil falde i frugtbar jord. Undtagelsesvis finder vi, selv blandt vores modpoler på det økonomiske område, bolsjevikkerne, forsøg på at løse dette problem, det vil sige gennem statskontrol med produktionen og dens distribution. Det, der er galt der, som vi allerede har vist, er at ville udføre produktionen eller altid forstå den på en statskontrolleret måde. På den anden side er den rette fordeling af produktionen uden tvivl en særlig vigtig statslig opgave. Det er bemærkelsesværdigt, at de eneste borgerlige organisationer, der i Rusland er forblevet bevaret, var landbrugsproduktionen og forbrugerkooperativerne, altså med andre ord de organisationer, der netop havde sat sig til opgave at oplagre og indsamle de vigtigste fødevarer i fælles interesse og på den anden side at forsyne forbrugeren i fælles interesse. En oversigt over vores tyske

Det økonomiske liv viser os nu, at selv blandt os er denne idé ikke helt ny, men at kooperativideen i stigende grad har vundet indpas overalt og dermed har skabt de forudsætninger, som nationalsocialismen har for øje for reguleringen af dette overordentligt vigtige spørgsmål. Den kooperative udnyttelse af landbrugsprodukter sikrer på den ene side landmanden afhentning af sine produkter til passende priser, den sikrer kooperativt køb af gødning, landbrugsredskaber osv., og den gør især forsøg på at sikre opfyldelse af efterspørgslen gennem etablering af landbrugslagre. På den anden side har forbrugerforeningerne på deres side taget helt praktiske skridt til at levere produkterne til forbrugerne så direkte som muligt og frem for alt med undertrykkelse af mellemhandlen. En sammenlægning af produktionskooperativerne og forbrugerkooperativerne under statsligt tilsyn er bestemt til at løse dette spørgsmål.

Selv her er spørgsmålets kerne endnu engang: *Ikke rentabilitet, men opfyldelse af efterspørgslen er økonomiens første opgave.*

For handel er der mere end rigeligt at beskæftige, især på alle de områder, hvor den personlige risikofaktor kommer i tvivl. For et fødevareprodukt, der altid og under alle salgsforhold er sikkert, elimineres de faktorer, der karakteriserer forretningsmanden, fra starten.

Det finansielle system er den tredje og vigtigste ting, der skal underlægges statslig regulering. Penge forklares af mange finansteoretikere som et middel til udveksling af produkter; denne forklaring er bestemt ikke falsk, men heller ikke udtømmende og uklar. Ikke desto mindre udtrykker denne definition den rigtige opfattelse af, at penge er et hjælpemiddel for varehandel. Det faktum, at staten gør krav på møntprivilegiet for sig selv, beviser allerede, at staten anser penge for at være et særligt vigtigt område i det offentlige liv. Det faktum, at staten har udarbejdet en hel række paragraffer i straffeloven, der omhandler forfalskning, beviser ligeledes, at det er et offentligt anliggende af første betydning. Faktisk har staten også i lang tid gennem sin egen myndighed bestemt, hvad der skal være gyldigt som penge i det offentlige.

Machine Translated by Google

handel. En særlig orientering blandt finansteoretikere – chartalisterne22 – repræsenterer den statslige teori om penge, som summarisk erklærer: "Penge er, hvad staten erklærer for at være penge". Dermed er penge fuldstændig adskilt fra pengenes substans, og statens suverænitetssegling er tilstrækkelig til at lave "penge" af jern, aluminium, porcelæn og frem for alt papir. Nutiden lærer os, at denne teori faktisk er blevet virkelighed. Modstanderne af disse finansteoretikere – metallisterne23 – klamrer sig til den gamle idé om, at penge skal have en indre værdi og derfor skal være af ædelmetal (guld og sølv). Nutidens forhold understøtter ikke denne orientering, for faktisk laver staten endda penge af papir, og faktisk penge, som man virkelig kan købe noget med, selv når pengesedlerne er lavet af ganske værdiløst papir. Men spørgsmålet om disse penges købekraft er en anden historie. Her synes pengenes synkende købekraft, der står i omvendt proportion med den voksende mængde papirpenge, at give metallisterne ret, for faktisk har guld- og sølvmønterne ikke forårsaget tabet af papirpengenes købekraft. Men dette skyldes en anden grund, nemlig guldpengenes varekarakter. Ikke fordi guldpengene er ægte guld, bevarer de deres købekraft, men fordi guldpenge også er en vare. Tyve-mark-mønten i dag får sin købekraft slet ikke fra det stemplede statslige valutategn '20 mark', men fra dens indhold af varen raffineret guld. Men vi kan ikke dvæle længere ved disse finansteoretiske kontroversielle spørgsmål, vi bliver nødt til at tale mere udførligt om disse spørgsmål i repræsentationen af det statslige finanssystem i henhold til den nationalsocialistiske reforms argumentation. Her handler det om at erkende, at det finansielle system, i tilfælde af det spørgsmål, der beskæftiger os i øjeblikket om statens og økonomiens grænser, under alle omstændigheder hører til de områder, der som et yderst vigtigt anliggende for hele det økonomiske liv, ligesom handel med de vigtigste fødevarer, absolut skal underkastes den mest omhyggelige fiduciære regulering fra statens side.

Selve det økonomiske problems betydning kræver i dag ingen særlig forklaring.
De store finansmagters magt, der styrer alt, ligger åbenlys for enhver, der ønsker at se den. Den skarpsindige person har allerede for længst erkendt, at netop den inkompetente, falske måde, hvorpå staten har positioneret sig i forhold til det finansielle system, er den grundlæggende årsag til de nuværende katastrofale forhold i statsfinanserne. Den kendsgerning, at de fleste af de såkaldte statslige centralbanker slet ikke er rent statslige institutter, men aktieselskaber, hvor regeringerne kun har bevaret visse tilsynsrettigheder, giver allerede en idé om de uklare forhold inden for det offentlige finanssystem.

De nationale politiske fonde

Ingen stat uden magt, og uden autoritet ingen regering. Intet er mere selvindlysende og mere umiddelbart indlysende for sund fornuft. Man må tilskrive det den fuldstændige forsømmelse af vores offentlige tankegang, hvis man blandt os i regeringskredse stadig i dag tror, at man overhovedet er i stand til at regere med en total mangel på militær og politisk magt.

Magt uden et magtinstrument er utænkelig; politisk magt og militære magtmidler betinger hinanden gensidigt, lige så intimt som økonomi og moral ikke kan adskilles. For at genvinde tabt magt er der kun det eneste middel at skabe et militært magtinstrument.

22 Chartalister støtter brugen af fiat-penge eller statsudstedte tokens (latin: charta) som national valuta.
23 Metallister mener, at penge får deres værdi fra ædle metaller og modsætter sig fiat-penge som havende ingen iboende værdi.

Machine Translated by Google

Hvor frygteligt er vores stakkels fædreland ikke blevet straffet, fordi det har afsværget ideen om magt og givet sig hen til den pacifistiske fanfare, vi nu oplever dagligt og time for time. "For at forhindre en værre situation" har vi selv overgivet og ødelagt vores våben, "for at forhindre en værre situation" har vi underskrevet Versailles-diktatet, "for at forhindre en værre situation" har Berlin-regeringen sagt ja og amen til alt, hvad der blev krævet af os, "for at forhindre en værre situation" har vi tilladt, at enhver ondskab, enhver ydmygelse, enhver udnyttelse blev rettet mod os. Med dette skamløse slagord om fejhed og nederighed er det tyske folk blevet ført ind i stadig dybere elendighed. Vi opfyldte, hvad der blev krævet af os, og en

Ministeren, der ønskede at være tysker, Dr. Rathenau24, vovede at erklære offentligt: Der er ingen absolut manglende evne til at opfylde, det handler kun om, hvor dybt et folk må få lov til at falde i nød! Det betyder med andre ord - selvom Rathenaus ord allerede er klare nok: den tyske nation er fuldstændig forsvarsløs, den er politisk fuldstændig magtesløs, intellektuelt er den næsten blevet lammet, den kan bare fortsætte med at arbejde. Den har ladet sig bebyrde med en så gigantisk skyldbyrde, at medlemmerne af det udvalgte folk, på grund af disse erstatninger, for evigt kan leve et glamourøst arbejdsfrit liv i alle verdens lande på bekostning af tysk arbejde. Men nu eksisterer der faren for, at selv tyskernes enorme arbejdsstyrke kan bryde sammen under den fantastiske byrde. Derfor skal tyskerne holdes i live konstant gennem stimulanser og netop på denne måde opretholdes på grænsen af deres fysiske præstationsevne, så de kan arbejde med al styrke, altid i det bedrageriske håb om, at de en dag kan befri sig fra deres byrder. "Det handler kun om, hvor dybt et folk må få lov til at falde i nød!" Dette var minister Rathenaus politiske holdning, som alle republikanere hyldede så meget.

Hvis vi har husket dette paradigme for moderne tysk statskunst, var det kun for at bekræfte dette så skræmmende eksempel, der ligger os så tæt på, på en forsvarsløs og våbenløs nation, der simpelthen må finde sig i alt, selv enhver hån. Imod dette er for os gyldig troen på en eksternt magtfuld stat, som alene kan garantere fred og frihed. Vi giver afkald på historiske grunde, dette er ikke et manifests opgave, men en sag for historikeren.

Modstykket til ideen om eksternt styret magtpolitik er den internt styrede, rigide konstitutionelle stat. Vi kom ret tæt på denne ideelle tilstand i den bismarckianske magtstat, men inden for de områder, der vedrørte det finansielle system og den ubegrænsede anerkendelse af privat ejendom og de krav, der var afledt deraf, stod vores juridiske ideer fuldt ud under den kapitalistiske idé.

Det kræver ingen særlig vægtning, at nationalsocialismen i intern politik ubetinget står på lovens standpunkt, for så vidt som alle skal være lige for loven, og der ikke skal være forskelle i sociale ordener. Men en væsentlig forandring må ...

realiseres i forhold til lovens grundidé, som for tyskeren betyder et indre behov, en frivillig underordning til helhedens højere interesser, hvorimod de lovforskrifter, der er gældende blandt os i dag, blot fremstår som et magtbud og faktisk som bud fra en magt, der ikke står i helhedens tjeneste, men netop i forhold til ejendomsspørgsmålene har sat beskyttelsen af ejendom før beskyttelsen

24 Walther Rathenau (1867-1922) var en jødisk industrimand og politiker, der fungerede som genopbygningsminister i 1922 og blev udenrigsminister i 1922. Hans insisteren på, at Tyskland skulle opfylde sine forpligtelser i henhold til Versailles-traktaten, provokerede tyske nationalisters fjendtlighed, og han blev myrdet i juni 1922. Weimar-regeringens reaktion på dette mord var bekendtgørelsen i juli 1922 af Republikschutzgesetz (lov til beskyttelse af republikken), som Feder ofte refererer til.

Machine Translated by Google

Spørgsmålet om den nye ordning af offentligretten skal drøftes yderligere og mere detaljeret i et andet afsnit.

Nu vender vi os kort mod spørgsmålene om den ydre statsform. En endelig afgørelse af dette spørgsmål er på ingen måde presserende. Det kan generelt kun løses efter en helt grundlæggende udrensning af vores interne politiske forhold. Den eneste mulige vej til denne interne politiske udrensning synes for os udelukkende at være gennem et diktatur, der med total beslutsomhed afskærer og brænder kilderne til forrådnelse og sygdom i vores nationale krop.

De krav, vi stiller til en sådan leder, er ekstraordinært høje; en lidenskabelig kærlighed til sit folk, en ubøjelig vilje, en nærmest søvndyssende sikkerhed i alle hans beslutninger må kendetegne ham. At hans intellektuelle evner skal hæve sig over gennemsnittet er selvindlysende, men viden og evner på de forskellige områder er ikke den afgørende faktor. Viden og lærdom kan realiseres af andre - Hvor mange mænd der end er med stor viden, stor klarhed i tanken, stor intuition, det fineste kunstneriske talent - men hvis det sidste mangler hos dem, den lidenskabelige vilje, den urokkelige impuls, baseret på den dybeste moralske alvor, så vil de aldrig træde frem i spidsen for nationer, som banebrydere og ledere, til nye højder. Vi tænker på religiøse genier som Kristus og Luther, Savonarola25 og Muhammed, statsmænd som Bismarck og Cromwell, generaler som Friedrich den Store og York26 osv. Diktatoren skal være fuldstændig fri for alle unødvendige restriktioner og tøven, for ham kan der ikke være nogen uundgåeligheder, for det skal være ham, der skaber historie, og han griber med en dristig, beslutsom hånd, når hans time rammer, han legemliggør nationens længsel, og derfor tager han aldrig fejl og bæres af den fanatiske kærlighed hos dem, som hans gerning bringer befrielse til. Han skal være i stand til at hade, så stærkt og hensynsløst, som han elsker sit folk og sin hellige opgave. I forhold til sine assistenter og kolleger står han som den første *blandt frie og lige mennesker.*

Denne gamle tyske idé danner grundlaget for denne jernhårde forbindelse mellem lederen og hans venner for sagens skyld.

Han er lederen, fordi han har bevist sit værd, og så længe han beviser sit værd.

Enhver magt synes at blive fordoblet af hans tilstedeværelse
Han trækker enhver latent energi frem,
Viser hver enkelt sit eget særlige talent,
Men alligevel lade alt være, hvad naturen skabte det,
Og kun ser på, at de ikke er andet
På det rigtige sted og tidspunkt.

(Schiller, Wallenstein)27

Han er streng og ubønhørlig over for sig selv, han orienterer sig efter sine egne love. Han har tid til og lytter til alle, men han er fuldt ud i stand til at skelne mellem det vigtige og det uvigtige. For at nå sit mål er han måske ikke bange for...

---

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) var en dominikanermunk, der prædikede imod statens og præsternes korruption og profeterede, at Firenze ville blive et magtfuldt Nyt Jerusalem, hvis det korrigerede sine moralske laster. Hans yderligere afvisning af at støtte Pave Alexander VI's Hellige Liga mod Frankrig fremprovokerede hans ekskommunikation i 1497 og henrettelse den følgende år.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) var en preussisk feltmarskal, der modsatte sig den preussiske general Julius von Grawerts samarbejde med franskmændene under Napoleons invasion af Rusland i 1812 og dermed var medvirkende til dannelsen af den sjette koalition mod Napoleon, der endte med Napoleons eksil til Elba i 1814.

27 Friedrich Schiller, Die Piccolomini, det første skuespil i hans Wallenstein-trilogi (1799). Oversættelsen er af Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

blod og krig, han hviler måske ikke og slapper af, før hans mål er nået, så sikrer han sin skabelse yderligere så vidt dette er menneskeligt muligt, men han kan selv trække sig tilbage, som diktatoren Sulla gjorde, og derved sikrer sit arbejde på en dobbelt måde, idet han opererer på afstand, men stadig ikke tvinger alt gennem sin stærke personlighed til at blive målt efter ekstraordinære standarder; på den anden side vil en friere og mere uafhængig tilhængerskare kunne udvikle sig, hvis Titan ikke konstant bestemmer det politiske daglige liv, men forbliver lederen i åndelig forstand. En sådan handlekraft vil kendetegne den diktator, der igen vil føre Tyskland til en højde. Hvis vejen ud af sumpet da findes gennem en ekstraordinær leders præstation, vil de indre og ydre forudsætninger for et uafhængigt nationalt liv være genvundet, så kan nationen endnu engang bestemme over statens ydre form.

Vores syn på den fremtidige statsform vil i det væsentlige blive påvirket af den måde, hvorpå visse former for det offentlige liv, især valgretten og den deraf følgende folkerepræsentation, vil blive konstitueret. Vi kunne bestemt tænke os muligheden for en sund republikansk statsform, ligesom i det gamle Rom. Faktisk peger næsten alle historiske erindringer i Tyskland på den monarkiske statsform. Nu er den monarkiske statsform på ingen måde uløseligt forbundet med den monarkiske statsform. Tværtimod synes det, at dynastiske interesser alt for ofte har udviklet sig stærkt til skade for nationer. En anden faktor formaner os til ekstrem forsigtighed i spørgsmålet om en mulig genindførelse af den monarkiske statsform - konsekvensen af arvelighed blandt dynastier. I det tyske folks smertefulde historie kan man gentagne gange finde, at den tredje generation efter en betydelig hersker har ødt sine forfædres arv, skadet nationens ære og værdighed, mistet imperiets magtposition og ødelagt borgernes fred og velfærd. Det, tyskeren forestiller sig, når han taler om monarkiets fordele, især under et arveligt herskende hus, er altid tanken om dem, som historien har givet tilnavnet "den Store". Vi tænker dermed på Karl den Store, Otto den Store28, Frederik den Store29 og de få, der er ligestillede med disse virkelige herskere; men blot en flygtig erindring om det galleri af udygtighed, dovenskab, egoisme, ødselhed, fantasi, afstand til folket og andre farlige karakteristika, der er knyttet til navnene Ludvig den Fromme30, Otto III31, Wenzel32, Karl VI33

,

---

[28] Karl den Store (ca. 742-814) blev frankernes konge i 768 og udvidede sit herredømme ud over Franken til et karolingisk område. et imperium, der omfattede størstedelen af Vesteuropa.

29 Otto den Store (912-973) var hertug af Sachsen, som blev konge af tyskerne i 936, besejrede madyarerne i 955 og erobrede kongeriget Italien i 961. I 962 blev han kronet til kejser af pave Johannes XII og regerede fra Rom som den hellige romerske kejser.

30 Louis le Pieux (778-840) var søn af Karl den Store, med hvem han regerede som medkejser fra 813. I 817 delte han sit imperium mellem sine tre sønner og sin nevø Bernhard, der regerede som konge af Italien. Bernhard gjorde dog oprør mod sin onkel og blev straffet med en dom om blindhed, hvorefter han døde. Ludvig sonede offentligt for sin grusomhed og mistede dermed meget af sin prestige som hersker. Det frankiske imperium var præget af borgerkrige i resten af hans regeringstid.

[31] Otto III (980-1002) var hersker over Det Hellige Romerske Rige fra 996 og mødte under sin regeringstid megen modstand fra de slaviske folk, så han blev tvunget til at opgive de kejserlige territorier øst for Elben, selvom det ikke desto mindre lykkedes ham at konsolidere kristendommens indflydelse i Polen og Ungarn.

[32] Vaclav I (ca. 907-935) fra Pÿemyslid-dynastiet var hertug af Bøhmen fra 921. I 929 blev Bøhmen angrebet af den østfrankiske konge, Henrik Fuglefængeren, og tvunget til at genoptage betalingen af tribut til sidstnævnte. Vaclav blev myrdet af en gruppe adelsmænd i ledtog med sin bror Boleslav, som blev den næste hertug af Bøhmen.

33 Karl VI (1368-1422) blev kaldt 'le bien-aime' (den Elskede) såvel som 'le fou' (den Gale). Han led af anfald af vanvid, og hans regeringstid var præget af de fortsatte konflikter under den såkaldte Hundredårskrig. Karls fortsatte fejde med Burgund blev udnyttet af Henrik V af England, som besejrede franskmændene i Slaget ved Agincourt i 1415.

Ved Troyes-traktaten, der blev underskrevet i 1420, fik Henrik Karl VI's datter Katarina i ægteskab samt tronfølgen i Frankrig.

Machine Translated by Google

Friedrich Wilhelm III34, Wilhelm II35 er tilstrækkeligt til klart at erkende, at den dynastiske statsform på ingen måde indebærer en garanti for nationens velfærd.

Det, der udtrykker tyskernes tilbøjelighed til monarki, er tyskernes behov for en leder og paratheden til at underordne sig en leder. Netop dette sidste træk er måske et særligt typisk træk ved tyskeren, vi kender kun alt for godt dette træk ved den tyske karakter i dets gode og dårlige sider. Loyaliteten til døden tillod ham at kæmpe for og vinde de mægtigste sejre, den tillod ham at følge selv udenlandske flag; men den omfatter også i høj grad mangel på uafhængighed hos de svagere typer til det punkt af værdiløshed og slaveri, kærlighed til fremmede ting og mangel på dømmekraft.

Spørgsmålet om tronfølgen er derfor ikke svært at løse i Tyskland selv.
Det langt vanskeligere spørgsmål ligger i lederens problem.

Valget af leder har indtil nu mere eller mindre altid været overladt til rent tilfældigheder. Den fyrstelige ægteseng er på ingen måde en garanti for den intellektuelle kapacitet og de nødvendige karaktertræk, der absolut skal kræves af en monark. Og hvis vi husker den moderne tyske økonomi, hvor blot medlemskab af partiet afgør kvalifikationen til de højeste officielle poster, må vi give dette spørgsmål særlig opmærksomhed.

Vanskeligheden ligger under alle omstændigheder i at beskytte de moralske og karakteristiske egenskaber hos den, i hvis hænder folkets skæbne skal lægges. Mens en diktator imidlertid tager lederskabet på sig selv, som bærer af den nationale længsel, må en fremtidig leder faktisk fremstå af nationens bevidste vilje som den bedste og mest egnede.
Derved kan det forblive fuldstændig åbent, om den højeste værdi skal forenes i én person, eller om statsledelsen skal bestå af to eller flere. Under alle omstændigheder står én ting fast for os, at den, der er betroet ledelsen af de højeste statsanliggender, hvad enten det er kronede hoveder eller et konsulært duumor-triumvirat, vil i bedste fald forankre det højeste ansvar i forfatningen. Det højeste ansvar vil derfor være det mest essentielle nationale politiske fundament, der vil adskille den nationalsocialistiske stat fra de tidligere styreformer.

Et særligt aspekt af den nationalsocialistiske stats nationale politiske grundlag er kravet om en nationalistisk stat, hvor medlemmer af fremmede lande og racer er udelukket fra ledelsen af statsanliggender såvel som fra at bestride offentlige embeder.

Den store lektie fra hele den tyske historie kan opsummeres i, at Tyskland altid var fattigt, svagt og elendigt, når dets herskere forfulgte udenlandske interesser, og når de snævre, små anliggender i de enkelte provinser og byer blev sat over Rigets fælles anliggender; og ligeledes var Tyskland altid stærkt og magtfuldt, når det var forenet, og dets herskere tænkte og følte på tysk vis, og provinserne og byerne følte sig som medlemmer af det store fælles fædreland. Nationen lukkedes udadtil med al frihed og mangfoldighed indadtil. Dette er den korrekte idé om en tysk stat. Bismarck-riget var allerede...

---

34 Friedrich Wilhelm III (1770-1840) var konge af Preussen fra 1797. Selvom han forsøgte at føre en neutralitetspolitik i Napoleonskrigene og ikke sluttede sig til den tredje koalition, blev han tvunget af det pro-krigsparti, som hans dronning Luise støttede, til at tilslutte sig den fjerde koalition i 1806, hvilket førte til slaget ved Jena, hvor Preussen blev besejret af Napoleon.

35 Wilhelm II (1859-1941) var den sidste tyske kejser og regerede fra 1888 til november 1918. Wilhelm støttede ikke Bismarcks strenge antisocialistiske love og afskedigede kansleren i 1890. Da Østrig blev tvunget til at angribe Serbien efter mordet på ærkehertug Franz Ferdinand i Sarajevo, besluttede han at støtte Østrig-Ungarn, selvom han var klar over farerne ved en krig, der kunne involvere Rusland, Frankrig og England.

Machine Translated by Google

kom meget tæt på dette ideal om den tyske stats idé, blot at vores racemæssige brødre i det tyske Østrig[36] stadig forblev uden for Riget.

Foreningen af alle tyske stammer i en lukket nationalstat er derfor vores mest fremtrædende nationale politiske mål. Internt politisk skal den føderale og føderale karakter af de større provinser, som den historisk set er skabt, opretholdes eller genopbygges. De nationale politiske grundlinjer i denne henseende er følgende: Alle Rigets funktioner, hvor det drejer sig om det tyske riges magtpolitiske stilling i forhold til udlandet, er Rigets anliggender. Disse er Udenrigsministeriet, ambassader og konsulater, passystemet, kontrollen med udenrigshandelen, toldsystemet og frem for alt hæren og flåden.

Internt politisk skal derimod ideen om den mest vidtrækkende uafhængighed for de enkelte provinser eller delstater fremmes. Finansiel uafhængighed er forudsætningen for nationens uafhængige eksistens, så skattelovgivningen skal primært delegeres til provinserne.

Lovgivningen inden for civil-, handels- og strafferet vil blive reguleret af loven i Reich, men i praksis underordnet de provinsielle rets- og politimyndigheder.

På samme måde vil transportinstitutionerne helt sikkert blive reguleret i henhold til direktiver i Rigets lov, men de vil ikke desto mindre, økonomisk samt administrativt og operationelt, forblive under provinsens suverænitet.

At religionsfriheden fortsat skal opretholdes fuldt ud af forfatningen, kræver ingen særlig omtale; på den anden side vil religioner, hvis skrifter ikke er skrevet fuldt ud på tysk og tilgængelige for alle, og hvis indhold indeholder doktriner, der er farlige for staten, ikke nyde denne beskyttelse.

Den konstitutionelle form for Rigets grundlæggende socialistiske karakter er især fremhævet inden for arbejdsret samt inden for sygdoms-, ulykkes-, alderdoms- og invalideforsikring og vil blive bedre implementeret, end det sker i dag.

Indsigt og målsætning

Hvis enhver grundig behandling af tidsrelaterede spørgsmål kræver et svar på de tre spørgsmål: Hvordan er det nu? Hvordan opstod det? og Hvad nu? – for uden denne grundlæggende undersøgelse kan et fuldstændigt og samvittighedsfuldt arbejde aldrig forventes – er dette gyldigt i en højere forstand, når det drejer sig om at opbygge en ny stat. En beskrivelse af den nuværende situation inden for rammerne af dette arbejde har naturligvis kun en plads, i det omfang det drejer sig om at udtrække de væsentlige karakteristika ved de nuværende kritiske forhold i staten og økonomien. I en sådan opgave skal man især undgå at tage symptomer som årsager. Dette er netop kunsten at stille enhver diagnose, der ikke lader sig narre af eksternaliteter eller udvækster, men ser dybere ned i årsagen til tingene. Dette bliver tydeligst i det medicinske eksempel eller i tilfældet med et levende menneske. Hvis en hævelse opstår et sted i kroppen, skal årsagen først søges i lidelsen i den pågældende del af kroppen; det faktum, at denne del af kroppen er syg, har sin årsag i en dårlig blodtilstand; men selv denne viden skal ikke betragtes som den sidste årsag, men blodets dårlige tilstand vil til gengæld være konsekvensen af dårlig eller utilstrækkelig ernæring. Nu ville kuren ikke kunne lykkes, hvis lægen bekæmpede

36 Republikken Tysk Østrig var navnet på den stat, der blev dannet i 1918 efter Første Verdenskrig af de tysktalende lande i det østrig-ungarske kejserrige. Den omfattede, udover de nuværende østrigske territorier, Sydtyrol og Tarvisio (nu i Italien), det sydlige Kärnten og det sydlige Steiermark (nu i Slovenien) samt Sudeterlandet og det tyske Bøhmen (nu i Tjekkiet).

Machine Translated by Google

kun det ydre fænomen; derved ville en midlertidig lindring i bedste fald indtræde, en lindring af smerterne, men sygdommen ville fortsætte. Selv et forsøg på en kur gennem en blodrensende behandling ville ikke kunne bringe en varig kur, hvis den grundlæggende årsag, nemlig den mangelfulde eller dårlige ernæring eller de andre skadelige omstændigheder, ikke blev fjernet. Kun en sådan behandling indefra og udad kan bringe en reel kur. Dette er klart for enhver. Netop sådan skal undersøgelsen foretages, hvis vi har at gøre med en syg national organisation. Selv her er det meget lidt nyttigt, hvis sygdommens ydre symptomer bekæmpes. Man fornemmer kun alt for godt det velkendte ordsprog: "De små slyngler hænges; de store får lov at gå fri". Hyppigheden af krænkelser af den fælles interesse er kun det ydre tegn på, at der bag kulisserne udspiller sig ting, der skader den fælles velfærd i høj grad. For kun hvis noget er råddent i staten, kan sådanne store skader fortsætte og blive en varig fare for selve statens eksistens. Hvis staten selv således er syg, må man med størst sandsynlighed antage, at årsagen hertil er forkerte intellektuelle holdninger til folkelige anliggender og til statens faktiske funktioner og autoritet. En kur kan derfor i sidste ende forventes fra en ny sund idé om staten, gennem skabelsen af en sund, magtfuld statsledelse, som er fuldt uafhængig og ikke tynget af fortidens synder. Enhver løsning, der tager udgangspunkt i et kompromis med de eksisterende magter, eller som søger at binde sig igen til den tidligere stats kollapsede former, bærer frøet til sit eget forfald i sig. I denne forbindelse må man også advares mod at binde sig til historiske statsformer, der ganske vist ikke var dårlige i sig selv, men alligevel meget hurtigt bukkede under for et sammenbrud.

Hvad er nu de mest slående kendetegn ved den nuværende krise?

Udvendigt og overfladisk – som i tilfælde af feber – høj temperatur eller, oversat til økonomisk-politiske termer: agitation, anspændthed ved enhver lejlighed, uro og uorden. Det er yderst betydningsfuldt, at enhver indelukket og doven person, men også hele hæren af de faktiske gældshavere, altid med den højeste stemme har rost "hvile og orden" som universalmiddel. Hvile og orden er naturligvis ikke et politisk mål i almindelighed, men kun en tilstand, der viser, at sunde forhold hersker inden for den nationale krop. Men hvis en nation er syg, er det helt naturligt og selvindlysende, at dette manifesterer sig i uro og uorden. En politisk holdning, der prædiker og søger kun at etablere "hvile og orden", er derfor fuldstændig forkert orienteret; på den anden side hjælper den kun sygdommen med at trænge stadig dybere ind, indtil døden trænger ind med de mest frygtelige kr Selv sår og suppurationer, der betragtes som personificerede, ønsker naturligvis ligeledes, at den syge forbliver temmelig rolig, for bacillerne kan så formere sig så vidunderligt hurtigt og sprede sig over hele kroppen og fuldstændig rådne den også indvendigt. Nej, tværtimod: væk med suppurationerne! Disse skal fjernes, man kan ikke fremføre smerterne ved det operative angreb som en modargument; patienten skal bringes ud af sit dårlige miljø, og frem for alt skal han få en sund og stærk kost.

De yderligere symptomer er besættelsen af statslige stillinger med uegnede elementer, afgørelsen af statslige anliggender gennem flertalsafgørelser, forekomsten af sådanne flertalsafgørelser i parlamentet, som ikke bærer noget ansvar, valget af sådanne parlamenter i henhold til en valgret, som udadtil ganske vist er den mest frie og universelle, men indadtil spekulerer i ... massernes manglende dømmekraft og undertrykker simpelthen bedre indsigt og en højere ansvarsfølelse. En regering, der er afhængig af parlamentariske flertal – som opstår rent tilfældigt, og for hvilke kun de partipolitiske overvejelser er afgørende – kan naturligvis på sin side ikke længere være den objektive vogter af den fælles velfærd, men den er

Machine Translated by Google

et stød for ambitiøse partipolitikere og stædige doktrinære. Alle disse symptomer kan opsummeres i ordet "parlamentarisme".

Denne *parlamentarisme* er den store demokratiske løgn om folkets evne til selvstyre. Selvfølgelig kan vi mene, at ansvarsbevidste statsborgere er fuldt ud i stand til at dømme autoritativt i offentlige anliggender og bestemme over deres samfunds eller lands skæbne, men en valgret som den universelle, direkte og hemmelig for personer over 21 år af begge køn, bærer i sig nødvendigvis kimen til de underlegnes og skruppelløses gemene styre.

Sammen med parlamenternes og de deraf afhængige regeringers modbydelige styre hersker der i dag i virkeligheden, på trods af alle marxisternes antikapitalistiske slagord, *stor lånekapital.* Højfinansen er statens og økonomiens ubegrænsede hersker. Ingen regering vover at tage drastiske foranstaltninger mod bank- og børsverdenens profitinteresser. Alle nationer er blevet bundet i renter og afgifter til denne overnationale verdensmagt gennem en gigantisk national gæld. Resultaterne af dette renteslaveri er enorme, de ryster hele verden i dens grundvold i økonomiske og nationale politiske forhold. Renteopkrævning er i sandhed blevet regeringernes hovedværk. Dette betyder for nationerne en frygtelig skatteudnyttelse og dræning gennem de forskellige metoder af direkte og især indirekte skatter, gennem en ustoppelig progressiv inflation, der på sit højdepunkt har ført til, at hele middelklassen er blevet berøvet deres opsparinger. Dette ubegrænsede styre af pengeposen udøver, bag masken af det juridiske krav på renter, det mest brutale styre, der nogensinde har styret verden. Det fører til forarmelse og forarmelse af masserne og især af de kredse, for hvem erhvervelse af penge ikke er et mål i sig selv og derfor ikke det centrale punkt i hele deres tankegang. Kun herfra opstår den mest frygtelige konsekvens af dette absolutte finansstyre, det vil sige den moralske forringelse af de folk, der står under dette styre. Alle instinkter er rettet mod erhvervelse og besiddelse, alle begreber om loyalitet og tro synker i den hensynsløse jagt på vinding, den respektable mand er tvunget til at erfare, at han som belønning for sin respektabilitet må synke stadig dybere ned, mens skruppelløshed bringer gigantiske profitter i tilfælde af alle mulige og umulige forretninger. Desperat store kredse kæmper for deres levebrød, en tålelig indkomst alene gennem arbejde bliver stadig vanskeligere.

I lukkede frontlinjer søger arbejderne at afpresse stadig højere lønninger, strejker ryster de økonomiske arbejdspladser, hæmmer deres produktion og skader dermed indirekte især dem, der er afhængige af den størst mulige produktion af varer til den nationale økonomi, netop arbejderne selv.

Som et samlet fænomen kan vi opsummere disse forhold under begrebet *"mammonisme".*

Bagsiden af denne *mammonisme* er det *marxistiske verdenssyn,* der er født af den intellektuelle stemning hos ofrene for den mammonistiske krænkelse. Vi ved udmærket, at marxisternes hjerner snedigt har været i stand til at bruge denne intellektuelle stemning til at håndtere international kapital og samtidig aflede de udbyttedes had fra sig selv, men vi har her at gøre med en intellektuel disposition, der ikke kun står i vejen for, men også yderst fjendtlig mod genoprettelsen af en sund national ...

tilstand.

Marxismens væsen må vi skimte i, at den benægter privat ejendom og dermed afskærer enhver økonomi og derudover enhver højere kultur; endvidere i, at den har fremmet ideen om klassekamp og dermed splittet folket i ...

Machine Translated by Google

forskellige klasser bekæmper hinanden. Det er nok at pege på det russiske folks navnløse elendighed, hvor denne fejlagtige doktrin om nation og økonomi i den sovjetiske stat i højeste grad blev omsat til virkelighed.

Og hvis vi nu leder efter sygdommens egentlige patogener, støder vi mærkeligt nok overalt på jøder som ledere og vigtigste modtagere.

Det jødiske spørgsmål er ved at blive et verdensspørgsmål om, hvis løsning velfærden og nationernes ve vil være afhængig.

Dette spørgsmål vil blive viet et særligt værk i denne biblioteksserie37 .

En tilbageblik på historien viser os, at de desperate nationer igen og igen har søgt at befri sig fra dette onde gennem blodig undertrykkelse og udryddelse af individuelle jøder – men efter nogle generationer er jøderne vendt tilbage stærkere og økonomisk mere magtfulde efter sådanne pogromer.

Vi må derfor undgå at søge løsningen på det jødiske spørgsmål på denne primitive måde - man kan faktisk ikke dræbe pestbacillen individuelt, man kan kun udrydde den ved at afskære dens livsnødvendigheder fra den.

Den antisemitisme, der blusser op i hele verden, er fakkelsignalet om, at nationerne har erkendt deres største og mest dødbringende fjende, men det er nu vores opgave at styre denne korrekte følelsesmæssige viden på en korrekt og fornuftig måde.

Kampen mod *marxismen* og dermed mod jøderne lykkes gennem utrættelig uddannelse af de forgiftede masser. Det er den første fase af vores kamp.

At bryde interesseslaveriet er den sidste og hårdeste kamp på det økonomiske område for folkets og statens befrielse fra det overnationale finansielle samfunds gyldne netværk.
magt.

Først efter at have kæmpet sig igennem disse faser, og når sejren er fuldt ud vundet og sikret, ville det være tid til at gennemføre alle de yderligere reformer, der vil give den svækkede og syge nationale krop en ny livsvilje og en ny vitalitet, der først vil realisere, hvad der er i alles sind, som vi alle tror på med glødende hjerter, og som vi stræber efter med ubøjelig vilje:

Tysklands genfødsel.
Et nyt, frit, forenet Stortyskland i en sund, fast og magtfuld arbejds- og præstationstilstand.

37 Feders værk om jøderne, Die Juden, udkom i 1933 som bind 45 af Nationalsozialistische Bibliothek

Machine Translated by Google

2. Programmet

Programmets oprindelse

Ethvert arbejde kræver en plan, enhver realisering skal forudgås af intellektuel skabelse. Jo klarere og bedre udformede byggeplanerne er, desto smukkere og hurtigere vil bygningen blive opført. Selv nye politiske strukturer kræver en klar byggeplan, dette kaldes her et politisk program.

De krav, der skal stilles til et politisk program, er meget høje og meget forskelligartede. Det er et spørgsmål om en opgave med det højeste ansvar, for ens eget folks velfærd og veer afhænger af, om planen var god. Et program skal yderligere, med den mest præcise korthed, behandle alle de vigtige områder af det offentlige liv, skal modstå enhver kritik, må ikke fortabe sig i detaljer, må ikke give modstanderne unødvendige svagheder, må ikke vække utopiske håb, der ikke senere kan tilfredsstilles. Programmet skal være et trofast billede af den kommende stat og den nye økonomi. Det skal i omrids vise alle skitsen af den ønskede stats- og økonomiske orden, men det må ikke også begrænse eller foregribe udførelsen i detaljer.

Ethvert program har også en historie og en udvikling, men det er bestemt en prøvesten for en bevægelses fundamentale korrekthed, hvis intet væsentligt efter så mange år skal ændres i dens grundlæggende træk, og kun nogle uklarheder skal fjernes. Kun det vigtigste og mest slående programpunkt i det gamle program af 24. februar 1923, nr. 11, "Afskaffelse af indkomst uden arbejde og indsats, brydelse af interesseslaveriet" kræver presserende en grundig programmatisk behandling i national-, finans- og økonomisk-politiske termer. Den detaljerede behandling af dette punkt var på det tidspunkt ikke en så absolut nødvendighed, fordi de mere detaljerede skrifter relateret til dette, Manifest for brydelse af interesseslaveriet og statsbankerot, dets løsning, på det tidspunkt næsten var de eneste eksisterende skrifter og var fuldt ud kendte og velkendte for bevægelsens grundlæggere og første tilhængere. På en måde var det det intellektuelle indhold af disse skrifter, der tilføjede det socialistiske aktivitetsområde - med planer, der allerede på det tidspunkt var fastlagt i deres grundlæggende træk - til viljen til fornyelse, der havde samlet en lille kreds omkring Anton Drexler38 og Adolf Hitler, til kredsen af nationalistiske og populistiske ideer.

Det er netop disse programpunkter og krav, hvorigennem den tyske frihedsbevægelse for nationalsocialisme i det væsentlige og fundamentalt adskiller sig fra alle andre populistiske og nationalistiske grupper, bevægelser og partier, og hvorigennem den især adskiller sig fra alle såkaldte parlamentariske partier, der på deres side kun er en manifestation af det mammonistisk-plutokratiske styre.

En yderligere nødvendighed i den nye formulering af programmet var at opnå en klarere form og en klar strukturering af de enkelte områder af det offentlige liv. Dette er sket.

Det er min pligt her at tænke på endnu et banebrydende værk, der skylder sin oprindelse til en parallel manifestation af nationalsocialismen i Østrig og Bøhmen, jeg mener bogen om

38 Anton Drexler (1884-1942) var, sammen med Dietrich Eckart og Feder, en af grundlæggerne af den tyske pendant til den oprindeligt østrigske Deutsche Arbeiter Partei i München. Drexler fungerede som ærespræsident for partiet, hvis partiet allerede i 1921 var blevet den klare leder. Drexler forlod partiet i 1923 og vendte tilbage, da Hitler kom til magten i 1933.

Machine Translated by Google

Ingeniøren Jung39, repræsentant for sudetertyskerne i Tjekkoslovakiet i Prags parlament.

Den østrigske nationalsocialisme går i sin begyndelse langt tilbage til tiden før krigen.
Dens idégrundlag hvilede mere på forsøget på at bringe den socialistiske idéverden i harmoni med den nationalistiske idé, hvorimod den tyske nationalsocialisme i Riget, der først opstod efter sammenbruddet – ja uden kendskab til eksistensen af denne østrigske nationalsocialisme – fra starten indtog en grundlæggende kampholdning mod marxismen.

I dag har de to bevægelser forenet deres fælles mål.

[39] Ingeniør Rudolf Jung, en delegeret fra Troppau

Machine Translated by Google

NSDAP's nationale og økonomiske program

Vores mål er – Tysklands genfødsel i tysk ånd til tysk frihed.40

Vejen til dette hovedmål er:

I. Det nationale politiske princip: Det tyske rige er tyskernes hjem.

1. I udenrigspolitikken:
   1. Oprettelsen af en lukket nationalstat, der omfatter alle tyskere.
   2. Den magtfulde repræsentation af tyske interesser i udlandet.
2. I racepolitik:
   3. Fjernelse af jøder og alle ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.
   4. Forbud mod indvandring af østjøder og andre parasitiske udlændinge. Problematiske udlændinge og jøder kan blive deporteret.
3. Inden for borgerpolitik:
   5. Kun den tysker, der forpligter sig til den tyske kultur og det tyske samfund, kan udøve statsborgerskabsrettigheder.
   6. En person, der ikke er tysker, kan kun leve som gæst i den tyske stat og er underlagt udenlandsk ret.
   7. Tyskernes rettigheder og interesser går forud for udenlandske medlemmers rettigheder og interesser nationer.

II. Det økonomisk-politiske princip: *Nationaløkonomiens opgave er at opfylde efterspørgslen og ikke at opnå en så høj rentabilitet som muligt for lånekapital.*

   8. Nationalsocialismen anerkender fundamentalt privat ejendom og placerer den under statslig beskyttelse.
   9. Folkets velfærd sætter imidlertid en grænse for den umådeholdne hamstring af rigdom i enkeltpersoners hænder.
   10. Alle tyskere danner et arbejdsfællesskab til fremme af den fælles velfærd og kultur.
   11. Inden for rammerne af denne generelle arbejdsforpligtelse for enhver tysker og med grundlæggende anerkendelse af privat ejendomsret er enhver tysker berettiget til fri mulighed for at erhverve og frit råde over sin arbejdsindkomst.
   12. Den sunde kombination af små, mellemstore og store virksomheder inden for alle områder af det økonomiske liv, og dermed også inden for landbruget, opretholdes fortsat.
   13. Gigantiske foretagender (selskaber, syndikater og truster) vil blive bekæmpet.
   14. Åger og afpresning, såvel som hensynsløs berigelse på bekostning og skade for folket, vil blive straffet med døden. 15. Indførelse af et års pligtarbejde for enhver tysker.

[40] For en detaljeret diskussion af disse punkter se Feders Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen, München, 1927; tr. ETS Dugdale, The Program of the NSDAP and its general concepts, München, 1932

Machine Translated by Google

III. Det finanspolitiske princip: *Finanssystemet står i statens tjeneste, finansmagterne må ikke danne en stat i staten; derfor vores mål: At bryde interesseslaveriet gennem:*

16. Befrielse af staten og dermed folket fra dens rentebundne gæld til store lånekapital.
17. Nationalisering af Reichsbank GmbH og centralbankerne.
18. Finansiering af alle store offentlige opgaver (udvikling af vandkraft, veje osv.) med undgåelse af lån gennem udstedelse af rentefri statskassebeviser eller gennem en kontantfri metode.
19. Indførelse af en stabil valuta på et dækket grundlag.
20. Oprettelse af en non-profit Bygge- og Økonomisk Bank (valutareform) til ydelse af rentefri kredit.
21. Grundig omstrukturering af skattesystemet i henhold til socialistiske, nationaløkonomiske principper. Befrielse af forbrug fra byrden af indirekte skatter og produktion fra stramende skatter (skattereform og skattefritagelse).

IV. Det socialpolitiske princip: *Den fælles velfærd er den højeste lov.*

22. Generøs udvikling af alderdomsforsikring gennem nationalisering af livrentesystemet. Til enhver trængende tysk statsborger vil der blive garanteret en tilstrækkelig pension fra en vis alder eller i tilfælde af for tidlig opståen af permanent udygtighed til at tjene til livets ophold.
23. Deling af arbejdets indtægter mellem alle personer, der er beskæftiget i produktive virksomheder, i henhold til præstation og alder med en ledsagende andel i ansvaret for opfyldelsen af arbejdets nationaløkonomiske opgaver.
24. Konfiskation af al krigs- og revolutionsprofit, der ikke er baseret på ærligt arbejde, samt af ejendom erhvervet gennem hamstring og åger og deres anvendelse til udvikling af socialsikring.
25. Afhjælpning af boligmanglen gennem omfattende nye boligbyggerier i hele Riget ved hjælp af den nye nonprofitorganisation Bygge- og økonomibank, der skal oprettes i henhold til artikel 21.

V. I kulturpolitikken: *En opblomstring af alle videnskaber og kunstarter på grundlag af en politisk fri, økonomisk sund stat er vores vigtigste kulturelle mål.*

Dette skal nås gennem:

26. Uddannelsen af unge til fysisk sunde og intellektuelt frie mænd i henhold til de store traditioner i tysk intellektuelt liv.
27. Fuld religions- og samvittighedsfrihed.
28. Særlig beskyttelse af den kristne tro.
29. Undertrykkelse og udelukkelse af religiøse doktriner, der går imod den tyske moralfølelse, og hvis indhold har en stats- og nationsødelæggende karakter.
30. Undertrykkelse af alle skadelige påvirkninger i litteratur og presse, teater, kunst og biograf.
31. Undervisningsfrihed på de tyske universiteter, dannelse af en herskende klasse af karakterfulde mænd.

Machine Translated by Google

VI. Militært:

32. At gøre nationen forsvarlig gennem indførelse af militærlov for enhver fri Tysk.

33. Afskaffelse af lejesoldattropper.

34. Oprettelsen af en militshær til forsvar af hjemlandet under et professionelt officerskorps, der skal opbygges gennem en streng hierarkisk disciplin.

VII. Andre reformer:

35. Reform af pressesystemet. Undertrykkelse af alle presseinstrumenter, der strider mod det tyske folks bekymringer. Det strengeste ansvar for alle nyheder, der er falsk eller tendentiøst forvrænget.

36. Reform af valgretten med afskaffelse af de nuværende korrumperende former for valgkampagne og manglende ansvar for de valgte (immunitet).

37. Udvikling af faglige kamre.

38. Reform af retsvæsenet inden for

Jordret – (grundlæggende anerkendelse af ejendomsretten til jord, privat kapitals manglende udleje af jord, statens fortegningsret og tilbageførsel af jord til staten i tilfælde af uforsigtig forvaltning).

Civilret - (langt strengere beskyttelse af personlig ære og sundhed, i modsætning til den ensidige juridiske beskyttelse af ejendom, der hersker i dag).

39. Forfatningsreformer:

Forfatning: Den forfatning, der svarer til den tyske karakter, er en suveræn statsledelse fokuseret på en højeste position. - Om denne højeste position besættes af en monark, der skal vælges af folket, eller af to eller tre ansvarlige embedsmænd i rigshøjde, må overlades til folkets senere afgørelse.

Rigets føderale karakter: Sammensætningen af det tyske folk fra forskellige provinser, der er internt forbundet gennem stammer og historie, betinger de enkelte forbundsstaters omfattende uafhængighed med hensyn til deres interne anliggender.

Rigets bekymring er det tyske folks repræsentation udadtil, pas og vejafgifter, og yderligere hæren og flåden.

Tre hovedmodstandere står i vejen for gennemførelsen af dette nationalsocialistiske nationale og økonomiske program. Marxisme, parlamentarisme og, frem for begge, stor lånekapital.

Vores antimarxistiske kamp er rettet mod den statsopløsende doktrin fra den første jøde Karl Marx, mod den folkeopløsende doktrin om klassekamp, mod den økonomiopløsende doktrin om benægtelse af privat ejendom og mod den rent økonomisk materialistiske historieopfattelse.

2. Vores antiparlamentariske kamp er rettet mod den uansvarlighed, som de såkaldte folkerepræsentanter udviser, da de – immune – aldrig reelt behøver at tage ansvar for konsekvenserne af deres beslutninger, samt mod alle skader, der forårsages deraf (korruption, nepotisme, bestikkelse) og, som den værste konsekvens – en regering, der er afhængig af et sådant parlament.

Machine Translated by Google

3. Vores anti-mammonistiske kamp, som er hævet over de to andre fronter, er rettet mod den verdensomfattende finansmagt, det vil sige mod den permanente finansielle og økonomiske blødning og udnyttelse af vores folk gennem stor lånekapital.

Denne kamp er imidlertid på den anden side også en stærk intellektuel kamp mod den sjæleødelæggende materialistiske ånd af egoisme og grådighed med alle dens ledsagende korrumperende manifestationer på alle områder af vores offentlige, økonomiske og kulturelle liv.

I sidste ende og dybeste analyse handler det om kampen mellem to verdensbilleder, der udtrykkes gennem to fundamentalt forskellige intellektuelle strukturer – den produktive og kreative ånd og den mobile, grådige ånd. Den kreative ånd, der er rodfæstet i jorden og endnu engang overvinder verden i metafysisk erfaring, finder sine primære repræsentanter i det ariske menneske – den grådige, rodløse, kommercielle og materialistiske ånd, der udelukkende er rettet mod det denne-verdslige, finder sin primære repræsentant i jøden.

Nationalsocialismen, ligesom antisemitisme, anskuer ondets primære rod i den jødiske materialistiske ånd, men den ved også, at denne mest magtfulde kamp i verdenshistorien ikke kan forblive stående udelukkende i negative antisemitiske krav. Derfor hæver hele nationalsocialismens nationale og økonomiske program sig langt over den bestemt banebrydende, men negative antisemitiske kamp ved positivt at give et kreativt og konstruktivt billede af, hvordan den nationalsocialistiske arbejds- og præstationstilstand bør se ud.

Hvis dette hovedmål nås, vil det Nationalsocialistiske Parti blive opløst. *Nationalsocialismen vil da være blevet hele det tyske folks livsindhold.* Det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderparti er ganske vist generelt ikke et parlamentarisk parti i ordets gængse forstand, men kun den målrettede, fremsynede og fremtidsorienterede del af befolkningen, der har samlet sig omkring en leder med stærk vilje og sind for at føre Tyskland ud af skam og magtesløshed udadtil, ud af ødelæggelse og korruption indadtil, til en magtfuld og imponerende position udadtil og indadtil til et økonomisk sundt, kulturelt blomstrende, intellektuelt og moralsk højtstående nationalt fællesskab.

Vi ønsker at opbygge det tyske længselsrige, som Geibel41 synger det:

En udadtil, med et mægtigt sværd,
Samles omkring et højt banner,
Indre rig og mangfoldig,
Hver stamme på sin egen måde!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) var en tysk digter og dramatiker, der skrev adskillige patriotiske digte, som blev angrebet af den samtidige liberale 'ungtyske' litterære kreds omkring de jødiske forfattere Heinrich Heine og Ludwig Borne, men senere støttet af nationalsocialisterne.

Machine Translated by Google

3. Den nationale statsstruktur
Socialistisk stat

Den nationalsocialistiske idé om den tyske stat

Allerede i kapitlet om de magtpolitiske fundamenter har vi peget på, at enhver afvigelse fra de tyske herskeres rent tyske opgaver var ledsaget af de mest katastrofale konsekvenser for det tyske folk. Hvis man undersøger tysk historie, finder man altid den tyske længsel efter en lukket nationalstat, der kun realiseres i korte historiske perioder, igen og igen forsvandt denne tyske drøm, og igen og igen sank Tyskland tilbage i magtesløshed og opløsning. Derved står der fast fra hele den tyske historie én lektie, at kun nationens lukning inden for en magtfuldt ledet stat gør det muligt for Tyskland at modstå de enorme farer, der opstår for den blot på grund af dens ugunstige geopolitiske situation. Næsten ingen steder har Tyskland naturlige grænser, næsten overalt ligger det frit og ubeskyttet mod fjendtlige indtrængen. Hverken havet, der omgiver England, eller de høje bjerge, der adskiller Spanien og Italien fra dets naboer, giver Tyskland et naturligt forsvar. Frankrig har kun én åben side mod os, Rusland det samme. Kun Tyskland ligger midt imellem de andre nationer - som hjertet - og som Europas slagmark. På tysk jord kæmpede spanske, franske, engelske, svenske, russiske og mongolske hære, på tysk jord blev de frygtelige religionskrige under Trediveårskrigen udkæmpet, og omvendt blødte tyskere i udenrigstjeneste for udenlandske interesser i alle lande. Moder Germania blødte fra tusindvis af sår, der blev ramt af dets udenlandske hære - og som blev ramt i hende af hendes egne sønners strid. Uendeligt tragisk er tysk historie, så tragisk, at den tyske længsel efter et forenet, lukket tysk rige blev inkluderet i eventyr, i den gamle Barbarossas sagaer i Kyffhäuser42. Gennem århundreder forblev realiseringen af den tyske statsidé - en længsel og et håb hos nationens bedste folk, indtil en mægtig smed i 1871 smedede Tysklands enhed. Meget var tilbage at ønske i realiseringen af den store tyske stat, der skulle omfatte alle tyskere, der lever i territorial forbindelse med moderlandet. Men allerede denne delvise realisering af den tyske længsel gav os en høj blomstring af tysk historie som sjældent før.

Men vi behøver ikke at regne med 'hvis' og 'men', vi er snarere nødt til at lære af historien.
Politik er historie i udvikling, og hvis frelsen skal blomstre for vores folk ud fra "historieskabelsen", så må vores statshåndværk, vores nationale politik, med respekt for det, der er sket i historien, undgå tidligere tiders fejltagelser og binde sig til den bedste tradition. Mennesket, politikeren uden historie, der dogmatisk skaber historie fra sin lænestol, vil kun kunne bringe ulykke over et folk, sådan som vi har oplevet det i de seneste år fra de nye tyske marxistiske regeringsshowmænd. Lige så katastrofalt og skadeligt er det fuldstændige sammenbrud af den gamle samfundsform, især når denne ødelæggelse er identisk med den marxistiske bevægelses kraft, lige så lidt kan det gamle bevares blot fordi det er gammelt.

Heri ligger endnu engang tragedien ved den konservative ånd, som, kreativt ufrugtbar og

42 Kyffhäuser-bjergkæden mellem delstaterne Thüringen og Sachsen-Anhalt anses for at være hvilestedet for den hellige romerske kejser, Friedrich Barbarossa (1122-1190), som druknede i floden Saleph i Tyrkiet under det tredje korstog.

Machine Translated by Google

Uden fantasi afviser den alt nyt, blot fordi det er nyt, og fordi den holder stædigt fast i forældede former, der for længe siden har mistet deres substans. Mennesker og stat er ikke mumier og konstruktioner, men levende væsener; tøj, der er klippet én gang, passer ikke for evigt.
Kun nogle ret store grundlæggende træk trækkes gennem nationers skæbne, og en forsømmelse af sådan grundlæggende viden har altid hævnet sig bittert på nationerne. For os tyskere er den grundlæggende historiske nationalpolitiske doktrin: "Vær forenede!"

Ordet "forenet"43 betyder imidlertid ikke "enhed"44, men "at være i enighed"45. Kun fra de tyske stammers enighed om principperne for ekstern og intern politik kan der som sin fineste blomst vokse en internt fri stat, der er eksternt magtfuld med international vægt.

For den tyske stat behøver der derfor ikke at være nogen europæiske eller internationale økonomiske, kirkelige eller humanitære motiver, men udelukkende hele den tyske nations velfærd. Jeg mener "motiver" for politisk handling. Ved siden af dette løber naturligt indflydelsen fra en kirkelig, økonomisk og generelt menneskelig karakter, som skal værdsættes og tages tilstrækkeligt i betragtning. Men princippet må være og forblive, at den tyske nationalstat kun skal repræsentere tyskere, og dette i både intern og ekstern politik.

Vores nationale politiske mål er derfor:

1. Oprettelsen af en lukket nationalstat, som omfatter alle tyskere.

2. Den magtfulde repræsentation af alle tyske interesser i udlandet.

Den nationalistiske idé

Forudsætningen for opvågnen, eller rettere sagt, for genopvågningen af en stærk national bevidsthed er

fjernelse af alle jøder og ikke-tyskere fra alle ansvarlige stillinger i det offentlige liv.

Den målrettede defensive kamp mod jødernes invasion på næsten alle områder af vores offentlige liv udføres med fuld energi udelukkende af nationalsocialismen. Kampen mod jødedommen er den bevidste kamp for den tyske ånd og for tysk frihed.

Jødernes indflydelse og virkning på deres værtsfolk kan slet ikke sammenlignes med andre folks magtforhold og kampe, men kun med kampen på liv og død mellem en sund krop og de dødbringende giftige bakterier, der har angrebet den. Når en levende organisme angribes af giftige baciller, er spørgsmålet kun: enten bliver kroppens sunde kraft herre over de fremmede ubudne gæster – så udskærer den dem – eller også er den ikke længere herre over dem, så dør den på grund af dem. Således er der også for jødernes værtsfolk overalt i verden kun dette: enten udskær jøderne fra den nationale krop – eller dø på grund af jøden.

Netop sammenligningen med menneskekroppen og bakterierne viser os meget grafisk, hvor skæv den foretrukne vildledende opfattelse er, at jøderne kun arbejdede sig op overalt på grund af deres større effektivitet, og at det er yderst forkert og uretfærdigt at angribe og forfølge dem af den grund. Man kan ikke blot sige, at kolera-bacillen ligeledes er så meget stærkere og effektiv end mennesket, og at det er derfor, den har overvundet det raske menneske – nej,

---

[43] enig

[44] 'Enhed'

[45] 'Enigkeit'

Machine Translated by Google

Det er en gift for mennesket. Og præcis som i denne kamp mellem den levende organisme og invaderende giftstoffer optræder særlige forgiftningssymptomer ledsaget af febertilstande, kramper, lammelsesymptomer osv., udtrykkes kampen mellem de nationer, der angribes af jøden, i ret lignende sygdomssymptomer – uro og agitation i det borgerlige og politiske liv, kraftige kramper i den nationale krop, uro, terror, borgerkrig vekslende med ret typiske lammelsesymptomer, især i nationernes intellektuelle dele – i regeringerne. Så er der kun ét spørgsmål, om de nationalt bevidste kredse, der anerkender fjenden, lykkes med at advare og oplyse regeringerne eller med at danne regeringen og neutralisere jøderne selv – så træder kuren ind med sikkerhed; hvis det ikke lykkes, træder den nationale død lige så sikkert ind. Der er ingen tredje vej. En midlertidig isolation – for at forblive med den medicinske billedsprog – medfører kun tilsyneladende midler: før eller siden bryder bacillerne ud på ny i kroppens blodkar, og slutningen af denne anden kamp er så dødelig for patienten.

Afgørende for den endelige succes – som i livet generelt – er viljen til magt. Uden denne vilje til magt – uden denne vilje til at opretholde nationen, er nationen hjælpeløst overgivet til et fald. Det, der ikke bogstaveligt talt går ned, bliver en slave, fellaheen, træl og tjener for den aljødiske verdensmagt.

Det er en kamp på liv og død. Mange dygtige soldater er draget afsted – men størstedelen af vores nationale kammerater sover stadig. Uddannelse igen og igen, utrættelig, er løsningen. Det, der gør denne uddannelse så særligt vanskelig, er ariernes ukunst og blødhed netop i disse vitale racemæssige spørgsmål.

Den stærke raceblanding inden for selve vores tyske folk har uden tvivl næsten fuldstændigt begravet den klare og høje racebevidsthed hos alt for mange, således at kun en ubestemt følelse af aversion mod de racemæssigt fremmede jøder er tilbage i stedet for en præcis viden om racelovene. Jøden for sin del har i mere end to tusinde år nøje fulgt sine racelove i den klare viden om den enestående betydning af at opretholde blodets renhed for karakter og nation46 .

På den anden side har han været i stand til at fremstille raceagitationen som forældet vrøvl, hvilket med hensyn til raceblandingen i Tyskland desværre var muligt for ham med en vis form for berettigelse. I stedet for at tyskernes jødiske foragt for racevidenskab blev modarbejdet med fuldstændig beslutsomhed med kravet: "Tysker, hold dit blod rent!", var tyskeren selv på dette område underlegen i forhold til jødernes psykagogiske kunst. Oplysningstidens århundrede med dens humanitære idealer bragte ganske vist jøderne frigørelse fra de lænker, som vores forfædre i deres højere visdom havde skabt mod angrebet af den jødiske røverånd og åger, men for os selv kun forvirring og usikkerhed om dette grundlæggende spørgsmål. Med sætningen: "jøderne er også mennesker" – en sætning, som aldrig blev og aldrig bliver bestridt af nogen – blev jødernes adgang til borgerlige lige rettigheder givet. Den national-raciale modstand mod det jødiske fremmedfolk med en helt anden intellektuel struktur blev dermed lullet ned, og kampen mod den borgerlige frigørelse blev dermed lammet fra starten.

Fra denne platform fandt nu erobringen af hele vores økonomiske og
for nylig, det offentlige liv frem til den nuværende situation med jødernes ubegrænsede styre.

---

46 Jf. Det Nationalsocialistiske Bibliotek sine bind om race og jøder!
47 Overtalelseskunst.

Machine Translated by Google

En hel række vidnesbyrd fra jøderne selv afslører, at de føler sig som en stat i staten, at de føler sig tættere knyttet til deres racefæller i andre lande end til deres værtsfolk.

Fra denne jødiske følelse af tæt tilhørsforhold blandt folkeslag opstår der direkte farer for de oprindelige folk inden for nationers udenrigspolitiske forbindelser i krig og fred.

I starten var jødernes opmærksomhed dog rettet mod kravet om økonomiske fordele. Her kom deres ubegrænsede stræben efter profit, hæmmet af manglende sociale følelser for deres værtsfolk, dem endnu engang til gode.

Som opfindere og bærere af det moderne kreditsystem var det snart en nem sag for dem at bringe hele staternes finansielle økonomi og, gennem banker og børser, også for det meste den private sektor under deres indflydelse.

Herfra, således efter skabelsen af deres økonomiske situation, rakte jødedommen også fingre ud til nationens intellektuelt-kulturelle produkter; her kom deres handlekraft, deres hurtige vid, deres kritiske forståelse – egenskaber, der ofte kan fremstå som klare fordele i forhold til den seriøse, tunge, jordnære ariske ånd – dem til hjælp.

Men i virkeligheden var det kun tyvdriften, deres mangel på samvittighed og skruppelløshed – som allerede er bekendtgjort i deres religiøse doktriner. For jøden er ikke-jødens ejendom ifølge Schulchan Aruchs doktriner som ejendom uden herre – der, så jøden kan tilegne sig den! Jøden stiller alle bank- og børsteknikkens midler til rådighed. Anonymisering – afpersonaliseringen af vores økonomi gennem aktieselskabets børshandelsform – har til en vis grad adskilt kapital fra arbejde, aktionæren kender i de sjældneste tilfælde noget om sin fabrik, han har kun den ensidige interesse i *sine penges rentabilitet.*

når han har investeret det i form af aktier. Dette fænomen skal nævnes her, fordi med denne depersonalisering af vores økonomi går også dens forringelse hånd i hånd. Iværksætteren og fabrikanten, der har bygget sin virksomhed op fra bunden, som kender sine kunders behov, som stadig har den gamle forretningshæderlighed og anser det for sin pligt at producere et solidt, godt og holdbart produkt, der svarer til økonomiens faktiske behov, denne virkelig solide iværksætter er noget så fundamentalt anderledes end den moderne storaktionær, der med den rent kapitalistiske besiddelse af en stor aktiepakke kun kender én interesse, at sigte mod et så højt afkast som muligt. Om der i virksomhederne fremstilles gode og billige genstande, om der generelt skabes produktive værdier af et aktieselskab, eller om der, som i tilfældet med kreditselskaberne (bankerne) generelt, ikke skabes værdier, er et spørgsmål af yderste ligegyldighed for kapitalisten - aktionæren. Dette har som sin yderligere konsekvens, at produktionen er mindre orienteret mod behovene, at der meget snarere kun skal vækkes et tilsyneladende behov gennem enorm reklame. Tidligere var det fuldstændig forbudt i entreprenørernes æreskodeks at lovprise sine produkter; den, der gjorde dette, var en markedsråber, og en sådan markedsråberlignende lovprisning af sine varer blev af den solide forretningsmand betragtet som uærlig konkurrence. Den jødiske købmand drev imidlertid netop denne form for markedsråbende handel med total insisteren, hvor hans *overtalelseskunst* kom til nytte. I dag er den påtrængende jødiske råbers stedfortræder jødisk reklame.

---

48 Schulchan Aruch er den mest autoritative kodeks inden for jødisk lov og blev forfattet i 1563 i det nordlige Palæstina af Yosef Karo.

Machine Translated by Google

Inden for videnskaben skete der en lignende udvikling, især inden for den økonomiske videnskab – den såkaldte nationaløkonomi. Gradvist blev nationaløkonomiens opgave ikke længere set som værende i undersøgelsen af de nationale økonomiske legitimiteter og nødvendigheder og i udledningen af retningslinjer for den økonomiske ledelse ud fra undersøgelsernes resultater, men i stigende grad blev der kun foretaget en beskrivelse af situationen uden at undersøge, om de fundne økonomiske fænomener og former også var gode, egnede og anvendelige i forhold til den nationale økonomis faktiske behov. På denne måde lykkedes det folk, og lykkes det i dag mere end nogensinde før, at påføre økonomien og dermed det nationale samfund de frygtelige skader – videnskabeligt betragtet – og derfor på en uforanderlig måde. Ind i dette felt træder især læren om staten og den private kreditsektor, og især læren om renter, ind. Vi har behandlet dette spørgsmål i detaljer et andet sted, her kan det være tilstrækkeligt at påpege, at det, vi i dag kalder nationaløkonomi, grundlæggende set kun er en privatkapitalistisk instruktion til personlig berigelse og et velorganiseret forsøg på at retfærdiggøre det ågeragtige kapitalistiske røveri af produktive nationers arbejdsstyrke.

Det er værd at bemærke, at der blandt underviserne i nationaløkonomi er en meget stor procentdel af jøder.

For lægmanden er jødernes indtrængen i det litterære og kunstneriske felt.

Den, der betragter vores nutidige teater, vil blive chokeret over den nederighed og kynisme, der spreder sig der. Særligt gyldigt er dette om det moderne fænomen biografen. Dramaet med liderlige og svindlere hersker over vores scener; med subversiv og klug dialektik belærer man den gode tysker om, at moral og etik, ære og samvittighedsfuldhed dybest set er ren og skær dumhed, uden hvilken man kan komme længere. Disse angreb på publikum ledsages af den jødiske teateragentur-plage, hvor de kunstnerisk anlagtes viden har en tendens til at afgøre mindre end taknemmeligheden over for teater- og koncertagenterne hos dem, der søger en stilling.

Men så fulgte en omfattende manipulation af den offentlige mening gennem dagspressen. Næsten alle de store aviser overgik gradvist til jødisk ejerskab.

Dermed blev cirklen omkring det tyske folk lukket. Til det økonomiske styre blev det intellektuelle styre føjet. Alt, der var skadeligt for de jødiske interesser, blev holdt tilbage og tavset så længe som muligt fra offentligheden; hvis ideer eller forestillinger alligevel gjorde sig gældende, begyndte den virkelige heksejagt, først ved forsøget på at gøre sådanne bestræbelser latterlige, og hvis selv det ikke hjalp, måtte løgne og vildledning samt personlig nedgørelse anvendes. Bestikkelse, trusler blev forsøgt, og endelig veg man ikke engang tilbage fra økonomisk at udtømme den ubelejlige modstander eller irettesætter, eller endda fra at dræbe ham.

Dette sidste, mest skræmmende våben blev generelt ikke brugt, eller kun sjældent, mod privatpersoner, for næsten aldrig opnåede reaktionen fra en sand folkeven uden en politisk eller statslig magtposition en grad af effektivitet, før han allerede var brudt af bygen af løgne og bagvaskelse i jødernes offentlige organer.

I partierne blev massernes utilfredshed næret gennem ekstrem overdrivelse, og klassehadet mod de besiddende og deres formodede beskyttere, statsmyndigheden og hæren, blussede op. Selv her – som overalt i tilfældet med disse angreb på nationalstaten – var det mest jøder, der agiterede og ophidsede. Det skal blot erindres, at Karl Marx, grundlæggeren af den marxistiske doktrin om klassekamp, faktisk var jøde (Mardochai

Machine Translated by Google

(var hans rigtige navn). Hans herold i Tyskland, Ferdinand Lassalle49, oprindeligt Feist Lasal, var ligeledes jøde.

I krigen og revolutionen blev det jødiske ødelæggelsesværk mod den tyske stat fuldført. Fyrsterne blev fordrevet, epauletterne revet af officererne, embedsmændene blev gjort føjelige af sult, så de kunne stille deres arbejdskraft - uundværlig selv for den socialistisk-højkapitalistiske stat i det moderne Tyskland - til rådighed. På denne måde blev den tyske nation afvæbnet, emasculeret, berøvet sine ledere, frataget besiddelser og krænket, demoraliseret og svækket, mens jøderne overalt i det offentlige liv, i økonomi og politik, i kunst og teater, tilegnede sig et ubestrideligt hegemoni.

Grundlaget for deres styre er deres enorme rigdom.

Trods deres lille antal i forhold til deres værtsfolk har de været i stand til at bringe alle vigtige poster i det offentlige liv i hænderne på deres jødiske racefæller eller tyskere, der er nært beslægtede med jøder. Men ikke desto mindre er en fjernelse af jøderne fra den tyske nationalforsamling fuldt ud mulig – så meget desto mere i og med at den virkelig livsvigtige produktive aktivitet inden for industri og landbrug, i erhverv og administration, er næsten helt fri for jøder.

En fjernelse af jøderne fra vores nationale samfund ville hverken forstyrre landbrugsproduktionen – jeg har endnu ikke set nogen jøde bag ploven gå rundt om furen – ej heller ville fabrikkerne behøve at gå i stå på grund af mangel på arbejdere – arbejdsstyrken vil sandelig vide, at ingen jøde hejser kul i hårdt arbejde eller står ved smedjen – vores arbejdspladser for smeden og metalarbejderen, tømreren og skomageren ville ikke blive forældreløse – husene ville på ingen måde behøve at stå i ruiner efter jødernes udvisning, statistikkerne nævner intet om jødiske murere og tømrere, tagdækkere eller glasmagere. Men selv ikke i handel og kommercielt ville der opstå en stagnation, hvis jøderne ikke længere var der. Inden for transportsystemet har staten allerede indtil nu taget sig af person- og varetrafikken på en eksemplarisk måde, og hvem har i øvrigt set jøder som jernbanekonduktører eller lokomotivførere –

eller som sporvognskonduktører, eller som vognmænd eller transportarbejdere?

Men selv inden for jødernes typiske tilbøjelighed til handel og finans har de militære administrative stillinger før krigen vist, at de var i stand til at udføre en omhyggelig oplagrings- og forsyningstjeneste, i selve handelen er hundredtusindvis af handelsfunktionærer og tyske forretningsmænd aktive, som forstår de virkelige aspekter og nødvendigheder af handel, og i statsbanken og postbanken besidder vi institutioner, der kunne danne grundlag for en sund nationaløkonomi befriet for den jødiske røverøkonomi.

Hvis vi i denne temmelig korte oversigt har set, at jøderne på ingen måde repræsenterer en uerstattelig funktion i vores stats- og nationale liv, men at de derimod misbruger deres overherredømme på den mest hensynsløse måde til skade for deres værtsfolk, så fremkommer som en åbenlys og logisk konsekvens kravet om jødernes udvisning fra vores nation.
Kun den, der forpligter sig til det tyske nationale fællesskab, kan være statsborger .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) var en tysk-jødisk socialist, der kendte Marx, selvom sidstnævnte betragtede ham som opportunist på grund af hans villighed til at gå på kompromis med den konservative Bismarck. Marx støttede derfor ikke Lassalle, da sidstnævnte grundlagde en Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Almindelige tyske arbejderforening).
Forening) i 1863 havde primært til formål at opnå almindelig direkte valgret.

50 Denne bestemmelse var allerede inkluderet i anden del af Nürnberglovene af 15. september 1935, 'Rigsborgerskabsloven', artikel 2: "En borger i Riget er kun den undersåt, der er af tysk eller beslægtet blod, og som gennem sin adfærd viser, at han både ønsker og er egnet til at tjene det tyske folk og Riget trofast." Den fuldstændige adskillelse af jøder fra det tyske samfund blev dekreteret i første del af disse love, 'Lov til beskyttelse af tysk blod og tysk ære'.

Machine Translated by Google

Fra denne gennemgang af racespørgsmålet følger naturligt og nødvendigvis også de andre konsekvenser af forbuddet mod indvandring af østjøder. Det er en fuldstændig mangel på forståelse af det jødiske spørgsmål, hvis man tror, at det er tilstrækkeligt til at afvise østjøderne gennem et indvandringsforbud. Det er absolut nødvendigt samtidig at sætte de jøder, der er fjendtligt indstillet over for vores folk, og som er bosat iblandt os, under en fremmed handling. Østjøderne er naturligvis det store reservoir, hvorfra jøderne konstant genopfylder sig. Den store fare, som denne indvandring i sig selv indebærer, er blevet afsløret med al klarhed gennem de seneste års erfaringer. På få år har disse østjøder gennem alle mulige forretningstricks og flourishes været i stand til at komme i besiddelse af enorme rigdomme. Vores retssale er fulde af bedrageri udøvet af sådanne udenlandske elementer. Staten har ikke den mindste interesse i indvandringen af sådanne mennesker, der på ingen måde gør sig produktivt nyttige.

Denne nationalsocialistiske stats holdning til de østlige jøder udelukker ikke, at selv medlemmer af andre nationer, der er parasitter på den nationale krop, kan udvises.

Diskussionen af disse spørgsmål fører os nu til den tredje del af statens politik vedr. Nationalsocialisme: til borgerretten.

Borgerskabsretten

Borgerretten skal erhverves. I dette princip adskiller nationalsocialismen sig betydeligt fra den nuværende ret, ifølge hvilken enhver voksen tysker over 20 år, af mandligt og kvindeligt køn, kan udøve statsborgerskabsrettigheder. Ligeledes er denne mulighed i dag, ifølge Weimar-forfatningen, åben for medlemmer af den jødiske race. På samme måde kan dette statsmedlemskab erhverves af enhver udlænding med opfyldelsen af et par overfladiske formaliteter.

Weimarforfatningen forstår generelt ikke begrebet statsborger, men taler i artikel 110 om medlemskab af en stat og i artikel 109 om lige rettigheder for loven for alle statsmedlemmer af mandligt og kvindeligt køn. Vagheden i dette begreb udelukker naturligvis kravet om moralske og racemæssige forudsætninger for erhvervelse af borgerretten. I modsætning hertil tager artikel 113 i Rigsforfatningen de fremmedtalende "dele af nationen" (!) under sin særlige beskyttelse; de "må ikke stilles dårligere i deres frie traditionelle udvikling, især i brugen af deres modersmål i uddannelse, såvel som i den interne administration og retspleje".

Hvis man med denne mest omfattende behandling af udenlandske statsborgere sammenligner praksissen af vores lov til republikkens beskyttelse mod ens egne nationale kammerater, forpligtelsen til at udlevere de såkaldte krigsforbrydere til fjenden, med den sikkerhed, der er garanteret i artikel 112, om at "ingen tysker fra en fremmed regering må udleveres til forfølgelse eller straf", og hvis man én gang sammenligner netop denne sidstnævnte artikel med franskmændenes berygtede domme mod Krupp51 og hans direktører, er en henvisning til det faktum, at forfatteren af denne forfatning var jøden Preuss52, måske tilstrækkelig til at sætte et klart lys over alle disse begivenheder.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) ledede Friedrich Krupp AG fra 1909 til 1941. I samarbejde med Reichswehr under Hans von Seeckt (1866-1936) foretog Krupp den hemmelige genoprustning af Tyskland i strid med Versailles-traktaten. I 1923, da franskmændene og belgierne besatte Ruhr-regionen, idømte de også Krupp en bøde for at have afholdt en stor offentlig begravelse for de tretten arbejdere fra Krupp-fabrikken) i Essen, der blev skudt og dræbt af franskmændene under besættelsen.

52 Hugo Preuß (1860-1925) var tysk-jødisk indenrigsminister i Weimarrepublikken og spillede en afgørende rolle. i formuleringen af Weimarforfatningen af 1919.

Machine Translated by Google

Ikke "polakkernes mere heldige fremtid", som Betthmann-Hollweg53 sagde i en af sine uheldige parlamentstaler, og ikke også forbedringen af jødernes vilkår i Rumænien (ifølge Kuhlmann)54 kan være den ledende idé i en tysk stat, men kun det tyske folks velfærd. Dette ledende tema udtrykkes i NSDAP's nationale og økonomiske program (Programmet, s. 35) under nr. 7: *"Tyskernes rettigheder og interesser går forud for medlemmerne af fremmede nationers" og under nr. 6: "En, der ikke er tysker, kan kun leve som gæst i Tyskland og er omfattet af udlændingeloven".*

Ifølge dette skal statsborgerskabsretten erhverves. Den kan også mistes ved uværdighed. Det er en rettighed, som jøderne fundamentalt er udelukket fra, og som også medlemmer af andre nationer kan udelukkes fra.

Den interne betingelse for ansøgeren om tysk statsborgerskab er løftet til den tyske kultur og det tyske samfund. Den, der ikke på denne måde forpligter sig til den tyske nation, den, der erklærer sig for at være en fjende af den tyske stat, den, der føler sig tættere knyttet til medlemmer af andre nationer end til sit folk, kan ikke modtage nogen tyske statsborgerrettigheder, da han faktisk ikke ønsker at have noget at gøre med det tyske samfund.

Det synes sandelig at være vanvid, når folk, der helt offentligt erklærer, at de ikke kender noget fædreland kaldet Tyskland, sådan som Crispien55 og andre gjorde, stadig ønsker at rådgive om dette lands skæbne, når de som folkets repræsentanter, som delegerede, stadig hævder at nyde særlige privilegier, og når de stadig nyder beskyttelse af særligt strenge love (republikkens beskyttelse), i tilfælde af at de forfremmes fra dette parlament til regeringsstillinger.

Den nationalsocialistiske tyske stat vil kræve netop den hårdeste afregning fra sådanne mænd, og medlemmerne af de revolutionære regeringer og parlamenter vil med tilbagevirkende kraft skulle tage ansvar for deres handlinger eller undladelser. De love, der skal udvikles på ansvar af alle personer, der står i det offentlige liv, vil derfor skulle udstyres med tilbagevirkende beføjelser.

Her handler det ikke, som i tilfældet med den tyske revolutions fejltagelse, om de sultne "proletarers" lønkamp mod de mætte og umættelige kapitalister, altså ikke om vildledning af arbejdende folks sunde og korrekte følelser gennem ideen om klassekamp, men her handler det om det moralske krav, at uansvarligheden hos de nuværende modtagere af det nuværende parlamentariske og regeringssystem skal ophøre, og at de, der har beriget sig på en umådeholden måde på folkets behov, eller de, der har medvirket til andre kredses rænkespil, skal bringes til den fortjente straf.

Slagordet: "De små slyngler hænges; de store får lov at gå fri" bør ikke bevises som sandt. Den nationalsocialistiske stat vil derimod, i tilfælde af straffens fastsættelse, tage hensyn til den omstændighed, at de små slyngler bliver forført, som en meget formildende fortolkning, og på den anden side bringe de store forbrydere mod det tyske folk for retten med lovens fulde strenghed.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) var tysk kansler fra 1909 til 1917. Under krigen, Betthman-Hollweg syntes at foretrække mere moderate politikker end dem, som militærlederne anbefalede.

Richard von Kuhlmann (1873-1948) var Tysklands udenrigsminister fra august 1917 til Juli 1918. I maj 1918 forhandlede han Bukarestfreden med Rumænien.

Arthur Crispien (1875-1946) blev valgt som socialdemokratisk medlem af parlamentet i 1920 og blev medformand for Sozialdemokratische Partei (SPD) i 1922.

Machine Translated by Google

Denne statsdomstols udrensende arbejde kan nu på ingen måde stoppe hos dem, der først kom til magten med revolutionen. Den bliver også nødt til at målrette dem under den kejserlige regering, som gennem deres uagtsomhed muliggjorde dette tyske fald. Den hovedansvarlige – Bethmann-Hollweg – er ganske vist blevet taget fra sine jordiske dommere, det samme gælder den næstmest skyldige – Erzberger56, der som fader til den ynkelige parlamentariske revolution i juli 1917 endnu engang vakte fjendernes synkende sejrsvilje. Selv Eisner57

og Rathenau er blevet fjernet fra scenen for deres nationsødelæggende aktivitet, ganske vist på en ulovlig måde, men i overensstemmelse med historiens jernhårde love. Men mange af dem lever stadig, som gennem organiseringen af ammunitionsangrebet i januar 1918 stak en dolk i ryggen på den kæmpende hær, og dem lever stadig, som gennem tale og skrift brød viljen til at vinde, dem lever stadig, som prædikede 'fred uden vindere og tabere', dem lever stadig og accepterer det som retfærdigt, som misbrugte folkets nød i krig og revolution til deres egen umådelige berigelse.

Et sådant nationalt politisk krav vil ganske vist sprede frygt og rædsel, og titusinder vil frygte for deres liv, fordi de ikke har et rent hjerte. Men for nationalsocialismen står og falder med dette krav om social retfærdighed spørgsmålet om det tyske folks skæbne, om det tyske folk kan finde vej til en ædel nation, eller om det vil leve et elendigt liv i fornedrelse og korruption som en fellaheen-nation. For den nationalsocialistiske bevægelse afgøres dens raison'être også af dette spørgsmål.

Statsborgerretten er derfor ikke noget, der skal lægges i vuggen på enhver, der er født i Tyskland; snarere omfatter denne statsborgerret i sig selv også de højeste moralske forpligtelser over for stat og nation. Overholdelsen af dette ansvar over for stat og nation skal dog også beskyttes af muligheden for, at denne ret igen kan gå tabt i tilfælde af uværdighed.

På den anden side vil erhvervelsen af statsborgerskabsretten ikke være en barmhjertighedshandling, men et krav, som enhver flittig tysker kan fremsætte, som beviser sig værdig til det tyske fællesskab og som forpligter sig til det tyske racemæssige og historiske fællesskab.
En person, der har opfyldt sin militær- og arbejdsforpligtelse, en person, der er aktiv som en hæderlig arbejder i sit erhverv, har krav på erhvervelse af statsborgerskabsretten.

Men med denne statsborgerret er også knyttet forpligtelsen til ikke at glemme synet på den større helhed i alt sit arbejde og også altid at være bevidst om i sin økonomiske aktivitet, at man skal indpasse sit arbejde i helheden, det vil sige, at selv med fuld frihed på bestemte områder bør den tyske statsborgers aktivitet ikke være rettet mod helhedens velfærd.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) var medlem af Deutsche Zentrumspartei (Det katolske centrumparti), der blev betragtet som Betthman-Hollwegs højre hånd. Under krigen, midt i 1917, opfordrede han til en forhandlet afslutning på krigen og underminerede tilliden til det tyske militær. Erzberger underskrev våbenhvilen, der afsluttede Første Verdenskrig, og som finansminister i Weimarrepublikken støttede han Versailles-traktaten. Han blev myrdet i 1921 af ultranationale medlemmer af 'Organisationskonsulen', der var grundlagt af Frikorps-kommandanten Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) var en tysk jødisk socialist, der organiserede revolutionen, der omstyrtede Wittelsbach-partiet. dynasti i Bayern i november 1918. Han blev republikansk premierminister i Bayern, og ved Berner Socialistkonferencen angreb han de moderate socialister for ikke at anerkende Tysklands skyld i at forårsage Første Verdenskrig. Han blev myrdet af nationalisten grev Arco von Valley i februar 1919.

Machine Translated by Google

Nationaløkonomi

Nationaløkonomiens opgave er at opfylde efterspørgslen og ikke at opnå en så høj rente på lånekapital som muligt.

Man skulle tro, at dette princip er givet for enhver økonomi, og alligevel er den nationalsocialistiske økonomi netop i dette ledende princip forskellig fra den nuværende interessekapitalistiske økonomi. Det er ikke så let for den produktive mands uskyldige sans at forestille sig en nationaløkonomi, der ikke tjener opfyldelsen af efterspørgslen; og alligevel må det nu gøres klart, at for de nuværende herrer i økonomien - bank- og børskapitalen - er opfyldelsen af efterspørgslen grundlæggende af meget lille betydning. International kapital har en interesse
i den kun i det omfang, denne opfyldelse af efterspørgslen kan udnyttes på en ågerkapitalistisk måde.

Vi har faktisk at gøre her med to fundamentalt forskellige holdninger til økonomien.
Det eneste presserende behov for fødevarer fra hele befolkningens side er naturligvis opfyldelsen af behovet for mad, derefter opfyldelsen af behovet for bolig og tøj, og først derefter sorteres alle de andre daglige fornødenheder op til de højere kunstneriske og kulturelle fornøjelser. Derimellem kommer støttetjenesterne, hele transportsystemet og alt, hvad der er forbundet med det, handel og finanssystemet. Vareproduktionen har på sin side i en sund økonomi det mest værdige mål at dække behovet bedst muligt gennem en betaling, der dækker produktionsomkostningerne og inkluderer en tilsvarende arbejdsindkomst for iværksætteren og en passende profitandel, hvorfra både uundgåelige tab og forbedringer og renoveringer i virksomheden kan afholdes.

Den retfærdige iværksætters opmærksomhed er ikke rettet mod opnåelsen af umådelig profit i individuelle tilfælde, selv når heldige tilfældigheder måtte gøre dette muligt. Den retfærdige iværksætter er fuldt ud bevidst om sine nationaløkonomiske opgaver, nemlig at etablere produktionen på en sådan måde, at behovet kan dækkes med de mindst mulige omkostninger for brugeren, at virksomheden samtidig vokser og blomstrer, at produktionsomkostningerne bliver stadig mindre uden at lønningerne reduceres.

Det måske mest belysende eksempel på en sådan sand entreprenøriel tankegang er Ernst Abbe58, medstifter og direktør for Zeiss-fabrikken i Jena. Denne mand har forstået denne nationaløkonomiske opgave for entreprenøren til en høj grad af perfektion og søgt at realisere den efter bedste evne.

Men i denne henseende har vi generelt heller ingen grund til at klage særligt over vores iværksættere før krigen. Mænd som Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64 osv. har selv socialt sikret sig en æresplads i den tyske industris historie. De var ikke alle styret af ensidig profitjagt,

---

58 Ernst Abbe (1840-1905) var fysiker og iværksætter, der blev ansat af Carl Zeiss, grundlæggeren af Jena-fabrikken. firmaet Carl Zeiss AG, der producerede optiske instrumenter og systemer. Abbe blev medejer af firmaet.

59 Alfred Krupp (1812-1887) var søn af Friedrich Krupp (1787-1826), som havde grundlagt Krupp Cast Steel Company i 1811. Under Alfred Krupps ledelse blev virksomheden tidens førende våbenproducent.

60 Mannesmann blev grundlagt i 1890 og producerede oprindeligt sømløse stålrør.

61 Werner Siemens (1816-1892) var opfinder og grundlægger af virksomheden Telegraphen-Bauanstalt i 1847. I dag Siemens AG er en af verdens største elektroteknologiske virksomheder.

62 August Thyssen (1842-1926) grundlagde jernværket Thyssen-Foussol i 1867 og opkøbte andre tunge industrivirksomheder, som i 1926 blev fusioneret til Vereinigte Stahlwerke, det største mine- og stålkartel i verden før Anden Verdenskrig.

63 Borsig var et lokomotivselskab grundlagt af August Borsig (1804-1854) i 1837.

64 Krauss-Maffei er en maskinproducerende virksomhed, der blev grundlagt i 1838.

Machine Translated by Google

De forblev alle enkle og beskedne for sig selv, kun deres gerningers velstand var deres ledestjerne.

Ja, den tyske industris utrættelige produktions- og opfindsomhedskraft har resulteret i, at ikke blot den gigantiske befolkningstilvækst har fundet arbejde og brød, men at de vigtigste produkter, trods stigende lønninger, trods en omfattende forbedring af levestandarden for alle befolkningsgrupper, har kunnet gøres billigere takket være stadigt nye forbedringer og opfindelser. Den tyske arbejder bør aldrig glemme, at han skylder dette hjernearbejderne.

Og en anden ting skal understreges her igen med al vægt: at grundlaget og forudsætningen for denne kraftige opblomstring af den tyske økonomi var det magtfuldt ledede Bismarck-rige. Disse to faktorer, den forenede og derfor magtfulde politiske situation i det tyske rige og den hidtil usete flid hos de tyske iværksættere og arbejdere, muliggjorde en omfattende hævning af hele befolkningens levestandard, at den gigantiske befolkningstilvækst i Tyskland kunne fødes, klædes og huses, og at emigrationen fra Tyskland sank til ubetydelige tal.

Tallene over den tyske migration i årtierne efter 1870 omfattede kun det sunde overskud af den tyske iværksætter- og købmandsånd, der strømmede ud i verden som pionerer inden for tysk flid og tysk præstation.

For det meste levede hele Det Tyske Riges nationaløkonomi op til de grundlæggende krav, som vi også stiller til en sund nationaløkonomi.

Efterspørgslen blev rigeligt dækket. Ikke desto mindre forekom der selv på det tidspunkt dyb skader i vores økonomi, som kom til udtryk på forskellige måder.

1. *Vore statsfinanser* faldt i stadig større gæld, samtidig med at det tyske folk blev stadig rigere og mere magtfuldt, hvor produkterne af tysk industriel og handelsmæssig effektivitet erobrede verdens afsætningsmarkeder, på et tidspunkt hvor vor interne økonomi gik fra succes til succes, og de medicinske og levevilkår blev bedre fra år til år.

Nu er det naturligvis ikke et godt tegn, hvis gælden bliver stadig større. Et sådant fænomen peger altid på, at noget ikke er i orden. For det må jo betragtes som fuldstændig absurd og meningsløst, hvis en stat, hvis borgere nyder stigende velstand, ikke samtidig befinder sig i en tilstand af sunde og blomstrende statsfinanser. Dette må være så meget mere overraskende, når det tyske rige og forbundsstaterne fik ekstraordinært store indtægter fra deres jernbaner, post- og minedrift samt fra statsskovene osv., helt bortset fra at riget og forbundsstaterne i kraft af deres økonomiske suverænitet kunne gøre krav på deres borgeres betydelige skattekapacitet.

2. En yderligere dybtliggende økonomisk skade var den progressive gæld på vores landbrugs- og byejendomme. Den jordreformbevægelse, der blev anvendt imod dette, anerkendte korrekt en meget vigtig del af hele problemet uden desværre at opnå fuld effekt.

3. Den kendsgerning, at vores industri infleres gennem kredit af enhver art, burde også have fyldt skarpsynede iagttagere med bekymring. I tider med stigende velstand tager handels- og industrivirksomhederne ganske vist accepten af udenlandske penge og den dermed forbundne renteforpligtelse let, fordi de stærkt øgede arbejds- og indkomstmuligheder jo tillader at bære disse byrder.

Machine Translated by Google

> Men ve, hvis der sætter økonomiske kriser ind! Så viser brugen af rentebundet kredit sig i al sin økonomiske forbandelse.
>
> Den form for aktieselskab, der opstod i disse år med den faktiske adskillelse af kapital fra det dertil bundne arbejde, det vil sige adskillelsen af kreditorernes rene kapitalistiske interesser i pengenes rentabilitet fra den enkelte iværksætters sunde samarbejde og fra den fulde identifikation af hans eksistens med sin virksomhed, såede ligeledes frøet til dybe økonomiske skader.
>
> 4. Pengeformidlerinstitutternes, bankernes, voksende magtposition burde have fyldt den ærede ven af nationen med bekymring. Fra at være økonomiens tjenere blev bankerne de ubegrænsede herrer over hele den nationale økonomi. På en bemærkelsesværdig og betydningsfuld måde blev bankernes voksende magtposition på ingen måde ledsaget af en samtidig velstand i vores nationale økonomi, men tværtimod, jo mere beklagelig vores økonomi blev, desto mere forherligede bankerne sig.

Vi ønsker ikke at gå yderligere ind på denne udvikling her, der vil være meget at sige om den i diskussionen af den rent finansielle og monetære økonomi. Omtalen af den firefoldige rod til den store nationaløkonomiske skade gennem finans- og kreditsystemet var af stor betydning, fordi netop dette aspekt af hele økonomien er blevet det modsatte af en sand nationaløkonomi, nemlig en ensidig røverøkonomi af finansmagterne.

En person, som ikke spontant påtvinger sig billedet af en parasitramt krop, må være meget interesseret i at bevare den nuværende situation eller afhængig af modtagerne af denne udbytende økonomi. Desværre er det sidste tilfældet blandt et meget stort antal mænd. Derfor opstår den indre modstand mod dette moderne økonomiske røverbaronsystem ikke på tilsvarende måde.

Det er særligt slemt, at selv den videnskab, og i særdeleshed den videnskab, der pligtopfyldende skal beskæftige sig med disse ting, stadig, med få undtagelser (Othmar Spann65), er i den nuværende kapitalistiske økonomis trylleformular og finder sig selv i afhængighed af den. Den nuværende nationale økonomi er ikke en leder i retning af sandhed og korrekt viden, men er blevet talsmand for national økonomisk kriminalitet.

Alle store sandheder og visdom kan forstås og overvejes i deres væsentlige aspekter af ethvert simpelt menneske. Dette må ikke forveksles med, at det naturligvis ikke er så enkelt at nå frem til en sådan fundamental viden. Selve viden, intuitionen, er ganske vist som et klart lys, der skinner i den sjæl, der evigt tørster efter viden. Vanskeligt er imidlertid det efterfølgende arbejde med forståelsen, som ihærdigt må stable mursten på mursten for med den mest omhyggelige udvælgelse af materialer at opbygge hele tankestrukturen, så det færdige værk fremstår som selvindlysende for alle.

I sådanne tilfælde er der ingen bedre ros end når man lejlighedsvis kommer til sådanne tanker på egen hånd. Således modtog jeg, mens jeg arbejdede på dette værk (sommeren 1923), en

65 Othmar Spann (1878-1950) var en østrigsk antisocialistisk økonom og sociolog, der var påvirket af Adam Müllers (1779-1829) økonomiske teorier – som havde modsat sig Adam Smiths materialistiske liberale økonomi. Han var professor ved universitetet i Wien fra 1919 til 1938, hvor han blev udelukket fra sit professorat af nationalsocialisterne efter Anschluss (annektering) af Østrig. Selvom Spann sympatiserede med NSDAP's nationalistiske orientering, blev hans synspunkter om en korporatistisk stat ikke fuldt ud støttet af nationalsocialisterne.

Machine Translated by Google

et fremragende arbejde af en nu gammel mand, den østrigske ingeniør W. Schober66, hvor hele den katastrofale udvikling af den østrigske finansielle og kreditmæssige situation blev forudsagt med hidtil uset klarhed allerede for 30 år siden.

Schober pegede på, at kun en fuldstændig afvigelse fra de fundamentalt falske nationaløkonomiske doktriner kunne stoppe den katastrofale udvikling af den nationale økonomi – desværre uden den mindste succes.

Hovedårsagen lå dengang i, at Schobers venner fra det kristensocialistiske parti efter en indledende entusiastisk indvilligelse vendte sig bort fra ham med dovne undskyldninger: "Tiden er endnu ikke moden", men i virkeligheden fordi det ikke passede den kristne højfinans.

Banken holdt for længe siden op med at være den betroede formidler mellem opsparingskapital og økonomiens og driftskapitalens krav. I dag har de store banker deres direktører og delegerede siddende i alle aktieselskaber. Intet kan ske uden at banken ved det. Og hvilken interesse har banken nu i økonomien? Den har ene og alene interesse i, at kapitalen giver så høj en fortjeneste som muligt; på hvilken måde er den helt ligeglad med den. Den ser ikke sin opgave i at befrugte økonomien gennem udlån af penge til de billigste renter, netop når den nationale økonomi er truet af kriser af den værste slags – dette ville dog være dens vigtigste opgave –; de store banker har en langt større tendens til at komme netop på det tidspunkt med kreditpakker og kreditmeddelelser, når fremstillingsindustrien mest presserende har brug for en forudgående kredit til sit arbejde.

Man kan yderligere overveje følgende: Hvilket behov dækker bankerne? – Man vil sige: behovet for penge. Selvfølgelig. Men hvordan og under hvilke betingelser? Bageren, skomageren, fabriksejeren, forretningsmanden dækker ganske vist det reelle behov for mad, tøj osv., og de modtager for det den tilsvarende værdi, prisen, i penge eller gennem en pengeoverførsel. Dermed er behovet dækket, og fabriksejeren osv. har igen driftskapital til indkøb, lønudbetaling og videre fremstilling. Her ser vi en økonomisk cirkel fuldendt. Producenten dækker brugerens behov, pengene opfylder deres rette opgave som formidler af en byttehandel og gøder på ny økonomien i producentens hænder.

Det er helt anderledes i tilfældet med pengeudlån. For det første eksisterer der ikke nogen forpligtelse for nogen bank til at give sine varer – penge – væk, sådan som en sådan forpligtelse for eksempel eksisterer for enhver erhvervsdrivende. Den kan derfor sikre, at den kun giver penge til dem, der er gunstigt stillede over for den. Ydermere kræver banken i de fleste tilfælde sikkerheder, der langt overstiger lånets værdi, den kræver yderligere et gældsbevis, ifølge hvilket debitor skal forpligte sig til tilbagebetaling af gælden med alt, hvad han har og vil tjene. Med andre ord, mod udbetalingen af penge trækker banken aktiver ind i sin magtdomæne, der er langt større end det lånte beløb; den lader også et gældsbevis udstedes, der udsætter debitors arbejdsindtægter for dens greb. Men det er ikke nok: for dette dobbelt og mange gange sikrede pengelån lader banken sig betale endnu mere i form af renter, der bliver til enorme overtid. Vi har således her at gøre med en procedure, som økonomisk set slet ikke er en produktiv præstation. Tilbagebetalingen – pantsætning, gældsbevis – gives øjeblikkeligt, og desuden skal debitor acceptere en anden løbende betaling, som om få år overstiger værdien af de modtagne penge, uden at pantsætteren

66 Wenzel Schober (1846-1928) var en østrigsk jernbaneingeniør, der – ligesom den wienske professor Josef Schlesinger (1830-1901) – i sine økonomiske skrifter identificerede afhængigheden af jødisk international finans som hovedårsagen til Østrigs økonomiske problemer. Blandt hans vigtigste værker var Die Noth und ihre Ursachen, 3 bind, Wien, 1880-82, og Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

at blive fri eller at gælden bliver afviklet. En sådan finansiel forretning er naturligvis nationaløkonomisk en absurditet, det er uforfalsket åger.

Den sande opfattelse af kredit, af troen på en andens større økonomiske effektivitet, er netop, at ejeren af opsparede penge ikke ser, at han er i stand til selv at bruge sine penge på en profitabel måde. Han henvender sig derfor til en person, som han kan stole på, at han kan betro disse penge til, og som tilbyder ham garantien for, at han igen vil returnere sine opsparinger til ham på anmodning fuldt og uformindsket. Hvis lånet styrker debitorens økonomiske arbejdsevne, så han kan opnå betydeligt større profit, kan man betragte dette som en retfærdigheds- eller taknemmelighedshandling, hvis debitoren, udover pengenes tilbagebetaling, også giver kreditoren en vis andel af sin profit. *Denne opfattelse af privat penge- og kreditøkonomi hersker gennem hele middelalderen, den dannede kernen i kirkens rentelære. Rentekravet blev betragtet som åger.* I dag er den rente, der af kirken blev anset for at være åger, blevet et aksiomatisk element i hele vores økonomi – den nationaløkonomiske kreditsans er blevet et nationaløkonomisk vrøvl. For den velhavende mand er en sådan lære ganske vist kilden til varig, ubesværet berigelse. Ikke fordi guld – som det gerne skulle fremstå – i virkeligheden er en kraft, der frembringer penge af sig selv, et overmenneskeligt fænomen, der, befriet fra forgængelighedens jordiske love, tvinger alt under sin charme uforgængeligt og for evigt, men fordi det i moderne finansiel og international økonomi simpelthen mærkes som en lov om, at enhver form for finansiel besiddelse i sig selv bærer et krav på rente, til en vis grad medfødt i penge, accepteres denne yderst uhyrlige omvending af forholdet mellem arbejde og penge som en lov, som noget, der ikke kan røres, som noget, for hvilket den videnskab, der beskæftiger sig med det, må fremlægge et stort antal begrundelser.

Kun på denne måde var det muligt at aflede hele den nationale økonomi fra dens eneste og naturlige opgave med at dække behovet og dermed skabe arbejde og føde til alle og primært misbruge den som et instrument til personlig berigelse for ejerne af bank- og børskapital.

Det er nu et yndet trick i den politiske kamp mod vores bevægelse, at denne modstand mod den *højkapitalistiske udnyttelse* af vores nationale økonomi og vores kamp for en national økonomi, der opfylder kravene om social retfærdighed, fremstilles som en modsætning mellem ejendom og andre former for besiddelse, at vores krav "Offentlig interesse før egeninteresse" fordømmes som kommunistisk. Imod dette bør vi konstant pege på artikel 8 i det nationale og økonomiske program (Programmet, s. 35):

"Nationalsocialismen anerkender fundamentalt privat ejendom og placerer den under" regeringens beskyttelse".

Det vil dog være lovgivningens opgave at trække grænserne med hensyn til hamstring af umådelig rigdom i hænderne på enkeltpersoner på bekostning af helheden.

Positivt og for selve økonomien opstår der, som et krav til hele økonomien og dens opgaver i nationalsocialismens ånd, krav nr. 10 i det "Nationale og Økonomiske Program": *Alle tyskere danner et arbejdsfællesskab til fremme af det tyske folks fælles velfærd og kultur.*

Herfra udledes til gengæld det moralske krav om, at *enhver tysker skal arbejde intellektuelt og fysisk efter sin styrke, men at dette hans arbejde skal indarbejdes i helheden.*

Jeg understreger, at dette er et moralsk krav. Det handler derfor ikke om etableringen af en tvang til at arbejde, som den er blevet indført i Sovjetunionen. Noget helt anderledes er

Machine Translated by Google

indførelse af en af os krævet indførelse af et års pligtarbejde for hver tysker før erhvervelse af fuldt statsborgerskab.

Det er igen helt anderledes, at vores hovedmål netop sigter mod at sikre en bekymringsfri alderdom for alle nationale kammerater, der har arbejdet flittigt i deres ungdoms- og voksenår. Netop i tilfælde af en nationaløkonomi, der ikke står under konstant blodbad af en rente- og afgiftsforpligtelse til lånekapital, vil, må og kan, det let opnås, at den giver store overskud væk på en sådan måde, at alle nationale kammerater sikres en passende og tilstrækkelig alderspension – svarende til embedsmænds pension – ved opnåelse af en vis alder eller i tilfælde af en for tidligt opstået arbejdsuførhed.

Jeg fremsætter dette socialpolitiske krav her, fordi opfyldelsen af denne opgave tilhører hele den nationale økonomis præstationer, fordi det er det punkt, der ikke blot er i stand til konstant at sige til arbejderen i ordets bredeste forstand: Du skal arbejde!, men fordi det bag arbejdstrangen etablerer noget trøstende og forsonende - udsigten til en sikret alderdom for enhver, der har gjort sin pligt hele sit liv.

Inden for rammerne af den grundlæggende anerkendelse af privat ejendom som fundamentet for vores økonomi hører naturligvis også den kendsgerning, at enhver tysker er beskyttet i sin frie mulighed for at tjene til livets ophold og i den frie disposition over sin arbejdsindkomst og sin erhvervede formue (nr. 11 i det "Nationale og Økonomiske Program"). Begrænsning af denne grundlæggende rettighed er kun tilladt gennem loven, hvorved den retningslinje bør følges, at kun sådant arbejde betragtes som arbejde, der ikke er rettet mod fællesskabets interesser. Kædehandel og profitmageri forårsager utvivlsomt også meget arbejde; ligeledes vil en indbrudstyv ofte spilde flere sveddråber i sit "arbejde" end mureren i opførelsen af et hus, men sådant "arbejde" er ganske vist kun rettet mod ensidig personlig berigelse på andres bekostning og skade. Sådant "arbejde" er derfor generelt skadeligt og skal derfor straffes med al strenghed.

En sådan udtrykkelig bestemmelse er på ingen måde overflødig, for det fremgår alt for ofte og i frygtelig grad af retspraksis, hvor mange ting der betegnes som ærligt arbejde. Der er også en hel række aktiviteter, der ligger meget tæt på grænsen, hvor det er vanskeligt at sige, at dette arbejde stadig harmonerer "med helheden".

Under alle omstændigheder skal der skabes juridiske værktøjer, så alle disse aktiviteter eller foretagender, der er rettet mod den nationale sundhed på en fysisk eller intellektuel måde, kan undertrykkes. Det samme gælder udnyttelsen af befolkningens nød gennem profitmageri og åger.

For sådanne skadedyr, der er fjendtlige over for nationen, kræver vi dødsstraf. Finansielt straf eller endda fængsel er ineffektivt mod sådanne skruppelløse mennesker.

Kort sagt vil nationalsocialismens økonomiske politik derfor arbejde hen imod at fjerne en grundlæggende falsk koncentration i økonomien på rentabilitet og af den grund at genoprette den eneste rigtige og rimelige opgave i nationaløkonomien: opfyldelsen af efterspørgslen.

Dette udelukker på ingen måde indkomst og profit for den handlende, fabriksejeren og de ærlige forretningsmænd; tværtimod bør der på ingen måde skabes vanskeligheder for den berettigede stræben efter indtjening, så længe denne stræben er inden for rammerne af de offentlige inte

Det drejer sig derfor om en udrensende handling og derefter om opretholdelsen af den tyske økonomi, som er uindvendingsfri både i forhold til dens former og dens præstationer. Hermed skal forstås, hvad nr. 12 i det "nationale og økonomiske program" kræver: *Den sunde kombination af store, mellemstore og små virksomheder på alle områder af det økonomiske liv, således også i landbruget, opretholdes.*

Machine Translated by Google

Dermed gives også nationalsocialismens grundlæggende plads i de forskellige samfundsordener.

Nationalsocialismen *vil støtte og fremme landmændene med alle midler som fundamentet for en magtfuld nation og for befolkningens næring.*

Hvis punkt 17 i programmet indeholder en klausul, der omhandler fri ejendomsret under særlige omstændigheder, mente Adolf Hitler kun med dette, som han proklamerede den 13. april 1928, "skabelse af lovlige muligheder for om nødvendigt at konfiskere jord, der blev erhvervet ulovligt eller ikke forvaltet i overensstemmelse med folkets velfærdssynspunkt. Dette er således hovedsageligt rettet mod de jødiske jordspekulationsselskaber". Denne klausul var derfor udelukkende udformet til beskyttelse af den indfødte befolkning.

Særligt kært for nationalsocialismen ligger også *velstanden og uafhængigheden af en sund kommerciel og merkantil middelklasse.*

Og selv i produktionsformerne i den såkaldte sværindustri er der, set fra nationalsocialismens synspunkt, intet væsentligt at indvende imod. Netop denne store industri har rationaliseret alt på en eksemplarisk måde, det vil sige, den har ikke undgået omkostninger for at indføre bedre og enklere produktionsmetoder. Den nuværende overbelastning af virksomhederne –
at sigte mod kommunisering – med et for stort antal mennesker, der virkelig er undværlige (vi tænker her primært på nødvendigheden af at opretholde sine egne skatte- og forsikringsfunktionærer osv.) virker naturligvis direkte imod industriens nationaliseringsbestræbelser.

Ved afslutningen af disse nationalsocialistiske økonomisk-politiske opgaver står endnu en enorm organisatorisk præstation: *"Indførelsen af et års arbejdstjeneste for hver tysker".*

Selv her er det et dybt moralsk princip, der fremtvinger dette krav – pligt.

Den, der ønsker at udøve statsborgerskabsrettigheder, skal også have tjent staten, han skal også have vist sig pligtbevidst og loyal over for sin stat gennem gerning og endda uden vederlag, det vil sige mulighed for berigelse, præcis som soldaten tjener sit fædreland.

Vi skimter i ideen om obligatorisk arbejdstjeneste en fuldt ud supplerende idé til ideen om universel militærtjeneste.

Så meget som vi gerne vil overveje det muligt at reducere uddannelsen til at blive effektive soldater væsentligt i forhold til den tidligere to- og treårige tjenesteperiode, så meget anser vi det for nødvendigt og tilrådeligt, at enhver ung tysker er bekendt med en eller flere kommercielle aktiviteter, hvor han kan tjene staten.

Pligtbevidstheden med hensyn til arbejdets kvalitet har lidt så meget under maskinens herredømme og under den endnu mere ødelæggende doktrin om arbejdernes klassefjendtlighed mod iværksætterne, at en undervisning på dette område under streng statslig ledelse efter ensartede principper synes fuldstændig uundværlig. Netop iværksætterne vil i den gode forstand byde en sådan institution velkommen og på ingen måde betragte den som en konkurrence. En sådan arbejdshær kan ikke i forvejen være en konkurrence, fordi enhver produktiv økonomisk aktivitet i staten ifølge erfaringen må belastes for meget med dens officielle apparat, fordi beskæftigelsen og uddannelsen af en ung, uerfaren arbejdsstyrke tærer for meget på dens effektivitet.

På den anden side vil det være opgaven i dette års arbejdstjeneste at gøre de unge i statslige modelvirksomheder bedre bekendt med alle teknologiske fremskridt. De bør, hvis

Machine Translated by Google

muligt dække de faktiske behov hos arbejdsstyrken og de nationale kammerater, der tjener militært.

Således kommer en statslig konkurrence med resten af den nationale økonomi ikke på tale, den kunne højst på visse områder fungere som en prisregulator med markedspriser, der stadig giver de frie handlende og de frie iværksættere et bredt spillerum for en rimelig profit.

Det kan ikke være dette manifests opgave at gå yderligere i detaljer. Ikke desto mindre skal de skitseres og belyses kort, for vi ved, at en korrekt løsning af dette spørgsmål vil være til enorm fordel for genopretningen af vores økonomiske moral, helt ud over den fordel, som hele økonomien vil opnå ved, at ideen om pligt i forhold til arbejde vil blive vækket som en moralsk pligt i forhold til nationen.

Med hensyn til statsborgerens stilling i forhold til den nationale økonomi
Bismarck erklærede engang:

"Vi lever ikke for at være lykkelige, men for at gøre vores pligt."

Dette moralske princip ligger også til grund for vores holdning til staten og
økonomi.

Machine Translated by Google

National finansreform – Penge og kredit i Nationalsocialistisk stat

'Rentereglen.'

Kravet om at bryde interesseslaveriet er banebrydende nyt i et politisk program. Alene denne kendsgerning ville være nok til, at de bredeste kredse kunne fremføre en yderst heftig modstand mod nationalsocialismen.

Langt den største del af modstanderne består af dem, der faktisk har mistet alt gennem den nuværende interessekapitalistiske økonomi, og som, opdraget med disse ideer, stadig frygter tabet af allerede tabte privilegier. Denne modstand har i sandhed ingen drivkraft, for netop manglen på enhver indre drivkraft er karakteristisk for den cirkel, der er fanget i kapitalpensionsidealet.

En yderligere gruppe er dem, der er afhængige af lån eller i det mindste tror, at de er det.
Denne gruppe frygter naturligvis ikke afskaffelsen af rentebetalingsforpligtelsen, men den frygter, at den ikke vil modtage mere driftskapital, medmindre alt forbliver som før.

En anden gruppe er de fantastiske nationale økonomer, for hvem modstand mod problemet af frigørelsen fra renter er alfa og omega for deres nationaløkonomiske visdom.

En yderligere gruppe er de ondsindede, som ganske vist ikke har et bedre synspunkt, men som af personlige eller partitaktiske årsager bekæmper dette grundlæggende krav fra nationalsocialismen med falske påstande og vildledninger.

At de internationale finanskredse, der udøver interessens herredømme, netop er på
I betragtning af dette krav er vores mest uforsonlige og bitre fjender selvindlysende.

Med undtagelse af den ondsindede og professionelt interesserede opposition er de vigtigste årsager til en fjendtlig og mistillidsfuld holdning - uvidenhed og intellektuel dovenskab, dumhed.

Vi har her at gøre med ret magtfulde modstandere, med modstandere blandt hvem ethvert system, man måtte forsøge at håndhæve, fejler, som trækker sig tilbage som vandmænd fra presset fra overbevisende forklaringer, men umiddelbart efter at presset er aftaget, vender tilbage til de gamle tankemåder.

Så hvad forstås der ved "renteslaveri"? Ved *renteslaveri* skal forstås statens og folkets rentebundne gæld til de overnationale finansmagter. Her er det derfor et spørgsmål om en ny form for slaveri, om slaveriet under finansherredømmet. Dette slaveri er mere skræmmende og grusomt end nogen form for styre nogensinde har været under absolutte fyrsters styre, fordi det udøves på en upersonlig måde, uden nogen menneskelig følelse, kun besat af et umætteligt instinkt til at udvide og forstørre, med en grådighed efter magt uden sammenligning.

Det sædvanlige udtryk for eksistensen af denne regel er: "Penge bevæger verden".
Men her bruges penge kun som et symbol på herredømme over finansiel magt. Penge i sig selv, metal- og papirvalutaerne, er i sig selv naturligt hverken gode eller dårlige og udøver ingen form for styre. Penge som valuta er uundværlig for udveksling af varer og tjenester. Derfor er alle forsøg på at håndtere finansmagternes styre udelukkende fra pengenes side fra starten fejlagtige og dømt til ineffektivitet, fordi vi i tilfælde af dette styre faktisk ikke har at gøre med et spørgsmål om det snævre monetære system, men med spørgsmål om magt.

Penge som magtinstrument er i sig selv, som nævnt, hverken godt eller dårligt, det afhænger kun af deres anvendelse. Det faktum, at de også kan bruges morderisk, det vil sige misbruges, betyder ikke

Machine Translated by Google

på nogen måde neutralisere dens uendeligt forskellige og uundværlige nyttige anvendelsesmuligheder. Selv penge, anvendt på en nyttig måde, har en gavnlig effekt på den nationale økonomi. Penge er ikke fejlagtigt blevet kaldt blodet i den nationale økonomiske krop. Så længe pengene forbliver tro mod deres opgave som et byttemiddel, så længe penge, der modtages eller tjenes, igen ledes tilbage til økonomien, kan de *ikke* udøve nogen skadelig indflydelse på den nationale økonomi.

Nu kommer der en faktor ind i billedet: det er ønsket om at bruge penge som en opsparingsmetode. Dette ønske er i sig selv fuldt ud berettiget, tværtimod kan man kun ønske, at opsparingssansen kan genoprettes, hvis – ja, hvis – opsparing overhovedet var mulig under de nuværende omstændigheder. Den vedvarende, truende devaluering af vores tyske penge gennem en uansvarlig statslig finanspolitik gør opsparing til en dumhed, for efter et par uger eller dage kan pengenes værdi være sunket til en brøkdel af deres tidligere værdi. Derfor, hvis penge skal opfylde deres opgave som opsparingspenge, skal de have en *stabil værdi.*

Da de tyske penge, af grunde som vi stadig skal undersøge, ikke har en stabil værdi i øjeblikket og heller ikke kan have en stabil værdi, leder den tyske sparer i enhver ustabil periode efter sådanne penge med stabil værdi. Sådanne penge med stabil værdi er de såkaldte ædle valutaer, dollars, schweizerfranc og hollandske gylden, de skandinaviske folks penge osv., såvel som metalliske penge af ædle metaller.

Men nu står pengenes nationaløkonomiske opgave som økonomiens driftskapital i modsætning til dette ønske om akkumulering af stabile penge. For at forstå dette spørgsmål i sin fulde dybde må vi holde fast i, at penge i sin essens ikke er og bør være andet end et *"tegn på udført arbejde".* Den sædvanlige forklaring: 'Penge er et byttemiddel' er på ingen måde falsk, men den udtømmer ikke spørgsmålet. Det er pengenes opgave, og faktisk deres vigtigste, at formidle udveksling af varer. Men denne opgave opfyldes også af andre ting som kinesernes teposer, negrenes kaurihuse osv. Den inderste *essens* af de penge, der uddeles af staten i dag, såvel som af pengesurrogaterne, er, at de er tegn – man kunne også sige værdikuponer – på et arbejde udført af andre personer. Ved "udført arbejde" må vi forstå ethvert økonomisk produkt ret omfattende, således også råmaterialer, for selv disse har kun handels- eller salgsværdi, hvis de udvindes og bringes på markedet. For at lette denne vareudveksling indbyrdes, ja for overhovedet at gøre dette muligt i en kompliceret økonomi, måtte der opfindes et udvekslingsmiddel, som direkte ville gøre det muligt, at producenten af kun én vare ville være i stand til at tilfredsstille sine egne *mangfoldige* behov gennem dette udvekslingsmiddel, som havde en generel gyldighed. En skomager laver sko og støvler år ud og år ind - men han har brug for sit daglige brød, kød, mælk, æg, han har brug for tøj og så videre. Bageren, som skomageren køber sit brød af, kan ganske vist have brug for et eller to par støvler om året, men han kan ikke rigtig få betalt hele året for alt det brød, som alle spiser med kun støvler, han skal ganske vist også betale sin møller og brændeleverandør for mel og brændsel, men disse kan heller ikke bruge flere støvler, fordi de allerede selv får støvler og sko fra en anden skomager.

Men bageren kan naturligvis ikke betale mølleren for sit mel med sine egne produkter, bageren må bage brød til fællesskabet. Med andre ord: en ren bytteøkonomi er helt umulig i en udviklet nationaløkonomi med en omfattende arbejdsdeling. En *bytteformidler*
er derfor uundværlig. I den mest generelle form skal denne udvekslingsformidler være en alment anerkendt, statsbeskyttet optegnelse over den nationale økonomis produktioner; man skal også kunne købe noget med disse optegnelser, og enhver skal være forpligtet til at stille sine handelsprodukter til rådighed for disse udvekslingspenge.

Machine Translated by Google

Det er for eksempel også fejlagtigt at sige, at penge er en registrering af et udført arbejde. Ganske vist accepterer man disse penge som et udført arbejde, men ikke fordi en økonomisk cyklus allerede er fuldført dermed, men fordi disse penge faktisk er en optegnelse over hver eneste af mange udførte arbejdsaktiviteter – optegnelser, hvormed enhver kan tilfredsstille sit behov for livsfornødenheder og sine andre behov. Først når dette behov er dækket, og pengene føres tilbage til økonomien, er den grundlæggende pengecyklus fuldført. Men hvis pengene forbliver hamstrede eller opsparede penge i den ene hånd, så udføres kun en halv udveksling, kun en halv cyklus. Pengene har endnu ikke opfyldt deres mål, tværtimod er de blevet trukket tilbage fra det mål, som de blev opfundet til, og som de eksisterer til. Vi må grundlæggende erklære, at denne afbrydelse af pengenes nationaløkonomiske opgave er utilladelig af nationaløkonomiske og nationalpolitiske årsager. Det kan naturligvis ikke være sådan, at ethvert modtaget økonomisk beløb skal udbetales øjeblikkeligt, at finansmarkedet skal forsynes så rigeligt med penge, at enhver privatperson kan sørge for sine økonomiske ordninger på en sådan måde, at han bevarer beløb til dækning af sine månedlige behov eller beløb til større engangsydelser årligt, men det skal erklæres nationaløkonomisk fuldstændig utilstedeligt, at den valuta, som staten dispenserer til samfundets velfærd, trækkes ud af den offentlige omsætning som hamstrede penge.

Til det finansielle system svarer derfor også pligten til at bruge, dvs. pligten til at bringe erhvervede penge tilbage i omløb.

Man kan også her igen præcisere ret skarpt, at opsparing dermed på ingen måde er umuliggjort. Opsparing, forstået rigtigt, er på ingen måde den grådige og nærige hamstring af penge, men – hvis man ønsker at anvende den foretrukne kombination af ideen om opsparing med børnehjælp –

, det er skabelse og erhvervelse af varer, køb eller bygning af et lille hus, køb af værdifulde genstande, af samlinger, bøger, billeder, husholdningsartikler, udvidelse og forbedring af forretningsstedet, udvidelse af lagrene osv., og det er en langt bedre "opsparing" end hamstring af guld.

Netop vi tyskere har måttet gennemgå en verdensanskuelsesoplæring af den mest storslåede art i dette spørgsmål. Denne korrekte "opsparing", der netop er beskrevet, har båret frugt, den falske, der fokuserede på penge, er blevet bittert hævnet.

Denne ufejlbarligt korrekte følelse hos folket, selv i disse sager, er blevet afspejlet helt korrekt i sagaer og eventyr. De ophobede penge forvandles til værdiløs klump, eller de forsvinder, eller de bringer endeløs ulykke. På den anden side, altid og overalt, den, der af sin flid har "opnået noget" – og med den sunde fornuft altid forstår en blomstrende privatøkonomi, hvad enten den er merkantil, kommerciel eller industriel –

har opnået respekt og agtelse. En sådan udvikling af rigdom er uindvendelig, den er ikke rettet mod pengenes ånd, den er, som et blomstrende medlem af hele økonomien, social i den bedste forstand.

Efter disse korte, men nødvendige, fordi essentielle, observationer om det finansielle system, lad os vende tilbage til udgangspunktet for vores spørgsmål: "Hvad mener vi med renteslaveri?"

Hvis der opstår en fastlåst situation, hvor de penge, der forbliver i omløb, bliver knappere, og der opstår en pengeklemme, fordi penge tilbageholdes i hænderne på folk, der ikke er bevidste om pengenes nationaløkonomiske opgave, eller endnu mere i hænderne på dem, der ønsker at bruge de indsamlede penge som et magtinstrument. Men de, der besidder penge, sætter stadig ikke deres penge tilbage i omløb på en nationaløkonomisk sund måde, fordi de på deres side har opfyldt de løbende behov og fået bygget huse eller købt andre...

Machine Translated by Google

kommercielle eller industrielle produkter. De tager derfor ikke sine produkter fra forretningsmanden eller fabriksejeren, som bestemt har brug for driftskapital til at opretholde sin virksomhed, men de giver ham de penge, som de *ulovligt* tilbageholder i nationaløkonomisk forstand, mod en særlig afgift – mod renter. *Det nationaløkonomiske pres*

begynder.

Forholdet mellem vareproduktionen – producenten – hos den nationaløkonomiske arbejder og pengene bliver med ét slag vendt på hovedet. De penge, der ifølge deres essens og opfindelse skulle tjene økonomien, har pludselig frigjort sig selv og lægger et pres på vareproduktionen. Finansstyret begynder. Privatøkonomien er ganske vist glad for, at den i det mindste på denne måde kan opretholde sine virksomheder, for den føler sig forpligtet til at tjene produktionen nationaløkonomisk. Pengeopsamleren opnår en dobbelt fordel fra denne følelse af nationaløkonomisk pligt hos den nationaløkonomiske arbejder: for det første får han udarbejdet et gældsbevis – altså et juridisk dokument – ifølge hvilket debitor med hele sin formue hæfter for den uformindskede tilbagebetaling af de lånte beløb, i de fleste tilfælde er andre bestemte formueobjekter helt særligt pantsat, og for det andet skal debitor yderligere pantsætte sig til en løbende ekstra betaling, som man kalder renter.

Den garanterede kredit gives således ikke af grunde, der svarer til ordets bogstavelige betydning af kredit, dvs. tilliden til den større økonomiske effektivitet og præstationsevne, *men udelukkende med den hensigt at udnytte den økonomiske iværksætters behov for uden anstrengelse at skaffe sig en del af sin arbejdsindkomst.* Kreditten gives heller ikke for dermed at fremme produktionen, men udelukkende for at gøre besiddelsen af penge "rentabel". Hvilke virksomheder kreditten anvendes til, er dybest set et spørgsmål om fuldstændig ligegyldighed for kreditoren; hvis han er interesseret i den, sker dette kun for at forsikre sig om, at hans penge er sikre, og frem for alt, at de også reelt er *rentebærende.*

Generelt set er det kreditsystem, der formidles af bankerne, i dag opbygget på en sådan måde, at kapitalisten, besidderen af penge og kredit, generelt er fuldstændig løsrevet fra arbejde. Han har intet personligt forhold til de forskellige produktionsgrene, hvor han "lader sine penge arbejde", som det yndlingsvildledende udtryk lyder. Hvad ved aktionæren om "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, hvad ved han om, hvad der fremstilles i disse værker? Han har ingen interesse i det, han har kun den ensidige interesse i, om aktierne stiger eller falder, og hvor høje udbytterne er, som hans kapital giver. Det er også et spørgsmål om fuldstændig ligegyldighed, om aktieselskaberne eller de andre former for kapitalistisk aktivitet (aktieselskab, selskab med begrænset ansvar, fagforening osv.) tjener produktionen generelt. Det vigtigste, det eneste afgørende er - "rentabiliteten". Et bevis på dette er den enorme popularitet, som bankaktierne nyder. De store banker, såvel som ethvert kreditinstitut, udfører generelt intet produktivt arbejde i form af produktion af varer. Her, i det store banksystem, hylder ideen om rente – det vil sige muligheden for at overføre en gigantisk andel af indkomsterne fra produktivt arbejde til den blotte pengeejers besiddelse, og for sidstnævnte faktisk fuldstændig ubesværet – virkelige orgier. I dag er der næsten ingen virksomhed længere, der ikke på en eller anden måde er afhængig af banken, som ikke drives i en rent rentekapitalistisk form. Hele det nationale økonomiske arbejde er afhængigt af bank- og børskapitalen og rentebundet til den.

67 Girmes er en tekstilvirksomhed grundlagt af Johannes Girmes (1854-1912); Weser var et skibsbygningsfirma, Riebeck-Montan var et mineselskab, Otavi var et mine- og jernbaneselskab, Salitrera var et chilensk salpeterfirma, og Steaua Romana er et rumænsk olieraffineringsfirma.

Machine Translated by Google

Bankernes herrer – den høje finanssektor – er dermed også produktionens herrer. Det afhænger af dem, om arbejdet går i stå, eller om markedet oversvømmes med en enorm mængde affald. For den organiserede private sektor er opfyldelsen af efterspørgslen en fuldstændig tilfældig sag.

I tilfældet med denne interessekapitalistiske økonomiske form for det moderne kreditsystem har vi således at gøre med den *mest fuldstændige nationaløkonomiske umoral,* med en total forvrængning af finans- og kreditsystemets betydning som en tjener af økonomien til en absolut herre over økonomien.

Kreativt og produktivt arbejde er blevet slave, og den snedigt grådige, evigt mobile jødiske ågerånd hersker over verden. En form for afpresning, der kun er mulig gennem fremmaning af en kunstig undtagelsestilstand gennem en national økonomisk illegitim tilbageholdelse af penge. Og det betragtes i dag som retfærdigt, som en rettighed, ingen tør røre ved, fordi den bringer ham i konflikt med den store lånekapitals verdensherskende magt.

Interessens trældom er blevet perfektioneret!

Den blev perfektioneret ved, at den mobile ånds forførende kunster lykkedes med at binde selv staten, den givne beskytter af det finansielle system, til renteslaveriet, således at også den med bundne hænder anerkender den internationale kapital som sin herre og har ladet sig aflede fra sin egentlige opgave som beskytter af den nationale økonomi til fogedens, renteopkræverens, position for stor lånekapital.

Machine Translated by Google

Den nationale finansielle økonomi

Det er nu vores særlige opgave at spore denne udvikling af den *nationale finansøkonomi.*

Selv her vil det være den rette måde at starte med en fastlæggelse af kendsgerningerne, som de findes i dag.

Det mest fremtrædende fænomen i det vestlige kulturkreds nationale liv er *alle staters enorme gæld.* Uanset om de er sejrherrer eller besejrede, bærer de alle gigantiske gældsbyrder i deres nationale økonomier, der er hårdt ramt af krigen.

Det britiske imperiums mest betydningsfulde statistiske værk er The Statesman Yearbook; denne officielle nationale årbog giver de enkelte stater et præcist overblik over deres offentlige gæld osv.

Ifølge den var Englands – det vil sige den engelske arbejderklassens – gæld til den internationale kapital den 31. marts 1930 på 7.596.000.000 pund sterling med en årlig rentebetaling på omkring 350 millioner pund sterling. Det er ret nyttigt at omregne dette beløb til tyske mark, da man bedst på denne måde ser, at det i dette rentespørgsmål drejer sig om et internationalt spørgsmål af videst rækkevidde.

Frankrig skylder sine indenlandske og udenlandske kreditorer omkring 279 milliarder guldfranc.

Nordamerikas Forenede Stater, dollarens velsignede land, bærer en offentlig gæld
en byrde på omkring 16 milliarder dollars.

I Canada, Australien, Indien, Italien, Tjekkoslovakiet, Polen, overalt finder vi det samme elendige billede af en håbløs gæld for staterne og dermed folkene til den internationale kapital. Overalt drejer det nationale liv sig om ét spørgsmål: Hvordan betaler vi renterne af vores lån, det vil sige vores gæld til den internationale finans, til den store lånekapital?

Finansministerierne i alle stater er uophørligt optaget af at udnytte nye skattekilder, parlamenterne rådgiver i månedsvis om de nye skattelove, men al modstand er nytteløs. Før den internationale ågerkapitals majestæt og dens chartrede "juridiske" krav på rentebetalingerne, kollapser parlamenter og regeringer igen og igen og undertrykker deres befolkninger med hidtil usete skattebyrder, i stedet for at turde sætte en stopper for dette enorme internationale bedrageri med et blankt 'nej'.

Uretfærdighed blev lov, herren en slave.

Hvordan tingene står til i vort fattige fædreland, oplever vi dagligt og time for time.

Voldsomt og kraftfuldt rejste den unge tyske arbejdsgigant sig, efter at han havde opnået en national enhed gennem blod og jern. Hans utrættelige arbejde, hans kreative ånd bragte stadig nye opfindelser. Den tyske iværksætterånd og dristighed erobrede verdens markeder. Med forbløffet angst så Rothschild-familiens franske og engelske lånekapital og de andre bankmagnater, såvel som de amerikanske finansfolks trustkapital, Kahn-familiens, Loeb-familiens, Speyers osv., sig selv truet mest alvorligt i sin rentabilitet. Værdien af den tyske mark, det vil sige kvaliteten og billigheden af tyske produkter, fortsatte med at stige, man kunne regne ud, hvornår marken ville nå dollarens værdi, indtil den engelske verdenshandel ville blive overgået af Tyskland, man så, hvordan over hele verden de tyske transportanlæg, de tyske uddannelsesinstitutioner, de tyske sanitetsorganisationer, de tyske byforvaltninger, de tyske militære metoder blev taget som model, man så, hvordan tyske ingeniører overalt i verden som pionerer inden for tysk arbejdskapacitet byggede jernbaner, broer og gader. Men alt dette betød, at rentabiliteten af den udlånte kapital...

Machine Translated by Google

over hele verden blev truet af international finans. Så besluttede international finans, med hjælp fra international frimureri, at omringe Tyskland og, ved hjælp af alle løgne og bagvaskelsesmidler, at fremstille Tyskland som verdens fjende. – Edward VII var kun en brik, der blev skubbet frem i dette skakspil. De nationalistiske lidenskaber blev opildnet mod Tyskland, både i England og i Frankrig. At indikere den politiske forhistorie til verdenskrigen hører ikke hjemme her, men det er under alle omstændigheder sikkert, at Tysklands side, på trods af sin militære styrke, gik tabt, fordi der generelt ikke kan være tale om et politisk modspil mod ententemagternes intrigerspil (jf. Rosenberg, *International Freemasonry68).*

Selv den eneste gruppe, der stadig havde et udenlandsk politisk instinkt i Tyskland, den altyske69, havde ingen anelse om, at denne magtfulde kamp mellem de væbnede nationer ikke handlede om politisk succes, men var rettet mod målet om den økonomiske underkastelse af de tyske arbejdere til den internationale kapitals interesseslaveri. Den militaristiske overmagt over Tyskland var naturligvis Frankrigs særlige mål, ødelæggelsen af den tyske flåde Englands særlige mål, men over begge disse imperialistiske mål for Frankrig og England stod altid stræben efter international kapitals verdensherredømme.

Mens nationerne således rev hinanden fra hinanden i vild kamp, og de bedstes blod flød i strømme på slagmarkerne, var hele verdens jødedom i bevægelse. For hele Juda var høsttiden kommet.

Verdenskrigen blev finansieret af højfinanser; i alle verdens nationer sad de jødiske skrivere i den internationale presses redaktioner og løj for og opildnede nationerne til stadig nye angreb mod hinanden. 26 stater blev på denne måde ført ind i krigen mod centralmagterne. Fra øst strømmede en strøm af østjøder over de tyske lande; disse trængte sig frem, pruttede og berigede sig, tog lejlighederne i byerne i besiddelse og erhvervede alt, hvad de kunne få fat i. I de militærindustrielle virksomheder blev denne plyndring og uretmæssighed af den tyske arbejdsstyrke taget hånd om af medlemmerne af den jødiske race, og jøderne tvang sig frem og op i alle statslige og økonomiske positioner. Den interne demoralisering blev ligeledes bevidst anført af jøder, Haaserne, Dittmannerne, Cohnerne, Luxemburgerne, Bartherne, derefter Parvus-Helphandene, Eisnerne, Levienerne, Gradnauerne70, agiterede og opildnede, støttet af ambitiøse mennesker, tåber og magtsyge kriminelle mod det tyske folk.

---

68 Alfred Rosenberg udgav et værk med titlen Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), samt Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) i Nationsozialistische Bibliothek-serien, vol.9.

69 Alldeutscher Verband var en tysk nationalistisk organisation grundlagt i 1891. Under Første Verdenskrig fremmede foreningen tyske ekspansionistiske mål, og efter krigen støttede den general Erich Ludendorff (1865-1937) i hans påstand om, at Tyskland var blevet forrådt ("stukket i ryggen") i krigen af socialister og demokrater.

70 Hugo Haase (1863-1919) var en jødisk socialist, der blev formand for Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD) sammen med den tyske August Bebel i 1911. Han bekendte sig til at være pacifist og organiserede en enorm antikrigsdemonstration i juli 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) var et fremtrædende medlem af SPD, der blev idømt fængsel for sin deltagelse i Berlins våbenarbejderstrejke i februar 1918. Under og efter novemberrevolutionen efter afslutningen af Første Verdenskrig spillede Dittmann en aktiv parlamentarisk rolle som medlem af Tysklands Uafhængige Socialdemokratiske Parti (USPD). I 1933, efter Hitlers magtovertagelse, flygtede Dittmann til Schweiz. Oskar Cohn (1869-1934) var en jødisk politiker, der arbejdede sammen med Karl Liebknecht, grundlæggeren af Spartakistforbundet, og var en overbevist zionist. Han flygtede
til Paris i 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) var en jødisk marxist, der sammen med Liebknecht grundlagde Spartakistforbundet, som med tiden blev til Tysklands Kommunistiske Parti (KPD). Både Luxemburg og Liebknecht blev myrdet af Frikorpset i 1919. Emil Barth (1879-1941) meldte sig ind i USPD i 1917 og var et af de seks medlemmer af Folkerådet (Rat der Volksbeauftragten), der blev oprettet i november 1918 efter det tyske monarkiets fald (de andre medlemmer var Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann og Otto Landsberg fra SPD og Haase og Dittman fra USPD).
Alexander Parvus (født Israel Helfand) (1867-1924) var en ghettojøde fra Hviderusland, som var afgørende for at gennemføre den marxistiske strategi om en "permanent revolution" gennem sine forskellige internationale kontakter med Rosa Luxemburg, Lenin, Trotskij og ... Unge tyrkere. Max Levien (1885-1937) var en russisk jødisk bolsjevik, der blev tysk statsborger i 1913 og medlem

Machine Translated by Google

På denne måde brød den tyske nation endelig sammen indefra. Judas stjerne rejste sig blodrød. Den sidste nation, der havde modstået den internationale finansverden og dens hekseri, brød sammen, den kastede sine våben ned og bøjede sig for Versailles-diktatets frygtelige åg. Blødende fra tusind sår, *lederløs,* ikke egentlig på grund af fyrsternes udvisning, for netop disse havde fuldstændig fejlet som virkelige ledere, blev den tyske nation af sine parlamenter og parlamentariske regeringer med den skæbnesvangre dom, der altid kan anvendes i sådanne øjeblikke, med udtrykket "For at undgå det værre", ført ind i renteslaveri under lånekapital.

af KPD (Tysklands Kommunistiske Parti). I april 1919 oprettede Levien den Bayerske Sovjetrepublik sammen med et andet russisk-jødisk medlem af KPD, Eugen Levine (1883-1919). Men dette 'sovjetiske' eksperiment blev slået ned af præsident Friedrich Ebert, som brugte Frikorpset til at opretholde orden i München. Levine blev arresteret og henrettet af Frikorpset i maj 1919, men Levien flygtede til Østrig og Sovjetunionen, hvor han også blev henrettet i 1937 under Stalins store udrensning. Georg Gradnauer (1866-1946) var et jødisk medlem af SPD, der fungerede som Sachsens første ministerpræsident efter Kongeriget Sachsens afskaffelse. Som moderat socialist forsøgte han at undertrykke de radikale i Leipzig med hjælp fra Frikorpset, idet han fulgte Eberts eksempel i München. Dette kostede ham valget, og han blev tvunget til at træde tilbage i 1920.

Machine Translated by Google

Versailles-diktatet, Dawes-pagten og Young-planen

Verdenskrigens mål var nået: Tyskland, verdens mest flittige og effektive nation, fjernet som konkurrent på verdensmarkedet, militært overmandet, gjort lederløs og forført og forgiftet af de falske marxistiske doktriner, moralsk opløst og begravet under et bjerg af gæld, som det aldrig igen kan fjerne fra sig selv, men måtte for evigt tjene som en interesseslave for den internationale kapital.

Ifølge London-betalingsplanen har Tyskland måttet anerkende en interesse-
med en gæld på 132 milliarder guldmark, og til denne gæld blev også renterne lagt.

Det ville være latterligt, hvis det ikke var så frygtelig alvorligt, og hvis fjenderne ikke tog det så nådesløst i stik modsætning til alle pacifisternes floskler, "men det bliver ikke så slemt", og "fornuften vil sejre". Nej! Den vil ikke sejre! Og den internationale finansverden vil gøre alt for at holde Tyskland i denne interesse konstant slave. Kun vi kan befri os selv.

Det er den tyske nations dybe tragedie, at uanset hvor effektiv den i almindelighed er i sin snævre arbejdskreds, bliver den straks usikker, når den løfter blikket ud over det daglige arbejdes grænser og står foran de store verdensbegivenheder. Her mister den samvittighedsfulde og præcise tysker al balance, han bliver visionær og entusiast. Den "tyske professor", der udfører enestående ting inden for sin specialisering, bliver, stillet over for verdens ting, et objekt for tegneseriebladene, lige fra glemslen af sin paraply til ideologernes brusende sprogfærdighed; den tyske officer, der stoler på sine troppers fremragende effektivitet, er tilbøjelig til at undervurdere de åndelige uoverskueligheder af politisk art og ideernes kraft og derved sætte den endelige succes i tvivl; den tyske embedsmand har en tendens til at tænke på sig selv som en befolkningens herre i stedet for som helhedens tjener.

Så vi ser i stort og småt dette katastrofale træk i den tyske karakter: Tyskerne er specialister og drømmere. Individuelt mere effektive og flittige på alle særlige områder end noget andet folk, endda fuldt ud i stand til at blive begejstrede for enhver stor idé og med heroisk mod give deres liv for en idé, men mindre dygtige til at se og finde den rette løsning inden for den mellemliggende cirkel af internationale økonomiske og politiske anliggender.

Afspejlingen af et så fundamentalt karaktertræk hos tyskeren på det politiske område er hans så ofte beklagede mangel på nationalfølelse og hans politiske inkompetence. Den gennemsnitlige tysker mangler til en vis grad sans for store ordrer; således forstår han heller ikke i det store hele, at disse gældstal i virkeligheden er hans skæbne, at disse tal, at erkendelsen af denne gæld og viljen til og forsøget på at betale denne gæld i penge og materielle goder er den grundlæggende årsag til hele den tyske nations desperate situation.
Han ser dog langt mindre, at modtagerne af denne tyske betalingsforpligtelse ikke i virkeligheden er de andre nationer, men udelukkende – den internationale finansverden.

For den internationale finansverden er tilbagebetalingen af lånet imidlertid på ingen måde vigtig, kun den varige renteforpligtelse. Det, og alene det, er grunden til, at den internationale finansverden, som udgjorde Versailles-diktatet i dets finansielle dele, satte grundbeløbet så utroligt højt fra starten, at en tilbagebetaling aldrig kan komme på tale, men selv ved en eventuel reduktion af grundbeløbet (i hvert fald kun med en samtidig forhøjelse af renten) vil Tyskland permanent blive holdt i renteslaveri.

Machine Translated by Google

Indførelsen af denne renteregel over vores stakkels flittige folk var det endelige mål.
Under verdenskrigen var det målet for den høje finanssektor, og dette mål er blevet fuldt ud nået.

De relevante klausuler i Versailles-diktatet er så skræmmende, de viser så tydeligt hele alvoren og den destruktive hårdhed i denne interesseregel, som leverer alt, hvad vi har, og som vi arbejder for, til den internationale finansverden, at jeg citerer dem i uddrag i det følgende:

> Art.231. De allierede og associerede regeringer erklærer, og Tyskland anerkender (!), at Tyskland og dets allierede som ophavsmænd (!) er ansvarlige for alle de tab og skader, som de allierede og associerede regeringer og deres medlemmer har lidt som følge af den krig, der er blevet påtvunget dem af angrebet fra Tyskland og dets allierede.

Selvom det i artikel 232 ret kynisk anerkendes, "at Tysklands ressourcer ikke er tilstrækkelige til at sikre fuldstændig erstatning for alle disse tab og skader", kræves der ikke desto mindre forpligtelse til, "at alle disse tab og skader skal kompenseres".

> Artikel 233 siger: "Omfanget af skaden fastsættes af Erstatningskommissionen."

> Artikel 234 siger: "Erstatningskommissionen vil med jævne mellemrum teste Tysklands betalingsevne ... Men den kan ikke give afkald på noget beløb uden godkendelse fra de forskellige regeringer, der er repræsenteret i kommissionen".
>
> Artikel 234 bestemmer: "Tyskland betaler før fastsættelsen af det endelige beløb for erstatningskravet ... 20 milliarder mark i guld (i guld, varer, skibe, værdipapirer eller på anden måde)"
>
> Tyskland vil desuden udstede de obligationer, der er angivet i artikel 12c i bilag II.

Og nu kommer, smukt gemt væk og nær slutningen i dette bilag II, artikel 12c, i afsnit VIII i den såkaldte Versailles-fredstraktat, den finanspolitiske kvælning af Tyskland. Denne artikel 12 siger i sine vigtigste punkter som følger:

> Kommissionen har alle beføjelser og udøver al myndighed, der er garanteret den i denne traktat.
>
> Kommissionen har generelt den mest omfattende tilsyns- og håndhævelsesbeføjelse med hensyn til spørgsmålene om erstatning. Den skal overholde følgende betingelser og bestemmelser:
>
> a) Enhver del af det samlede beløb af de fastsatte krav, der ikke betales i guld, skibe, værdipapirer eller varer eller på anden måde, skal sikres af Tyskland på de af Kommissionen fastsatte betingelser ved overførsel af et tilsvarende beløb til obligationer eller forpligtelser af enhver art for at bevirke en anerkendelse af det skyldige beløb.
>
> b) Kommissionen vil med jævne mellemrum evaluere Tysklands betalingsevne og undersøge det tyske skattesystem (!), således at alle Tysklands indtægter, herunder de indtægter, der er fastsat til rente- og gældsbetjening af dets indenlandske lån, fortrinsvis (!) anvendes til betaling af de beløb, som det skylder i henhold til ejendomsretten eller

Machine Translated by Google

erstatninger, og for det andet for at opnå sikkerhed for, at det tyske skattesystem er præcis (!) lige så undertrykkende som enhver anden magts repræsenteret i Kommissionen.

Dette afsnit er djævelsk fokuseret på den varige undertrykkelse af Tyskland; det indeholder praktisk talt muligheden for, med henvisning til en lille røverstat, hvor der er dekreteret ubegrænsede skatter, blot at fastsætte pålæggelsen af de samme skatter selv i Tyskland. Men det anerkender også samtidig med brutal åbenhjertighed, at selv de andre nationer bør holdes i det samme gældsslaveri. Og nu kommer det berygtede afsnit c.

c) For at lette og gennemføre genoprettelsen af det økonomiske liv i de allierede og associerede lande, vil Kommissionen, som fastsat i Art.232, modtage en første betaling fra Tyskland som garanti og anerkendelse af sin skyld, bestående af obligationer til indehaverne, der skal betales i guld, og som er fri for enhver skat eller afgift af nogen art (!), der indføres eller kan indføres af regeringerne i Riget eller i de tyske stater. Disse obligationer gives i afdrag (!) og i tre afdrag som fastsat nedenfor: 1. 20 milliarder guldmark skal betales straks. 2. 40 milliarder guldmark gives i obligationer, der skal forrentes med et yderligere gebyr på 5% + 1% til amortisering fra 1926. 3. En skriftlig forpligtelse til at betale yderligere 40 milliarder guldmark i obligationer med 5% rente som dækning vil blive givet straks.

Denne klausul er kernen i hele Versailles-diktatet. Vi ved, at London-traktaten Ultimatum71 fastsatte ikke blot færre betalinger, men tværtimod det samlede beløb til 132 milliarder guldmark. Artikel 16 erklærer derefter udtrykkeligt: "Fra 1. maj 1921 skal den tyske regering betale renterne på deres gæld". Rentesatsen er fastsat til 5 procent.

Derefter følger artikel 17, som beskriver enhver overtrædelse:

Artikel 17. Hvis Tyskland skulle være forsinket med opfyldelsen af en gæld, som den foregående paragraf i traktaten pålægger det, skal Kommissionen straks underrette alle deltagende magter om denne misligholdelse og samtidig foreslå de foranstaltninger, der skal træffes imod den.

Og nu følger en af de mest skandaløse klausuler i hele traktaten:

Artikel 18. Tyskland lover ikke at fortolke de foranstaltninger, som de allierede og associerede magter er berettigede (og hvad ville ikke være berettiget i fjendernes øjne?) at træffe mod en forsætlig (!) manglende overholdelse af Tysklands regler, som fjendtlig behandling (!). Disse foranstaltninger kunne bestå af importforbud og økonomiske og finansielle sanktioner og generelt (!) alle foranstaltninger (!), som de berørte regeringer måtte synes at være påkrævet af omstændighederne.

Med denne klausul åbnes døren og porten naturligvis for enhver, selv den mest brutale, terror, og den tyske regering har yderligere udtrykkeligt underskrevet, at den ikke engang må overveje

71 Efter at den interallierede erstatningskommission i januar 1921 havde fastsat det beløb, som Tyskland skulle betale i erstatning, til 269 milliarder guldmark, fremsatte den britiske premierminister David Lloyd-George den 5. maj 1921 et seks-dages ultimatum til den tyske ambassadør i London, hvorefter de allierede, hvis Tyskland ikke anerkendte tilbagebetalingen af 132 milliarder mark (en noget anderledes beregning end de 269 milliarder fra januar) samt de andre bestemmelser i Versailles-traktaten, skulle besætte Ruhr-regionen.

Machine Translated by Google

den største undertrykkelse, mord på tyskere, de mest brutale fordrivelser, plyndring, ødelæggelse osv. "som fjendtlig behandling"!

Denne skriftlige overgivelse fra det tyske folk til en grusom, hævngerrig og uforsonlig fjende er, yderligere, forudset for evigt, for Art.23 siger:

> Kommissionen vil blive opløst, når Tyskland og dets allierede har betalt alle de beløb, som det skylder til gennemførelse af denne traktat eller i henhold til Kommissionens beslutninger, og når alle disse beløb eller deres tilsvarende beløb er fordelt til de deltagende magter.

Dette er Tysklands evige interesseslaveri.

Måske vil vores politiske venner og fjender nu forstå, hvad der skal forstås ved interesseslaveri, måske vil man forstå, hvorfor brydelsen *af* dette frygtelige interesseslaveri står i centrum for vores krav. Måske vil man også forstå, hvorfor det i tilfælde af dette krav er et internationalt spørgsmål af allerførste rang. *Det er for Tyskland blot et skæbnesspørgsmål ,* og selv for de andre nationer er det det mest afgørende spørgsmål for genopretningen.

Sammenlignet med dette internationale spørgsmål synker alle de andre spørgsmål ned i ingenting, for uden at bryde renteslaveriet er en fremkomst af produktive nationer generelt ikke mulig. Hvis det nu indledte renteslaveri opretholdes, ville guden Mammon være besteget tronen. Gud er død, nationernes sjæle dør, et menneskeligt rod fylder verden som renteslaver af international finans. Penge hersker over verden.

Versailles-diktatets bestemmelser var væsentlige punkter, der blev erstattet af Dawes-pagten i 1924. Efter frygten for inflation skulle den yderligere plyndring af Tyskland fortsætte "på et mere solidt fundament". Høje finanser tillod udstedelse af forsikringer af enhver art, blandt hvilke de mest betydningsfulde og vidtrækkende skal nævnes denationaliseringen af Reichsbank og Reichs jernbaner. Trods alle "sølvsky"-profetierne fortsatte den tyske økonomi med at kollapse, og umuligheden af betalinger i henhold til Dawes-pagten blev endelig opfattet, selv af de blindt rasende sadister i implementeringen. Young-planen trådte i stedet for Dawes-pagten. Den skulle bringe "lettelser". Nu er enden kommet.
komme.

Om rædslerne i Dawes-pagten giver bind 7 fra National Socialist Library (pris 1,80 mark) den mest præcise information, som indeholder et genoptryk af originalteksten sammen med en omfattende kritisk kommentar. Bind 13 i denne serie omhandler hovedpunkterne i Young-planen.

Machine Translated by Google

Låneøkonomien

"Hvis staten har brug for penge, må den låne disse penge fra de af sine borgere, der har flere af dem, end de selv kan bruge. Den skal naturligvis betale renter for tilbagebetalingen af disse penge, ellers vil den ikke modtage pengene, den har faktisk allerede vanskeligheder nok med at imødekomme sine lån."

Denne formulering blev brugt af den tidligere socialistiske minister Dr. David72 med mig i en diskussion i Berlin. Jeg har bevidst placeret denne formulering her, fordi den på en eksemplarisk måde afspejler den interessekapitalistiske tankegang i vores tid; at han af alle ting var marxist, giver helheden en særlig tiltrækningskraft.

Nu ved jeg fra hundredvis af diskussioner og foredrag, at ovenstående formulering er så fuldstændigt afledt af den nuværende rentekapitalistiske idéverden, at næppe nogen ville føle falskheden i denne forklaring af statens rente- og gældsøkonomi, endsige finde et korrekt svar på den.

Dette har en meget simpel psykologisk årsag, nemlig at ovenstående forklaring gælder for dækningen af en privatpersons monetære behov inden for rammerne af den rentekapitalistiske form for økonomi.

For den enkelte privatperson, såvel som for den private økonomi generelt, gælder sætningen: "Hvis nogen har brug for penge, skal han låne disse penge mod renter fra dem, der besidder flere penge, end de selv kan bruge".

Men vi må sandelig undgå at besvare spørgsmål om den nationale finansøkonomi ud fra et privatkapitalistisk synspunkt, men ud fra et statsmandsmæssigt synspunkt. Jeg mener, at det ville være en stor ulykke, hvis man blot overfører denne privatøkonomiske tankegang ubetinget til den nationale økonomi.

Staten med sine magtinstrumenter, sin suveræne magt, kan sandelig ikke sidestilles med nogen tilfældig privatperson. Staten besidder tre stærke muligheder, hvorigennem den i kraft af sin suverænitet kan dække sit behov for udførelsen af sine opgaver. Disse er dens *tjenestesuverænitet,* dens *møntsuverænitet* og dens *finansielle suverænitet.*

Ved tjenestesuverænitet skal forstås statens suveræne ret til at påkalde sine borgere gratis tjenester. Denne statens suverænitet over individet åbenbares i sin stærkeste rækkevidde i den obligatoriske militærtjeneste og endnu mere i krigstjenesten. Stillet over for de krav, som staten kan kræve af sine borgere i krigstid, må alle private hensyn træde tilbage. Familie, profession, forretning og indtjening, alt skal tie stille, når staten kalder sine sønner til flaget. Men staten kan kalde sine borgere ikke kun til krigstjeneste, staten kan kalde dem endda til store økonomiske foretagender. Vi husker hjælpetjenesteloven, der desværre, i modsætning til militærtjenesten, sørgede for en høj og stadigt stigende betaling for de udførte tjenester, så at der snart opstod en dyb kløft mellem frontsoldaterne, der dagligt måtte ofre deres liv for fædrelandet – uden betaling – og dem, der var beskæftiget i hjemlandet, beskyttet bag fronten, til en høj løn. Lige i forbifarten kan man også huske andre nationers stærke præstationer, der var baseret på tjenestepligt: vi husker bygningen af den kinesiske mur, omkredsningen af vores middelalderbyer.

Derfor ville det i praksis ligge fuldstændigt inden for statens suverænitet at

72 Eduard David (1863-1930) var indenrigsminister i Weimarrepublikken fra juni til oktober 1919.

Machine Translated by Google

genoplive og udvide den gamle hånd- og holdtjeneste73 og på denne måde løse store økonomiske opgaver med dem til rådighed for eksisterende styrker.

Statens møntsuverænitet er en anden *magtkilde ,* hvorfra staten direkte kan dække sit pengebehov. Ingen bestrider statens ret til at præge mønter eller udstede statsobligationer, ja, ud over det har staten i kraft af sin suverænitet produceret penge fra enhver mulig kilde. Fra kobber, nikkel, jern, porcelæn, aluminium og frem for alt fra – papir. Jeg behøver blot at minde om den tid, hvor vores rigsregering fandt det berettiget at udstede 100.000.000.000.000 mark dagligt og stadigt flere nye papirpenge. Vi skal ikke gå mere detaljeret ind på spørgsmålet om, hvorvidt dette var rigtigt og acceptabelt her, vi skal her kun fastslå, at staten faktisk kan dække sit behov i kraft af sin møntsuverænitet, og at den ikke er tvunget "til at låne penge mod renter fra de af sine borgere, der har mere af dem, end de selv kan bruge".

Statens finansielle *suverænitet* eller skattesuverænitet vil ligeledes ikke kunne bestrides af nogen, og den, der bestrider dette og søger at udføre det praktisk som individ, vil kunne føle statens autoritet i form af fogeden. Statens finansielle eller skattesuverænitet, det vil sige statens ret til at tilkalde sine borgere finansielle tjenester, er lige så åbenlys og lige så gammel som statslige strukturer. Denne form er også den mest naturlige og sunde, selvom det på dette område har været forbeholdt vor tid at forvandle den rimelige beskatningsopfattelse til et komplet vrøvl og gøre skattesystemet til et middel til total udplyndring af folket til fordel for de overnationale finansmagter. Selv her bør spørgsmålet om skatternes tilladelighed ikke optage os yderligere, men kun det faktum, at staten udmærket er i stand til at dække sit pengebehov gennem skatter, altså igen på en måde, der ikke er åben for den private økonomi, men som absolut fjerner staten fra nødvendigheden af at opfylde sit pengebehov gennem vedtagelsen af en rentebetalingsforpligtelse over for kapitalisterne.

Ganske vist har staten, ligesom enhver privatperson, naturligvis yderligere mulighed for at dække sit behov ved at stifte gæld. Men dette er allerede for privatpersonen et tveægget sværd; for staten er den imidlertid, for at udtrykke det på et klart og godt tysk, det dummeste, den generelt kan gøre. Men det er ikke blot det dummeste, men det er direkte kriminelt i forhold til statens mission som beskytter af de fælles interesser.

Staternes låneøkonomi har praktisk talt ruineret staterne og overgivet dem til den internationale finansverden, den har overgivet nationernes rigdom til finansmagterne, og i dag er statslånene den frygtelige igle, som nationerne ikke er i stand til at befri sig fra, og hvorigennem de vil kollapse hjælpeløst, hvis vi ikke beslutsomt sætter en stopper for dette spøgelse ved at bryde renteslaveriet.

Hermed befinder vi os midt i den nationale finanspolitiks felt, altså i et felt, hvor den almindelige tysker slet ikke føler sig hjemme. Hvad skal man nu stille op med alle de mange og store tal? Den almindelige statsborger læser i almindelighed ikke budgetdebatter, og han har en så religiøs respekt for finanskunstens hemmelige stier og vildledende veje, at han helst vil være fuldstændig skånet for disse ting. I det ubevidste hænger dette bestemt også sammen med, at ethvert individ bærer en så svag følelse for statens skattesuverænitet i sig, og ingen ønsker at blive mindet om tal. Først når skattepapirerne flyver ind i hans hus, bemærker det moderne menneske, at disse ting faktisk vedrører ham betydeligt, og at han altid er offer for enhver form for falsk national finanspolitik.

73 De landbrugstjenester, enten manuelle eller med dyr, som bønderne krævede af deres herrer i middelalderen

Machine Translated by Google

Nu er det yderst bemærkelsesværdigt, at spørgsmålene vedrørende den nationale finanspolitik grundlæggende slet ikke er så uigennemsigtige og mystiske, som de ser ud ved første øjekast, ja, at de i bund og grund er så klare og enkle, at de kan forstås af enhver gennemsnitlig forstand, i det mindste i deres store træk.

Det kræver derfor ingen større konstitutionelle forklaringer, at staten udmærket besidder de beskrevne muligheder for at dække sit pengebehov, for enhver ved og har selv erfaret, hvad statens tjenestesuverænitet er, og enhver modtager dagligt de papirsedler, som staten udsteder, i sin hånd, og ingen slipper for skatten. Det ville derfor være det mest naturlige i verden, hvis staten udelukkende dækkede sit pengebehov på disse tre måder.

For den private mand er disse tre veje imidlertid ikke åbne, for han kunne hverken med succes påkalde sin næste til arbejde eller skattetjeneste, og han ville heller ikke være tryg, hvis han selv forsøgte at trykke penge og bringe dem i omløb. For ham er der faktisk kun vejen til at stifte gæld på renter, hvis han allerede absolut tror, at han kun kan blive lykkelig med andres penge og ikke kan undgå at stifte gæld.

Men at staten generelt ser det eneste middel til at modtage rentebærende lån – altså gæld – som rigtigt, når den har brug for penge og i dag kun på en underhånds måde anvender sine andre suveræne rettigheder for at inddrive den pådragne gæld fra folket, er betingelser, som man forgæves søger en rimelig forklaring på. Der er faktisk ingen rimelig forklaring på det, men kun den kendsgerning, at hele vores tankegang, selv i nationale finanspolitiske anliggender, er styret eller korrumperet på en privatkapitalistisk måde. Med en sådan generel forurening af den offentlige mening spiller sådanne tilsyneladende logiske forklaringer på statens lånepolitik, som jeg har rapporteret, en stor, ja en altafgørende rolle.

Jøden har vist sig at være en mester i psykagogi, selv i disse sager. Det er i sådanne tilfælde altid meget svært ikke straks at tale generelt om direkte korruption hos de ansvarlige statsmænd, formodningen er åbenlys, og alligevel har der i de fleste tilfælde ikke været nogen korruption, men kun usikkerhed i spørgsmål om det finansielle og kreditmæssige system, kortsynethed og selvtilfredshed, der har ført til, at de statslige finansforvaltninger langsomt men sikkert er faldet ned i et lånedelirium, som de hidtil ikke ser nogen udvej fra.

Til denne udvikling af omstændighederne har det på en meget væsentlig måde bidraget, at man i starten betragtede finansieringen af store offentlige arbejder som jernbanebygning osv., der lovede at give indtægter gennem lån, som harmløse. Man besluttede sig på følgende måde: Fra jernbanernes eller vandvejenes indtægter kan renterne straks dækkes, så har vi faktisk prissætningen under kontrol. Med sine egne midler kan staten ikke trække sådanne store arbejder på én gang fra sin statskasse, så den accepterer heldigvis bankernes tilbudte kredithjælp. Dette fjerner regeringens besvær med at godkende nye skatter i delstatsparlamentet, statens likvide ressourcer bliver ikke gjort krav på, og jernbanerne kan nemt betale renterne fra overskuddene. Lånekapitalens forførende kunst, som i sig selv ikke kan gøre noget med penge, hvis den ikke finder nogen, der tager dem fra den og betaler den renter oveni, lykkedes med at gøre sort til hvidt og gøre staten selv til en renteopkræver for privat kapital.

Selv den simpleste økonomiske refleksion fra en regerings eller et parlaments side, der er bevidst om sit ansvar, burde dog have ført til følgende: Hvis man bygger jernbanerne med udenlandske penge, og man år efter år kun skal betale 5% i rente med alt, hvad dertil hører, betaler man allerede hele beløbet tilbage én gang på 20 år, på 40...

Machine Translated by Google

to gange i år, og alligevel står den samme gæld ude. Disse ekstraordinære beløb, der overstiger de oprindelige investeringsomkostninger mange gange, skal ganske vist igen opkræves indirekte fra folket, hele befolkningen, som skal betale de jernbanetransporttakster, der opkræves præcist i henhold til disse rentebeløb. En engangsmeddelelse til folket om en stor jernbaneafgift er, eller ville have været, bedre. Så ville disse afgifter naturligvis have været temmelig trykkende i nogle år, men heller ikke meget længere, da transportomkostningerne og jernbanerne meget hurtigt ville være blevet et virkelig gældfrit aktiv for staten, som senere ville have sikret den store årlige indtægter. Men det er den gamle historie, at man hellere vil skære hundens hale af bid for bid, fordi man tror, det ville være så meget mindre smertefuldt for den. Naturligvis er det modsatte tilfældet. Investeringsomkostningerne ved et sådant nationalt foretagende skal ganske vist betales af befolkningen, men hvis de udvikles på lån, så kommer der uundgåeligt også renterne, der i årenes løb beløber sig til mange gange selve gælden. Det er derfor en ren økonomisk dumhed at finansiere sådanne offentlige arbejder gennem lån. Allerede her kan vi pege på det, der vil redde staten fra dens lånevanvid: ingen kan forbyde staten, for eksempel for sådanne produktive foretagender, at udstede kreditnotaer, statskassekreditnotaer og betale for arbejdet derved. En sådan skabelse af statspenge i tilfælde, hvor der slet ikke kan være tale om en inflation, fordi der også er en ny værdi for de nye poletter, ville med ét slag løse alle vanskelighederne og for altid befri staten og folket fra den rentebærende gæld til privatkapitalen.

Vi skal gå mere i detaljer med dette problem et andet sted. En dygtig finansadministration burde være i stand til at arrangere tingene således, at sådanne store arbejder udføres ved hjælp af særlige skatter sammen med brugen af andre statslige indtægtskilder og kun med en delvis udstedelse af nye pengesedler. Denne mulighed ville naturligvis i betydeligt omfang kun forekomme, hvis alle andre statsudgifter, især de såkaldte uproduktive til administration, retsvæsen, uddannelse osv., kunne dækkes af overskuddene i statens kommercielle virksomheder.

Dette kan, i betragtning af den nuværende hektiske underskudsøkonomi for jernbaner, post osv., lyde som en ironi, og alligevel var vi ikke så langt fra sådanne muligheder, som jeg allerede viste i 1919 i min første publikation i *Süddeutsche Monatshefte* (februar), "Hvad nu?" under overskriften "De radikale midler". Kun statens renteforpligtelse over for privatkapitalen adskilte os fra denne ideelle tilstand for en national finansøkonomi. Den allerede gældende illusion på det tidspunkt, at staten, når den har brug for penge, blot skal pumpe penge ind i sig selv mod renter, har forhindret dette.

Det er klart, og alle burde have kunnet følge mine forklaringer, at staten på ingen måde er rettet mod fremmed penge, og dermed mod at stifte gæld, når den ønsker at foretage sig noget, at den for eksempel kunne kræve arbejds- og holdtjeneste, og at den i sidste ende uden tvivl ville være berettiget til at udstede statskassekreditnotaer til sådanne mål for at iværksætte disse arbejder med dem uden at belaste folket. En sådan procedure ville have den enorme fordel, at den fra starten frigør sådanne arbejder fra enhver rente- og afgiftsforpligtelse; værkerne ville straks blive fri og gældfri statsejendom. Fra indtægterne fra værkerne kunne de udstedte statskassekuponer ganske vist indløses og destrueres på kort tid; produkterne af sådanne arbejder, eller priserne på fragt- og passagertransport, kunne reduceres betydeligt. Derved kunne de største tjenester generelt ydes hele den nationale økonomi, staten kunne have opnået ret betydelige indtægtskilder, som ville have været til størst gavn for hele det nationale samfund og ville også have gjort staten selv helt uafhængig af den høje finanssektor. Men den burde også have været

Machine Translated by Google

For staten er herre over det finansielle system og ikke den høje finanssektor, det vil sige, det vil være sådan i fremtidens nationalsocialistiske stat.

Det har i sandhed været et psykoagogisk bedragerisk trick, at bankerne har haft held med at forhindre sådanne åbenlyse og selvindlysende tankeprocesser, som – når de først er udtrykt – ikke længere kan modsiges, og med at forvirre staten og økonomien med den ovennævnte sætning og sno dem ind i kapitalens interesseslaveri.

Jeg ved, at selvom disse ting nu står klart som dagslys, så har mange af mine læsere stadig mistillid til deres sunde menneskelige forståelse og ønsker simpelthen ikke at tro, hvordan en sådan absurditet kunne have været mulig, og vil hellere antage: "Det kan ikke være rigtigt, vores statsmænd kan ikke have været så dumme – men jeg kan simpelthen ikke bedømme det". Denne tilståelse af manglende dømmekraft med hensyn til en så åbenlys statslig inkompetence i finanspolitiske anliggender står i dobbelt modsætning til den ellers beredvillige kritik og raseri over statslige foranstaltninger og til det faktum, at det her drejer sig om anliggender, der rammer hvert enkelt individ hårdest i hans pengepung.

Til disse mennesker vil jeg gerne efterlade et andet synspunkt til overvejelse, som er relateret til metoden til kreditgodkendelse gennem provins- eller rigsparlamentet.

Sådanne store statsopgaver bliver ganske vist grundigt drøftet i parlamenterne. Efter lange debatter bliver kreditterne endelig "godkendt". Den gennemsnitlige statsborger tror nu, at alt nu er i orden, og at staten, som jo er så rig og magtfuld, allerede besidder de godkendte millioner. Ganske kloge personer vil måske stadig klø sig bag øret og sige til sig selv: "Det betyder nye skatter igen". Men jeg tror, jeg dristigt kan hævde, at bortset fra de indviede - som hverken repræsentanterne eller ministrene behøver at tilhøre, ja måske kun én får klarhed over, at denne store kreditgodkendelse i provins- eller rigsparlamentet ikke betyder andet end tilladelsen til at få denne "kredit" udlånt til , sig selv mod renter på en anden måde. Denne "kreditgodkendelse gennem parlamentet" giver således kun den pågældende minister bemyndigelse til at få denne kredit mod renter i de store banker. På denne måde bliver "kreditgodkendelsen gennem parlamentet" naturligt en farce, en komedie, for hele befolkningen - som i sidste ende skal betale for kapital og renter - var ikke i stand til også virkelig at levere "kreditten", nej, den skal først skabes af stor lånekapital.

Det eneste logiske og naturlige ville faktisk være, at der i tilfælde af en kreditgodkendelse gennem parlamentet samtidig og automatisk også ville være en godkendelse af, at statsbanken nu også ville udbetale eller godkende de godkendte beløb på grundlag af betalingsordrer fra de implementerende myndigheder til de berørte iværksættere.

Kreditterne godkendes, for at få den nødvendige valuta skal der gøres noget; det er derfor meningsløst, hvis – som det nu er almindeligt – først skal udstedes et lån, og derefter på en måde de netop "godkendte" kreditter gives for anden gang af kapitalisterne.

Nu kan man måske hævde, at overskydende penge fra staten netop trækkes på denne måde, og at dette må have en gavnlig indflydelse på landets generelle finansielle situation, at en sådan kreditstyring således vil fungere på en inflationsreducerende måde. Men dette er naturligvis på ingen måde tilfældet, og det af grunde, som ingen bankekspert kan bestride. Det kan indrømmes, at en ganske mindre del af sådanne checks og betalinger af sådanne lån betales kontant, det drejer sig her om den kreds af småsparere, der finder vej til banken med sådanne checks, som har sparet et par hundrede eller tusinde mark op, som de nu gerne vil investere i et rentecertifikat, i et sådant magisk papir, hvorfra man kun behøver at klippe et stykke ud hvert år for at få udbetalt et vist beløb uden at certifikatet bliver mindre værdifuldt derved. Men de penge, der kommer ind i banken på denne måde, er ret...

Machine Translated by Google

ubetydelig. Derudover overfører de banker, hvor sådanne penge indsættes, slet ikke disse kontantbeløb til statskassen, men overførslen af sådanne checkbeløb sker udelukkende ved overførsel eller clearing.

Men alle større træk på sådanne lån foretages af kapitalisterne allerede fra starten, i deres banker, ved overførsel uden kontanter eller gennem banktransaktioner,
osv.

I virkeligheden kommer staten derfor ikke i hænderne på kontanter, og hvis den modtager sådanne, skal den straks give dem væk til udførelsen af sit arbejde. Denne formodede fordel eksisterer derfor ikke. Tværtimod følger dette: Staten udsteder, som vi ved, såkaldte sikkerhedscertifikater eller obligationer for lånte beløb. Disse statsobligationer er fint, eller knap så fint, trykte papirer, der indeholder et gældsbrev udstyret med alle statslige sikkerhedsstillelser for de modtagne beløb, og derudover de nødvendige bestemmelser om rentebetalingsdatoer og, på deres egne kuponark, de kuponer, på grundlag af hvilke staten forpligter sig til at betale kvartalsvis, halvårligt eller årligt renterne for de beløb, der er anført i kuponarket. Derudover tilføjes dette kuponark et såkaldt fornyelsescertifikat (talon), der giver ejeren ret til at modtage et nyt kuponark, hvis det første er udløbet efter et vist antal år.

Et sådant værdipapir, der udstedes af staten, og som staten hæfter for med hele sin formue for kapital og renter, betyder bestemt køb af kapacitet i ejerens hånd. Ejeren af sådanne statscertifikater kan faktisk købe noget til sig selv med disse certifikater når som helst, uanset om han giver disse certifikater direkte som betaling, eller han først sælger dem på børsen eller hos sin bank og derefter betaler kontant med provenuet.

Nu er der slet ingen tvivl om, at statens udstedelse af nye værdipapirer betyder *skabelse af yderligere købekapacitet* – om dette er rigtigt eller berettiget, interesserer os ikke her i øjeblikket – præcis det samme ville ske, hvis staten for eksempel trykkede nye papirpenge. Forskellen ville bestå i, at der i ét tilfælde produceres værdipapirer, som udover gælden belaster staten med en *varig renteforpligtelse,* hvorimod der i tilfælde af ny udstedelse af papirpenge slet ikke kommer en renteforpligtelse i betragtning. Vi ser derfor allerede nu, at den sidste form under alle omstændigheder ville være den mest gunstige for staten og folket.

Men hvis vi nu følger metoden med sådanne finansieringer yderligere, viser det sig, at en direkte finansiering af store statslige værker med undgåelse af lånevejen afslører yderligere enorme fordele.

Vi har set, at den nuværende form for finansiering af statslige arbejder fører til skabelse af yderligere indkøbskapacitet, hvilket repræsenteres ved udstedelse af nye sikkerhedscertifikater. I dette tilfælde vil og skal alle nye lånebeløb naturligvis udbetales på én gang, selvom de nye jernbaner, vandveje osv., der skal bygges, kun er i en byggefase og stadig ikke repræsenterer nogen reel værdi af betydning.

Hvis man går over til at finansiere sådanne store statslige værker på den måde, jeg foreslår, så forsvinder de enorme reklameomkostninger for lånet først. Man kan huske, hvilke enorme beløb der sluges alene af udbuddene i aviserne. Desuden forsvinder de procenter, der fra starten gives til bankerne og andre kreditinstitutter. Selv disse er igen millioner. Desuden har man en tendens til at udstede lånene under pålydende værdi, med andre ord, for en obligation på 1000 mark skal køberen af disse certifikater kun betale 970 mark mere eller mindre, og alligevel modtager han det fulde beløb med renter. Selv disse er tab, der fra starten

Machine Translated by Google

blive byrder for staten eller virksomheden og til fordel for kapitalisten. Faktisk har man en tendens til at "pynte" sådanne lån med andre tiltrækningskraft, som børsudtrykket lyder, ved at holde særlige ekstra fordele i udsigt, som endda kan omfatte en skattefritagelse. Jeg husker her minepræmielånet, der udviste den mest fantastiske af sådanne tiltrækningskrafter, som en stat nogensinde har nedbøjet sig til. Lotteri- og spilledjævlen blev sat i lånereklamens tjeneste, idet man lovede at udbetale milliongevinster på et meget stort antal 1000-marksobligationer; desuden blev såkaldte bonusudbetalinger holdt i værk, og yderligere en annonceret rente på 5%, der dog var afdækket med klausuler, og desuden var opsparingspræmielånet i tilfælde af en række skatter fritaget for enhver skat! Hvorfra man ønskede at opnå de enorme beløb til at betale disse præmier og fordele, disse fantastiske lotterigevinster, overvejede ingen – selvom det måtte være klart for enhver seriøs og skarpsindig mand, at alle disse beløb skulle hæves endnu en gang fra folkets lommer. For de beløb, der blev modtaget dengang, blev straks brugt til de mest presserende udgifter. Dette er alt sammen økonomisk-politiske forbrydelser mod folket, hvor man kun må undre sig over den fuldendte uforskammethed, hvormed de iscenesættes.

Hvis man derfor slet ikke vælger lånevejen, men direkte den direkte pengeskabelsesvej, så ville alle disse hårde og uretfærdige byrder på statsbudgettet blive fjernet – man ville ikke engang behøve at rejse *de nødvendige beløb på én gang i nye papirpenge ,* men dette kunne ske ret langsomt, alt efter som de nye arbejder skrider frem. Dette ville have den yderligere enorme fordel, at der ikke kunne være tale om udstedelse af udækkede penge, for nye penge vil først blive givet, når en anden betydelig del af arbejdet er afsluttet. Vi ville her have at gøre med penge, der er fuldt dækket af reelle værdier, altså med penge, der er stabile, med penge, der modsvares af så mange timers udført arbejde.
Men selv denne form for successiv udstedelse af nye penge til byggeri, som allerede synes langt mere gunstig, er på ingen måde det sidste skridt. For det vil slet ikke vise sig nødvendigt at bringe et pengebeløb svarende til de nyoprettede værker i omløb, for de nyudstedte pengesedler flyder ganske vist tilbage til de offentlige statskasser; de kan således udstedes igen uden at nye serier skal bringes i omløb. Og lad os nu gå et skridt videre, det vil sige, lad os erklære udstedelsen af ens egne nye penge til en sådan særlig statslig ...
opgaver som værende i sig selv fundamentalt slet ikke nødvendige, selvom vi udmærket kunne forklare tilladtheden, og især klarheden, af finansieringsprocessen i forbindelse med udstedelse af egne penge til byggeri og ønskede at holde os til den af visse formål.

Dette sidste trin er den *fuldstændige kontantløse finansiering* af sådanne statslige opgaver. Det er, som allerede vist ovenfor, fejlagtigt at antage, at staten gennem lånet ville komme i kontanter, som den kunne bruge til at betale iværksættere og arbejdere ved jernbane- eller elværksbyggerier. Ikke desto mindre bliver iværksætterne nødt til ugentligt at hæve de nødvendige beløb fra deres banker til betaling af deres arbejde kontant. Bankerne skal for deres vedkommende dække disse ekstraordinært store krav til deres egne beholdninger endnu engang fra centralbankerne eller Reichsbank osv. Nu, i normale tider, er hele den eksisterende likviditet allerede fuldt ud tilstrækkelig til den ugentlige lønudbetaling af hele arbejdsstyrken, og det er fundamentalt ligegyldigt, om f.eks. større arbejdsstyrker midlertidigt koncentreres ét sted i forbindelse med opførelsen af det bayerske Walchensee-kraftværk, for hvis de ikke var ansat der, ville de, selv når de var fordelt på andre virksomheder, være nødt til at forvente og modtage deres ugentlige lønudbetalinger eller modtage penge via arbejdsløshedsforsikring. Det betyder, at det er en ret generel statslig opgave at tage sig af det samlede behov for betalingsmidler for hele den nationale befolkning.

Machine Translated by Google

økonomien, uanset om større arbejdsstyrker midlertidigt er ansat på ét sted til udførelse af store statslige arbejder eller ej.

Tilvejebringelse af betalingsmidler til lønudbetalinger og implementering af andre kontantløse overførsler til iværksætterne er opgaver i forbindelse med betalingstransaktioner og har slet intet at gøre med kreditsituationen.

Det ville derfor være det mest oplagte og naturlige, hvis kreditgodkendelsen af et større statsligt arbejde gennem lovlig repræsentation af hele befolkningen samtidig blev bundet af den bemyndigelse, at statsbanken på grundlag af disse godkendte kreditter kan foretage de nødvendige betalinger. Naturligvis på normal vis - at disse betalinger kun foretages, når de forskellige kontraherende statslige myndigheder (landbrugsafdelinger, vej- og flodtekniske afdelinger, jernbanebygningssektioner, særlige afdelinger til særlige formål osv.) har gennemgået de betalingsbeløb, som iværksætterne kræver, og i overensstemmelse med reglerne og kontrakten har godkendt betalingen.

Hele det lånesvindel, der er blevet indblandet – for det er intet andet end den moderne form for at snyde en nation – er fuldstændig nytteløst og kun skadeligt.

Machine Translated by Google

Reichsbank-selskabet

Reichsbank er ikke, som enhver godtroende statsborger måske tror, i virkeligheden en statsbank, men et aktieselskab. Reichsbank er således på ingen måde en statsinstitution, selvom staten indtil juni 1922, hvor den blev fuldt "autonomiseret" på Ententens krav, havde visse regulatoriske rettigheder. Selv bankens embedsmænd blev udnævnt og betalt af Riget, men det rådgivende råd bestod udelukkende af repræsentanter fra storbankernes verden og fra international jødedom – de to er den samme personkreds.

Allerede ved sin grundlæggelse i 1873 registrerede det første rådgivende råd blandt omkring 15 medlemmer følgende navne: Baron Rothschild, handelsråd Bleichröder, handelsråd Mendelssohn, Theodor Plaut, handelsråd Oppenheimer, handelsråd Warschauer og handelsråd Zwicker, handelsråd Stern, handelsråd Gelpke; altså elleve racerene store jøder og, som dekoration, fire yderligere herrer med tyske navne.

Det var igen et smart skaktræk, hvormed bankmanden, der rådgav Bismarck, Bleichröder, anbefalede den gamle rigskansler, at Reichsbanken ikke skulle udvikles som en ren statsinstitution, fordi den derved ikke ville kunne tilegnes af fjenden i tilfælde af krig på grundlag af den internationalt anerkendte sikkerhed for privat ejendom, hvorimod den som en ren statsbank ville være umiddelbart åben for fjendens angreb.

I virkeligheden ønskede den kloge jøde, sammen med de andre store finansfolk, naturligvis kun at få Rigets vigtigste finansinstitut ind i sin magtsfære. Også herrerne lykkedes med dette, og Riget gav dermed fuldstændig afkald på et af de vigtigste områder af sin møntsuverænitet – sin ret til at udstede pengesedler.

Reichsbank indtager i dag en helt særlig position i det tyske riges finansielle system, en position som selv de mindst betydningsfulde personer selv i dag er klar over med hensyn til dens frygtelige konsekvenser for stat og folk.

Det må være en individuel undersøgelses opgave præcist at undersøge, på hvilken måde de store banker har misbrugt deres afgørende indflydelse på Reichsbank siden dens grundlæggelse til deres egoistiske formål.

Så længe Bismarck var i embedet, holdt hans statsmandlige synspunkt og respekten for ham børshyænerne under kontrol; kun én gang i Reichsbanks historie gjorde Bismarck brug af kanslerens veto, som var fastsat i Reichsbank-loven, nemlig da han forbød accept af russiske aktier. I dag er Reichsbank, under venligt pres fra de internationale bankfolk, som allerede nævnt i begyndelsen, blevet gjort fuldstændig uafhængig. Reichsregeringen har således ikke yderligere mulighed for at handle afgørende om forretningsførelsen.

Nationernes renteslaveri betyder bankernes og børsens herredømme. At bryde renteslaveriet er nationalsocialismens absolut største opgave.

Alt, hvad der sker i staten og økonomien i dag – alt bliver et krav om renter fra storkapital mod produktivt arbejde. Hvis en jernbane bygges, opstår der et lån deraf, hvis der føres krig, opstår der krigslån deraf, hvis naturressourcer eller vandkraft udvikles, opstår der vandkraftlån deraf, hvis en fabrik udvides, nye aktier udstedes, hvis en ny virksomhed grundlægges, vælges en eller anden rentekapitalistisk selskabsform, der tillader arbejdet og risikoen at flyde til iværksætterne og løveandelen af profitten til finansfolkene. Hvis det ikke længere foregår via lån, er det langt enklere og mere ...

Machine Translated by Google

Der vælges en omfattende pengetrykningsmetode, som i inflationstiden i 1923, der ligeledes samler de største interesser for storkapitalen. Som i tilfældet med Kong Midas i sagaen, for hvem alt, hvad han rørte ved, blev til guld, således forvandles alt, hvad der sker, i dag til rentebærende værdipapirer.

Desværre har verdensbankfolkene en forbandet god appetit, og værdipapirer er netop deres yndlingsmad, hvilket tydeligvis passer dem glimrende. Vi kan ikke regne med, at de sulter, ligesom Kong Midas, for hvem, som bekendt, selv maden i hans mund forvandledes til guld. Tværtimod vil arbejderne først sulte, før renteherrerne vil.

De tænker slet heller ikke på at opgive eller bløde deres styre op, *så denne interesseregel skal brydes.*

Nu skal vi belyse et tredje aspekt, der vil fuldende og afrunde billedet af den rentekapitalistiske udbytning, selv for lægmanden, nemlig *inflationen.*

Machine Translated by Google

Inflation

Inflation er det klart synlige udtryk for vores finanspolitiske elendighed. Inflation påvirker alle – alle, der skal tjene til livets ophold – med frygtelig alvor.

Men hvor kommer inflationen fra? På dette spørgsmål kan man høre et stort antal forklaringer, som dels er taget fra den, der svarer, dels er taget fra den, der svarer, dels fra ordbogen over demagogiske slagord, og dels angiver faktiske delårsager uden dog korrekt at ramme den ultimative motiverende årsag. Når man hører disse årsager til inflation identificeret af de forskellige partier, er der snart ingen samfundsorden og intet erhverv længere, som ikke af en eller anden side ville blive udpeget som årsag til inflation.

For dem, der har fulgt bogens forklaringer om renteslaveri, er svaret ikke svært at finde. *Den oprindelige skyld for inflation bæres af arbejdets renteforpligtelse over for kapitalen.*

Rente – skat – inflation, således løber den logiske kæde, som starter fra Et katastrofalt og absurd løfte om renter fra statens side fremtvinger den konsekvens, at staten må udtrække de accepterede renteforpligtelser fra folket gennem skatter; skatterne, og faktisk skatter af alle slags, direkte og indirekte, afgifter, såvel som de mest anstødelige indirekte skatter, dem fra den udækkede seddeludstedelse, og derefter trække inflationen med sig. På denne måde fortsætter det i en evig cyklus, for inflationen betinger stadig større udgifter for staten, som den, fanget i lånevanviddet, altid tror, at den kun kan dække gennem accept af ny gæld, disse nye gældsposter bærer nye interesser i sig selv, de nye interesser gør nye skatter nødvendige, skattelovgivningen fejler gradvist fuldstændigt, for i tilfælde af sådanne valutakollaps forbliver alle skatteindtægter langt bagud i forhold til valutadevalueringen, og nu overgiver staten sig uden modstand til pengetrykkeriets finansielle bolsjevisme, som vi på forfærdelig vis har oplevet i inflationen i 1923.

Mine første polemiske værker var primært dedikeret til afdækningen af disse forbindelser. I Manifestet for brydelsen af renteslaveriet74 udviklede jeg i store træk den altoverskyggende betydning af renteproblemet i statsbankerot: I løsningen afslørede jeg helt specifikt statslånesystemets dumhed og pegede på de utallige skattelove, der fordyrede de brede massers levebrød, hvis produktion udelukkende måtte anvendes til rentetjenesten. I værket den kommende skattestrejke, med den nye strøm af skattelove fra 1920 og 1921, samt rigsbudgettet for 1918, blev det afgørende bevis fremlagt for, at hele Rigets og staternes finansadministration er fuldstændig bundet til rentetjenesten for stor lånekapital. I den sidste bog er vejen imidlertid allerede vist til en vending af disse fuldstændig usle omstændigheder med et ret håndgribeligt eksempel.

Det er ret tydeligt, at gennem oversvømmelsen af en national økonomi med papirpenge, Købekraften af disse papirpenge skal støt falde.

Da penge i sin inderste natur, som vi har erkendt, er et tegn på udført arbejde, må den såkaldte kvantitetsteori om penge, i det mindste i sine væsentlige træk, være

74 Potentiel købekraft er den opsparede købekraft, der i øjeblikket ikke tynger markedet. Hertil hører både hamstrede kontanter og den solidt investerede opsparingskapital.

Effektiv købekraft er det samlede beløb af alle efterspørgselskrav på den nationale økonomi, som er i form af kontanter. eller i form af værdipapirer anvendes på varemarkedet og søger at omdanne sig til materielle varer.

Potentiel købekraft kan når som helst omdannes til effektiv, i tilfælde af dette fænomen taler man om "flugten fra målet".

Machine Translated by Google

anerkendt af os. Denne teori lærer, at mængden af penge, der findes i omløb i en national økonomi, skal forblive i et vist stabilt forhold, hvis der ikke skal opstå ændringer i købekraften. Pengene står i et vist omfang i forhold til varebeholdninger, og - beregnet ud fra mængden af varer - produceres et vist antal værdienheder af den sædvanlige valuta, det vil sige den gennemsnitlige pris på varerne. Her understreger jeg meget kraftigt adjektivet 'gennemsnitlig'. Faktisk må man gå videre og sige: det gennemsnitlige prisniveau - altså på ingen måde størrelsen af de individuelle priser - står i en vis afhængighed af mængden af den købekraft, der er til stede i landet i alt. Men købekraft er allerede et langt mere omfattende begreb end blot mængden af kontante aktiver. Men vi ønsker ikke at fare vild her i økonomiske detaljer, for ellers må spørgsmålet om effektiv og potentiel købekraft i dens effekt på priserne tages op her. Under alle omstændigheder er det sikkert, at for eksempel en multiplikation tusind gange af den cirkulerende valuta naturligt må medføre en multiplikation omtrent tusind gange af priserne. I virkeligheden er det ikke priserne, der virkelig er steget, markens købekraft er blot faldet i omvendt forhold til multiplikationen af valutaens beløb.

Den grundlæggende årsag til inflation er statens renteforpligtelse. Denne renteforpligtelse gør skatter nødvendige, for staten kan kun give, hvad den igen må udtrække i en eller anden form fra sine borgere.

Denne form for statens røveri af sine borgere er, som vi har set, trefoldig – enten gennem direkte skatter eller i mere effektiv form gennem indirekte skatter eller i den særlige indirekte form for inflation. Den sidste form er den mest anstødelige, det er også den, hvormed konkursramte stater søger at holde hovedet over vandet – det er den mest perfekte forfalskning. Men denne sidste form er især så skadelig, fordi opsparingsformuen for den mest effektive og flittige del af befolkningen derved simpelthen ødelægges.

Dette er et af de mest chokerende kapitler i det tyske folks tragedie. Hundredtusindvis af flittige manuelle arbejdere, ansatte, embedsmænd, medlemmer af frie erhverv, læger, ingeniører osv. har hele deres liv gennem ihærdigt og utrætteligt arbejde sparet op til sig selv og deres familier, så de kunne nyde en alderdom fri for bekymringer og uafhængighed. De har samlet deres opsparing øre for øre og mark for mark, og hver mark betyder garanti for et minimumsunderhold for hver dag i alderdommen. Men staten, som disse uheldige mennesker har betroet deres opsparing til, betalte ikke i inflationen i 1923 på nogen måde for en mark, der på en eller anden måde var blevet betroet den som opsparing – selv ikke når disse opsparede øre på det tidspunkt var blevet indsat i skinnende guldmønter – omkring 30 millioner papirmark75, men den benyttede sig af det af den selv forårsagede fald i valutaen og sagde: en mark = en mark. Dermed frarøvede den alle disse mænd frugterne af deres livslange arbejde og skubbede dem ud i den bitreste nød. De blev derefter af staten afvist med patetiske og elendige almisser, privat velgørenhed måtte træde til med hjælp – men netop denne form var særligt skamfuld for de berørte, for fra de private hænder forblev disse gaver faktiske almisser, velgørende gaver, som disse uheldige mennesker måtte være taknemmelige for, selvom det var et organiseret røveri af velfortjente rettigheder. Rettigheder, som, hvis de blev genoprettet, ikke engang ville give anledning til en "tak" fra de røvede.

---

75 Papirmarken blev etableret i august 1914 på grund af markens fald, og forbindelsen mellem guldmarken og guld blev opgivet. Inflationsraten fortsatte med at stige indtil november 1923, hvor valutaen blev stabiliseret gennem annonceringen af oprettelsen af en ny rentemark til en værdi af 1 billion papirmark. Rentenmarken, som trådte i kraft i 1924, blev senere samme år erstattet af rigsmarken.

Machine Translated by Google

Vi har allerede i andre passager peget på, at et falsk princip hævnede sig frygteligt på disse stakkels mennesker - ja, idealet om kapitalpension. Ikke som om disse kredse havde fortjent denne skæbne, tværtimod - det vil være en ærefuld pligt for nationalstaten at kompensere disse bestjålnede mennesker så godt som muligt. Alligevel er det håbet, at denne frygtelige lektie alligevel vil fortsætte med at vibrere i folkets underbevidsthed, og at idealet om kapitalpension vil synke og hjælpe det rette opsparingsideal - den rent tyske idé om alderdomspleje, omsorg for kvinder og børn gennem skabelsen af et eget hjem, mark og have osv. - til et gennembrud og en sejr.

Den anden form for statens røveri af borgerne, som er nævnt ovenfor, er den indirekte skat. Indirekte skat er i sine konsekvenser i sandhed en social forbrydelse. Hensynsløst og ubarmhjertigt, i en form som ingen kan undgå, rammer den den store masse af befolkningen med fuld alvor, hvorimod de rige generelt næppe berøres af de indirekte skatter.

Den direkte skat er, hvis den gradueres efter skatteyderens økonomiske præstationsevne, i sig selv en retfærdig og passende skat. En direkte skat er også, som en bidragende betaling til staten for fælles opgaver, på ingen måde en skat, der i det væsentlige må gøre produktionen dyrere, da den kun bør opkræves, hvor der er faktiske overskud ud over dækningen af de tilstrækkelige livsfornødenheder til stede. Men som den direkte skat behandles i dag, udgør den, ligesom inflation, et rent røveri og sætter sig i direkte modstrid med den ejendomsgaranti, der er udtrykt i artikel 153 i Weimar-forfatningen.

Kort sagt, lad det endnu en gang påpeges, at vi her har at gøre med en inflation, der generelt opererer som en konsekvens af statens renteforpligtelse over for den internationale finansverden. Der er her tale om en vedvarende blodsugning fra vores nations økonomiske organ til fordel for den overnationale finansmagt, for hvilken vores egen stat fungerer som skatteopkræver.

Det er her tale om en helt særlig form for inflation – den rentekapitalistiske inflation.
Naturlig inflation opstår, når landet rammes af utilstrækkelig høst eller en epidemi, og den naturlige efterspørgsel er større end det eksisterende udbud. En sådan inflation er dog altid kun af midlertidig karakter. Det næste frugtbare år fjerner nøden, og priserne vender tilbage til deres naturlige niveau.

Den rentekapitalistiske inflation er imidlertid som en fortærende ild, der ikke slukkes, før den har fortæret alle verdens skatte og gjort hele menneskeheden til renteslaver af international finans – eller før renteslaveriet er brudt.

Machine Translated by Google

National finansreform

Efter en så grundig diagnose af vores statsfinansers sygdom, såvel som af vores økonomiske systemet generelt, kan vi håbe at kunne give de rigtige recepter på lægemidlet.

De regler og foranstaltninger, der regulerer overgangen fra den nuværende situation til den fremtidige form, hører ikke under dette arbejdes omfang. For disse foranstaltninger gælder den generelle retningslinje, at enhver forstyrrelse af det økonomiske liv skal undgås gennem disse, hvor det er muligt. Naturligvis vil det ikke ske uden en vis strenghed hist og her og uden midlertidige indgreb, men selv i tilfælde af en meget omhyggeligt forberedt operation sker det ikke uden et vist lille blodtab.

Vort store, skinnende, endelige mål er at *bryde renternes trældom.*

Den første og grundlæggende foranstaltning, som er et resultat af overdragelsen af det nationale finanssystem til en privat institution, Reichsbank plc., er nationaliseringen af Reichsbank.

Det må allerede ud fra denne banks omfang være ret indlysende, at en "Reichsbank" faktisk skal være en institution under Riget, ligesom Reichspost eller Reichscourt. Det må absolut erklæres som vildledning af den offentlige mening, at Reichsbank, plc, må bære dette navn.

En ægte Reichsbanks opgave må derfor være dobbelt. For det første må den varetage Rigets finansielle forretninger, for så vidt disse ikke kan varetages direkte af individuelle administrative stillinger, som det jo er tilfældet med postvæsenet og jernbanerne, og for det andet må den danne det stærke støttepunkt for hele den nationale økonomi i den fiduciære formidling af betalingstransaktioner. Dens opgave må endvidere være at sørge for, at der konstant er tilstrækkelige kontante aktiver til stede til monetære transaktioner.

Til denne række af opgaver skal den være det udøvende organ for den nationale finansadministration, som skal være fuldt ud underlagt den. Reichsbanks embedsmænd skal være statsembedsmænd, ligesom de andre embedsmænd. Et rådgivende råd, der består af repræsentanter for den store jødedom, som det er i dag, er naturligvis fuldstændig overflødigt. Det er faktisk tilstrækkeligt, hvis staten udpeger en særlig statskommissær for tilsyn med bankens økonomiske drift, som er ansvarlig for bankens økonomiske drift. Bankens opgaver vil blive præcist afgrænset af dens egen Reichsbank-lov, således at allerede bankens økonomiske drift ville give en garanti for, at Reichsbank-institutionen kun tjener de nationale interesser.

Men vi har nu allerede en bankinstitution, der fuldstændigt svarer til disse krav, som vi skal stille til Reichsbank. Dette er den Bayerske Statsbank. Den Bayerske Statsbank er faktisk en ren nationalbank, og ingen vil kunne hævde, at den ikke har opfyldt sine opgaver som bankinstitution på en uangribelig måde. Dette naturligvis med det forbehold, at den ligeledes har arbejdet i overensstemmelse med den rentekapitalistiske økonomis almindelige sædvaner. Men under alle omstændigheder har denne bank betjent de monetære transaktioner uden at betragte bankkapitalens rentabilitet som den første opgave. Den har derved manifesteret følgende meget bemærkelsesværdige fænomen, at banken med sin egen ekstremt lille kapital på kun 8.000.000 mark var meget vel i stand til at betjene alle de monetære transaktioners behov og forvalte milliardindtægter.

Det er ikke uinteressant at nævne, at i *Børsens Årbog (Salings Børsårbog, En Håndbog for Kapitalister og Aktionærer,* for 1914/15, præsenteret af

Machine Translated by Google

den tyske bank), ignoreres eksistensen af denne bayerske statsbank (dengang stadig "Kongelige Bayerske Bank") simpelthen, selvom der var mulighed og plads til at nævne den på side 644 i denne håndbog for denne ikke desto mindre betydningsfulde statsinstitution. Men en bank, der ikke udelukkende tjener privatkapitalistiske mål, er tydeligvis ikke en bank for den høje finanssektor.

Det er yderligere bemærkelsesværdigt, at man umiddelbart efter krigen og München-bolsjevikperioden bestræbte sig på at sætte den bayerske statsbank "på et bredere grundlag", som det herlige børstekniske udtryk for den lød, for at stille selv denne uafhængige institution til rådighed for at "gøre privatkapital rentabel". Vores krav har således et praktisk bevaret forbillede i den bayerske statsbank. Indvendingen om, at det ikke er muligt at drive en bank som en statsinstitution, afvises dermed.

For Reichsbank selv foreslog Reichsbank-loven faktisk en nationalisering, hvorefter Riget ville have ret til, med et års varsel, første gang den 1.1.1891, derefter i perioder på ti år, enten at ophæve Reichsbank og erhverve dens aktiver (inklusive de enormt værdifulde bygninger) mod betaling af den indre værdi (!) eller at erhverve alle aktierne til pålydende værdi (!!). Den 1. januar 1921 ville Riget således have været i stand til at rette op på en alvorlig fejltagelse i Reichslovgivningen mod det tyske folk, hvis det havde erhvervet hele Reichsbanks ejendom for en bagatel af 180 millioner – det er den pålydende værdi af Reichsbank-aktierne.

Völkische *Beobachter ,* som på det tidspunkt endnu ikke var i det Nationalsocialistiske Tyske Arbejderpartis besiddelse, som imidlertid på det tidspunkt allerede var ledet af mænd, der tilhørte de intellektuelle forløbere for nationalsocialismen, og ugebladet af Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* påpegede dette i tide – naturligvis som de eneste offentlige tyske avisstemmer – naturligvis uden held.

Det er yderligere bemærkelsesværdigt, at selvom Reichsbank-aktierne er udstedt på navn, var ikke mindre end 2153 udlændinge i besiddelse af Reichsbank-aktier! Hvor stor en del af Reichsbanks samlede kapital disse 2153 udlændinge (pr. 1913) disponerede over, fremgår desværre ikke af Reichsbank-oplysningerne. Under alle omstændigheder drejer det sig om en meget betydelig procentdel, efter at antallet af lokale aktionærer kun er angivet til 16.646. Nu er det klart, at der for de lokale aktionærers vedkommende kan være erhvervet meget mindre beløb, hvorimod det naturligvis med rette kan antages, at en udlænding, når han køber tyske Reichsbank-aktier, ikke kun erhverver et eller to stykker, men straks en pæn pakke. Denne kendsgerning skjuler den utrolige situation, at der selv under krigen blev trukket ganske betydelige beløb i form af udbytte fra den "tyske Reichsbank" til udlandet.

Nu er Reichsbanks overskudsdeling, hvis hovedfortjeneste stammer fra vekseldiskontering – som vi har lært ovenfor – en yderst original en. Først modtager aktionærerne en præferenceudbytte på 3,5 %, og af den resterende fortjeneste udbetales en fjerdedel til aktionærerne. Tre fjerdedele af denne resterende fortjeneste overføres til Riget, efter at yderligere 10 % er overført til en reservefond. I 1913 blev 31.025.555 mark på denne måde overført til Riget. Af den grund har Riget tildelt denne bemærkelsesværdige institution det såkaldte seddeltrykningsprivilegium, det vil sige retten til at udstede sedler efter behov for dens transaktioner. Indtil krigens udbrud skulle Reichsbank i det mindste have op til en tredjedel guld eller sølv i tyske eller udenlandske mønter eller i barrer klar som dækning for disse sedler. Efter at selv denne begrænsning var faldet, var der ingen yderligere hindring i vejen for den ubegrænsede trykning af papirpenge. Den eneste dækning (!) som Reichsbank havde for sine papirpenge var de vidunderlige Rigsskatkasseveksler – altså endnu engang blot en anden

Machine Translated by Google

papir, bag hvilket stod en falleret stat. Intet under, om der under sådanne forhold måtte indtræffe et ustoppeligt kollaps af den tyske valuta.

Det er uden tvivl en ret vigtig statslig opgave for en nationaliseret bank altid at sørge for, at økonomiens krav på betalingsmidler bliver fuldt ud opfyldt; for kun hvis der ikke opstår fastlåste situationer her, selvom de andre finansielle institutioner kan opfylde alle krav fuldt ud, er der en renteafpresning på grundlag af pengemangel – som kan føre til de største verdenskriser – udelukket. Omvendt strømmer de udstedte pengebeløb tilbage, selv i tider med mindre økonomisk fremgang, til Reichsbank gennem de utallige kanaler for offentlige pengetransaktioner, så den kan trække sedlerne ud af omløbet igen. I Bank of Englands tilfælde er det, som bekendt, sædvane, at en seddel, der strømmer tilbage til banken, ikke udleveres igen, men byttes til en ny, mens den gamle destrueres. Dette sker primært af hygiejniske årsager.

Nu vil spørgsmålet om valutaen i fremtiden netop få stigende betydning, efter at de såkaldte pengesurrogater, som veksler og checks, og især de kontantløse pengetransaktioner, får stigende betydning.

I en sådan clearingøkonomi vil postcheckkontorerne, som allerede i dag er eksemplariske for rene monetære transaktioner på kontant- og rentefri basis, få ekstraordinær betydning. I de nuværende postcheckkontorer kan man skimte de kerneceller, der let kan udvikles til et ideelt monetært transaktionssystem under statsligt tilsyn – fuldstændigt svarende til den nationale person- og varetransport.

Ingen kan bestride, at betalingstransaktioner via postcheckkontorerne håndteres hurtigere og mere pålideligt. Det betyder næppe noget, at kredit- og debetnotaer ikke behandles inden for højst 48 timer, når man derimod i dag kan opleve, at kreditnotaer for beløb, der for længst er modtaget, først udstedes 8 til 14 dage senere. Hvis bankkunden har brug for penge til sin virksomhed, er han stadig tvunget til at gøre krav på bankkredit. I tilfælde af pengetransaktioner via postcheckkontorerne fjernes hele renteberegningen. Dette betyder en enorm lettelse og forenkling af betalingstransaktionen, især ved årsafslutningsfristerne. Postcheckkunden modtager den 2. januar hvert år – samt hver dag efter anmodning – de nøjagtige oplysninger om status for sin konto på postcheckkontoen.

Formidlingen af den monetære transaktion gennem bankerne er således på ingen måde særlig fordelagtig for økonomien. Den rene monetære transaktion gennem bankerne belaster kun produktionen med forsyninger af enhver art, og kun og udelukkende bankerne har gavn af renterne, men aldrig den, der benytter sig af banken. For den retfærdige fabriksejer og iværksætter er modtagelsen af et par mark i renter for midlertidige kreditter slet ikke vigtig. En retfærdig iværksætter indretter sig således, at han kun har så mange penge til rådighed i banken, at han kan betale lønningerne og andre løbende betalinger derfra.

Postcheckkontiene svarer fuldt ud til disse krav, og det er ikke tilfældigt, at det engelske selskab af "Fabianere", "Fabian Society"76, i London selv under krigen rettede et memorandum til Lord Chancellor of the Exchequer med titlen: "Hvordan betaler vi for krigen?", hvori de pegede på organiseringen af de tyske og østrigske postcheckkonti som en støtte. Fjender er altid skarpsynede, og når de peger på...

---

76 Fabian Society er en demokratisk socialistisk organisation, der går ind for reformer frem for revolution. Den blev grundlagt i 1884, og blandt dens tidlige medlemmer var George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard og Virginia Woolf, selvom de mest betydningsfulde af disse var Sidney og Beatrice Webb. Det var faktisk Sidney Webb, der udarbejdede vedtægterne for det spirende Labor Party i 1900.

Machine Translated by Google

en institution for deres eget land som eksemplarisk, så kan man være sikker på, at der er noget i det.

Det samme, der blev sagt om nationaliseringen af Reichsbank, gælder naturligvis også for nationaliseringen af de andre centralbanker, for Bayerns vedkommende altså af den "Bayerske Centralbank". Den Bayerske Centralbank er ligeledes et rent aktieselskab, hvor et flertal af aktionærerne for eksempel blot kan beslutte at uddele bankens guldreserver, som banken har ret til at udstede pengesedler på, til aktionærerne. Vi husker faktisk stadig, at den jødiske bankmand Schweißheimer i München gjorde forsøg i denne retning. Denne gang strandede planen på den bayerske regerings indsigelse. Den bayerske stat havde på det tidspunkt erhvervet en sjettedel af aktierne, mens den bayerske hypothek- og diskontbank havde erhvervet yderligere en sjettedel, og de resterende to tredjedele blev uddelt til aktionærerne.

Det er i sig selv absolut uhyrligt, at en stat skal frygte, at centralbankens guldbeholdning kan bringes i fare ved indgriben fra denne banks "aktionærer". Enhver, der kender den jødiske sejhed, ved, at faren for Bayerns guldbeholdning slet ikke blev fjernet af, at regeringen for en gangs skyld forblev standhaftig. Mod dette er der faktisk kun ét radikalt middel: nationalisering af centralbankerne. Udover den bayerske centralbank har vi i Tyskland også Baden Bank, den saksiske bank i Dresden og Württembergs centralbank.

I tilfælde af nationaliseringen af Reichsbank og centralbankerne vil bankernes embedsmænd og ansatte naturligvis blive overtaget af staten i samme egenskab som statsansatte. Retten til at udstede pengesedler vil dermed udelukkende udøves af staten. En sådan udstedelse af pengesedler kan kun ske efter en forordning fra Finansministeriet og kun mod fuld dækning. Her i denne forbindelse skal den store opgave med at *stabilisere vores valuta løses.* Dette er dog ikke en opgave inden for den mindre kreds af centralbanker; de skal blot sørge for, at der ikke finder nogen udstedelse af pengesedler sted uden dækning.

For fremstilling af pengesedler gælder de hidtil gældende bestemmelser. Enhver efterligning straffes med den største strenghed i henhold til forskrifterne i straffeloven, afsnit VIII, artikel 146-152.

Aktionærerne vil blive kompenseret. Ethvert krav fra aktionærernes side på bankens guldbeholdninger vil være juridisk udelukket.

En reel stabilisering af vores valuta er fuldstændig udelukket, så længe man på den beskrevne måde forventer renter og told fra det tyske folk, som ikke i det lange løb kan opfyldes. Det er også forkert at ville opretholde et radikalt middel til stabilisering af valutaen.
Det drejer sig her ikke om et særligt problem, som man kunne adskille fra det internationale problem med renteøkonomien. Så længe denne internationale røverøkonomi for den rent jødiske højfinans fortsætter med at eksistere, vil de forskellige nationers valutaer altid forblive det velkomne objekt for spekulation i højfinansen. Desuden afhænger *en valutas stabilitet* – altså den indre betydning af udtrykket "valuta" – af andre faktorer, frem for alt af *handelsbalancens aktivitet eller passivitet.* Her udvides vores blik ud over vores fædrelands grænser, og den hjemlige økonomi indgår i gensidige forbindelser med fremmede landes nationale økonomier.

For hurtigt at finde sin plads i dette enorme felt af international finans, må vi ligeledes endnu en gang huske på, at meningen og målet med denne internationale økonomi ikke er rentabilitet for privat kapital, men dækning af behov. Alt andet er kun et tilbehør, et hjælpemiddel. Den internationale finansøkonomi – de internationale betalingstransaktioner

Machine Translated by Google

– er imidlertid i dag det, der fremstår som det vigtigste, og som i dag faktisk spiller hovedrollen. Det er de internationale banker, der i dag faktisk styrer verden, som "dækker" staternes monetære behov og derfor har tilegnet sig herredømmet; det er de internationale banker, der i dag kontrollerer produktionen i gigantiske truster, jern, stål, olie, dåsemad, korn, fedt, olie, bomuld osv. De internationale banker finansierede krigene, de store banker finansierede og kontrollerede alle krigsforsyninger. De har ikke selv præsteret noget som produktive mænd, de har hverken deltaget i produktionen eller deltaget aktivt i krigsaktiviteterne; de har kun opnået profit fra alting, fra blod og tårer, fra krigens rædsler, fra massernes sult, fra nyrigernes spild, fra børspublikummets spekulative raseri.

Alt dette bliver guld og guldværdi for international finans. Ethvert arbejde udført af de produktive nationer bringer interesse til international finans. Selv her, i den internationale økonomi, har vi at gøre med en fuldstændig omvending af det korrekte og rimelige forhold mellem kapital og arbejde.

Arbejderne arbejder rimeligt og tilbyder deres arbejdsprodukter på verdensmarkedet – for at bytte dem til udenlandske arbejdsprodukter (råvarer, halvfabrikata eller færdigfabrikerede). En rimelig økonomi er ikke indsat til at bytte udenlandsk valuta (dollar eller engelske pundsedler) til leverede optiske instrumenter og derefter annullere disse og derefter spekulere yderligere i udenlandsk valuta. I tider med en sund økonomi ville ingen fabriksejer have tænkt på sådan noget. Han har naturligvis brug for provenuet til sine yderligere produkter for at kunne producere yderligere, betale sine arbejdere og købe nye råvarer. Det er fuldstændig umuligt, at hele den tyske økonomi skulle opkræve sine provenuer fra sin eksport af industriprodukter i form af udenlandsk valuta eller i udenlandsk valuta, for den samme tyske samlede nationale økonomi skal købe sine råvarebehov i bomuld til den enorme tekstilindustri, i kobber til vores ligeledes gigantiske elindustri, i silke, jute, tropiske frugter, den øgede efterspørgsel, ud over den indenlandske produktion, i fødevarer og foder osv., for blot at nævne nogle få. De modtagne mængder af udenlandske penge skal derfor straks udbetales igen. Dette er også i sig selv ret naturligt, for i normale tider kan man ikke gøre andet med fremmed valuta i sit eget land end at veksle dem. Sådan er det også i dag. Den amerikanske arbejder kan ikke betales med franske franc, og den engelske forretningsmand får ikke betalt i sine butikker med italienske lira. Der er heller ingen mening i at tage valutaerne med til udlandet, hvor de slet ikke kan bruges som lovlige betalingsmidler. Den lokale valuta tjener og bør kun tjene de interne behov i det land, der udsteder valutaen. Ligesom meningen med vareproduktion inden for en national økonomi ikke ligger i at handle med penge og derefter så at sige sidde på pengene og tilbageholde dem fra økonomien, således er den internationale økonomiske udveksling af varer kun fuldført, når import betales med eksport.

Den teoretiske idealsituation ville nu være, at ethvert land kunne dække og betale sit importbehov præcist med sin eksport. Først da kan man tale om en absolut stabilitet i udenlandske valutaer. Nu er enhver opadgående nationaløkonomis indsats forståeligt nok rettet mod at opnå et eksportoverskud i forhold til importbehovet. Kun dette indikerer en stigning i velstanden. Så taler man om en aktiv handelsbalance. Hvis importbehovet forbliver større end eksporten, skal elementer af den interne velstand leveres til udlandet for at udligne dette underskud. Men disse leverancer skal, da de faktisk ikke kan udvindes fra arbejdsindkomsten, igen kun tages fra velstanden. Dette sker enten gennem eksport af guld eller værdipapirer. Især den sidste "eksport" er dog intet andet end begyndelsen på det internationale interesseslaveri. Om denne "eksport af værdipapirer" strækker sig til

Machine Translated by Google

eksisterende interne værdipapirer eller er forklædt i form af udenlandske "obligationer", er praktisk talt et spørgsmål om ligegyldighed for de nationer, der er berørt af det. Men da også i den internationale økonomiske tænkning kun rentabilitetsvanviddet ved stor lånekapital hersker, bliver al rimelig tvivl om en hæderlig nationaløkonomi undertrykt af pressen og parlamenterne, og alle nationers internationale slaveri til den internationale finanssektor, der skaber denne obligation, spreder sig til et frygteligt omfang.

Selv her i den internationale økonomi manifesterer der sig de samme fænomener som i den interne nationale økonomi, og de frygtelige kriser, der ryster de forskellige nationale økonomier i dag, er i hovedsagen et resultat af denne slavebinding af alle nationer i den vestlige kulturkreds, som vi allerede har lært ovenfor. De valutasvage lande, hvis interne økonomi er blevet for svag (Rusland) eller hvis interne situation er blevet usikker gennem revolution (Tyskland), og hvis stadig gigantiske produktionsoverskud konfiskeres gratis som erstatning fra fjenden, har ikke længere overskydende købekraft, de kan derfor ikke længere betale for deres importbehov med varer, men med papirpenge, som de kaster i store mængder ind i udlandet for at købe udenlandsk valuta med dem.

Dermed skader de på lignende måde både den interne økonomi og de udenlandske økonomier.
De lande med stærk valuta kvæles derimod netop af stigningen i deres valutaer (f.eks. Schweiz). De kan ikke længere eksportere deres produkter til de tidligere store markeder, fordi deres produkter er for dyre på grund af deres penges høje valutakurs. Disse lande kan nemt dække deres importbehov med deres stærke valuta.
Men når de færdige produkter er meget billigere i landene med dårlig valuta, går handlende og profitmagere til de valutasvage lande og opkøber og røver disse lande til ulempe for begge lande – ulempen for den lokale produktion og ulempen for forbruget i de lande, der opkøbes, hvor det allerede lille lagerniveau af varer reduceres yderligere af disse vilde opkøb. Derved synker den nationale valutas købekraft i de valutasvage lande endnu engang.

At alt, i lyset af disse fuldstændig op- og nedturnede forhold, ikke for længst er brudt sammen, skyldes, at selv frem for alle den internationale finanss rænkespil, det gensidige internationale behov simpelthen hersker. Kun sker alt i sidste øjeblik, med stønnen og jamren, fordi nøglen – den internationale kapitals interessekrav – er blevet kastet ind i den internationale økonomis værker. Eller udtrykt i medicinske billeder: I den sunde blodcirkulation i den internationale økonomi har der sat sig et, først lille, men i dag allerede enormt stort, karcinom, som kun har en ensidig interesse i at suge alt blodet ind i sig på bekostning af resten af kroppen og tage en transitafgift, en interesse, fra alt. Alt blodet flyder selvfølgelig ind i hjertet, men hjertet udskiller også med hvert slag det forurenede blod. Statsbanken, der kun tjener den rene pengetransaktion, svarer præcist til dette billede – og til karcinomet svarer mest præcist til den internationale finansaktivitet, som også kontrollerer alle verdens penge gennem sine kreditbanker og holder hele den internationale økonomi grebet i sine sugearme og tager renter overalt. Alt dette er ikke nødvendigt! Verdens nationer har på ingen måde brug for overnationale finansielle beføjelser. Det er naturligvis nødvendigt med institutioner, der internationalt regulerer de internationale monetære transaktioner i form af et clearinghus eller postcheckkonti. Det kan og vil blive taget hånd om af statsdrevne valutavekslingskontorer.

Under alle omstændigheder er der tilstrækkeligt med måder og midler, meget lig hvordan det var muligt at oprette en international postunion, til at organisere selv de internationale betalingstransaktioner.

Machine Translated by Google

hovedsageligt gennem clearing, uden at den internationale finanssektor drager fordel af alle disse simple merkantile operationer og bliver stor og fed på bekostning af de produktive nationer. Detaljer er overflødige her.

Stabiliseringen af en valuta kan derfor, som understreget, ikke adskilles fra de internationale relationer. Der er imidlertid en række muligheder for at fjerne kilderne til fejl og den uansvarlighed, der ligger i manglerne i den interne administration eller i den ubegrænsede manipulation af pengesedler.

De foreslåede foranstaltninger ligger alle inden for området for allerede afprøvede systemer; ligesom *nationaliseringen af Reichsbank og centralbankerne* opstår de simpelthen som de logiske konsekvenser af statens nye position i forhold til dens opgaver som beskytter af de monetære transaktioner. De repræsenterer kun den naturlige reaktion på forhold, der udelukkende tjente den høje finanssektors interesse på den største bekostning af folket. Den fornuftige forlængelse af nationaliseringen af Reichsbank er statens *regulering og formidling af de monetære transaktioner* i henhold til modellen for postchecksystemet, som vil blive yderligere udvidet og mere hensigtsmæssigt udviklet til dette formål.

Alle disse foranstaltninger betyder ganske vist allerede ret kraftfulde skridt fremad, men de kunne også gennemføres uden at den økonomiske holdning allerede grundlæggende skulle være forandret i den betydning, som det nationalsocialistiske princip fremlægger med al vægt: "Økonomiens opgave er at dække behovet og ikke den private kapitals rentabilitet".

Denne fundamentale transformation og nye orden inden for finans- og skattesystemet, såvel som især i finansieringen af store statslige opgaver med undgåelse af lånemuligheder, såvel som de finanspolitiske foranstaltninger, der netop ligger tæt på socialpolitikkens funktionsområde, vil optage os i det næste kapitel.

Machine Translated by Google

Nye måder

Finansiering af store offentlige arbejder.

Blandt de vigtigste statslige opgaver er udførelsen af ret store økonomiske foretagender, hvis udførelsen overstiger kapitalressourcerne i private iværksætterkredse, i hvis udførelsen desuden er berørt betydelige offentligretlige interesser, og hvis udførelsen er baseret på udnyttelse af naturressourcer eller naturlige energikilder. Opgaver, hvor udnyttelsen af naturkræfter, der tilhører samfundet, er på spil, eller hvis udførelsen skal ske inden for rammerne af de opgaver, der primært påhviler staten, såsom hele transportområdet.

Man ser, at det er fuldt ud muligt at begrænse det felt ret præcist, inden for hvilket statsligt initiativ kan udvikles, uden at der dermed sættes grænser for det private iværksætterinitiativ eller at staten skal udøve konkurrence med det. Derudover er der, ud over dette, den kendsgerning, at udførelsen af disse store offentlige arbejder naturligt næsten udelukkende er overdraget til private virksomheder.

Vi har allerede i de grundlæggende bemærkninger beskrevet detaljeret, på hvilken eksemplarisk måde staten har opbygget vores tyske transportsystem. Ganske vist ville det hist og her have været mere rationelt og billigt udviklet af privat virksomhed, men i tilfælde af opgaver, hvor millioner af menneskers sikkerhed står på spil, er det ikke så meget et spørgsmål om det som om den størst mulige soliditet. Nu er transportvirksomheden bestemt en ren statslig opgave. Pålidelighed, punktlighed, sikkerhed og ensartede takster for jernbaner og post skal være de afgørende synspunkter for transportsystemet – og ikke – den private kapitals rentabilitet.

Men dette spørgsmål er tæt forbundet med finansieringsformen for så store offentlige opgaver.

Vi har allerede set det interne vrøvl, der afsløres i, at de "kreditter", der godkendes af parlamentet, skal "godkendes" bagefter igen af privat kapital, for hvilket staten så må påtage sig en helt ekstraordinær byrde gennem løftet om renter.
Det vil ikke længere være nødvendigt her at pege generelt på de katastrofale konsekvenser af dette løfte om renter. Dette arbejde tjener faktisk hovedsageligt til at bevise denne kendsgerning. Ikke desto mindre skal der her især henvises til, hvor ekstraordinært dyrere, og på hvilken utrolig måde for enhver, der hører disse tal for første gang, dette løfte om renter på statslånene har gjort f.eks. jernbanetaksterne.

Kapitalomkostningerne for hele det tyske rigsjernbanenet, som blev bygget eller udført gennem lån, beløb sig til omkring 25 milliarder guldmark frem til 1914. Rentebetalingerne for dette beløb, med en gennemsnitlig rente på 3 1/2 – 4 %, beløb sig til omkring 800-900 millioner guldmark. Nettoindtægterne, efter fradrag af omkostninger til personlige (embedsmænd og ansatte) og materielle (kul og smøremidler), beløb sig til omkring 800-1100 millioner mark.

Rentebetalingerne forbrugte således næsten hele de tyske jernbaners nettoindtægter. Det var altid en vildledning af den offentlige mening, når det med en vis stolthed blev forklaret, at indtægterne fra post og jernbaner udgjorde rygraden i statsbudgettet. Det kunne selvfølgelig have været sådan, hvis blot rentebetalingerne ikke havde forbrugt hele nettoindtægterne. En anden interessant parallel kan drages i sammenligningen, nemlig at de samlede udgifter til lønninger og gager til alle de tyske jernbanefunktionærer og -ansatte samt til jernbanearbejderne på værkerne og på strækningen tilsammen beløb sig til præcis kun så meget som

Machine Translated by Google

meget som denne rente på lånekapital gjorde! Med andre ord: den gigantiske hær af tyske jernbanearbejdere op til de højeste stillinger med et antal ansatte på 782.731 personer har kun modtaget præcis så meget indkomst for sit arbejde, som den fuldstændig inaktive hånd af lånekapital har proppet i lommen.

Denne rentebetaling til lånekapitalen alene fra jernbanerne var større end de samlede udgifter for hele vores store rigsarme på den tid! – og ja, for alt, hvad der er forbundet med den, altså også inklusive militæreovervågning, militær retsadministration, inklusive systemerne for garnisonsadministration og militæropbygning, det militære uddannelses- og udviklingssystem, de tekniske institutter, undsætnings- og militærenkefondene – og desuden troppernes beklædning og bevæbning! Det samlede beløb for hele vores hær beløb sig i 1913 – altså i det sidste hele fredsår – til 775.385.300 mark. Sådanne sammenligningstal giver en dyb indsigt. Mens den socialistiske og demokratiske side konstant kæmpede mod "byrden af militærrustning" i parlamentsmøderne og i pressen, finder man heller aldrig et eneste ord imod sådanne rentebyrder – der langt overskygger alle andre udgifter – fra offentlige lån. Faktisk kunne man også have betalt hele flåden af renterne til lånet til det almindelige behov. De samlede udgifter for vores stolte rigsflåde beløb sig i 1913 til 197 millioner. Og man bør tage i betragtning, at alle disse udgifter kunne have været afholdt uden en øre, hvis ikke vores statsbudget havde været belastet med så gigantiske rentebyrder.

En håndfuld store lånekapitalister – de par tusinde 'hængere', småsparere med deres formue på et par tusinde mark, spiller slet ingen rolle i sådanne offentlige lån –
således år efter år, helt uden arbejde eller anstrengelse, stak beløb i lommen, som vi kunne have opretholdt og betalt hele vores rigsadministration, hele vores hær og vores flåde med.

Den, der i lyset af sådanne tal ikke tilegner sig en forståelse af den altoverskyggende betydning af renteproblemet generelt og af den fuldstændig mislykkede nationale finanspolitik med dens låneøkonomi i særdeleshed, kan sandelig ikke hjælpes. Desuden er de tal og opgørelser, der giver et sådant indblik, tilgængelige for alle, de findes i *Statistisk Årbog for det Tyske Rige,* udgivet med den største samvittighed af det tidligere Kongelige Statistiske Amt, og de findes ligeledes i *Statistisk Årbog for det Tyske Rige,* Puttkammer og Mühlbrecht Forlag, udgivet af det Republikanske Statistiske Rigskontor.

At sådanne ubalancer mellem de nødvendige udgifter for Rigsadministrationen, hæren og flåden og statens udgifter til rentebetalinger til lånekapital bliver en uretfærdighed, der råber til himlen, vil imidlertid først blive fuldt ud klar, når vi undersøger, på hvilken måde Riget nu dækker sit monetære behov for disse rentebetalinger. Her kommer vi til told- og skatteområdet. Jeg må her endnu en gang pege på den grundige fremstilling af denne situation i min bog "Den kommende skattestrejke", hvor jeg har fremlagt det afgørende bevis for, at størstedelen af alle skatter bæres af den brede masse af den arbejdende befolkning. Vi har således den kendsgerning, at staten i første omgang, i fuldstændig tilsidesættelse af de muligheder, der ligger i dens økonomiske suverænitet, vover sig ad lånevejen til udførelse af store offentlige opgaver, det vil sige stifter gæld; at den derved yderligere belaster sit budget på en sådan måde, at den må bruge alle sine nettoindtægter til rentebetalinger, og at den yderligere må undertrykke folket med told og skatter kun for at kunne opfylde sine renteforpligtelser. Alle væsentligt nødvendige statslige opgaver skal den nu bekæmpe i provins- og rigsparlamentet mod den største modstand, og endelig ser staten sig selv i rollen som renteopkræver for lånekapitalen, som vi ser den i dag.

Machine Translated by Google

Vejen ud er allerede blevet påpeget for længe siden – efter en så detaljeret undersøgelse af de nuværende absurde forhold er den indlysende; den er at:

Staten vil finansiere alle store offentlige virksomheder i Riget i kraft af sin økonomiske suverænitet og efter befolkningens godkendelse gennem parlamentet med den strengeste undgåelse af låneruten gennem direkte tildeling af midler via kontantløse overførselstransaktioner eller gennem udstedelse af rentefrie statsobligationer.

Jeg kan bedst forklare dette ved hjælp af et eksempel: udviklingen af den bayerske vandkraft.

Planerne og bestræbelserne på at gøre den enorme vandkraft, der findes i bjergfloderne, i kombination med de store bjergsøer, nyttig, går tilbage til mere end to årtier siden. I tilfældet med denne vandkraft var det utvivlsomt et spørgsmål om landets energikilder, som tilhørte samfundet og skulle tages fra det og anvendes til personlig vinding. Det er således klart, at mange offentlige og private juridiske interesser blev berørt i forbindelse med udviklingen af sådanne store strukturer. Det drejer sig her om et område, der udelukkende hører under statens indflydelsessfære. Folket godkendte nu også mundtligt kreditterne gennem deres repræsentanter i december 1920. Det var blevet tilstrækkeligt rådgivet, testet og gentagne gange omplanlagt, og man var fuldt ud klar over de store økonomiske fordele. Staten og folket havde besluttet at udnytte energikilderne, og nu skulle de med denne kreditgodkendelse blot træffe den tilsvarende beslutning om, at de beløb, som iværksætterne havde tjent, kunne udbetales direkte af statsbanken på grundlag af de godkendte kreditter. Om dette ville ske uden kontanter, ved overførsel til girotransaktioner, via kreditrådgivning til postcheckkonti eller kontant, er i sidste ende ligegyldigt.

Det er virkelig indlysende og klart, hvis vi forestiller os, at statsbanken til sådanne formål ville udstede sine egne penge i et beløb svarende til de nødvendige og godkendte kreditter. Disse vandkraftværksobligationer repræsenterede således i en vis grad statsobligationer, der ville blive udstedt til de stigende vandværker som forudgående kredit under statsgaranti. Der var således tale om penge, der var dækket på mange måder. Dækningen bestod først i det færdige eller stigende Walchensee-arbejde osv. og for det andet i statsgarantien for, at pengene accepteres til fuld værdi fra statskassen i stedet for betaling. Byggeobligationerne ville samtidig være delvise obligationer på vandværket, uden at rentekrav dog var bundet til dem. Dette er dog, som bekendt, ikke tilfældet med andre obligationer, der er i omløb.

Vandkraftværkskonstruktionsnotaerne kunne meget vel angive disse specifikationer for den fulde dækning af deres værdi i teksten på deres forlag. For eksempel: *"Denne tusindmarksnote dækkes delvist af værdien af den installation, der opføres til udnyttelse af den bayerske vandkraft. Den accepteres i alle statskasser som betaling".*

Hvis man ønsker at gå videre, er der intet i vejen for, at staten forpligter sig til, efter arbejdets afslutning, mod deponering af pengesedlen at yde lige så mange kilowatt-timer elektricitet eller lige så mange hundrede vægte kvælstof.

Ingen ville nægte at acceptere sådanne penge udstedt af staten, som er fuldstændig dækket af materielle goder, og som samtidig i et vist omfang kan bruges som en rationeringskupon for elektricitet. Tværtimod kan vi være sikre på, at sådanne penge ville nyde en særlig popularitet, for disse penge er – stabile, præcis lige så stabile som en dollar, eller meget bedre, fordi man kan modtage en helt bestemt mængde elektricitet eller kvælstof for dem – uafhængigt af økonomiske udsving. Det er et tegn på menneskers fuldstændige snæversyn, at der i forskellige debattørers offentlige propaganda opstod indvendingen om, at – "ingen ville acceptere disse penge".

Machine Translated by Google

Ingen mand har nogensinde tøvet, selv ikke disse debatterende herrer – med at acceptere penge, som staten har udstedt. Alle har accepteret selv de mest beskadigede papirpenge fra Reichsbank, selvom disse penge var rene inflationspenge. Og alligevel accepterede alle dem, selv når de kloge spekulanter forsøgte at slippe af med dem så hurtigt som muligt mod fremmed valuta eller varer. Ja, ingen har afvist selv den nødvaluta, som byer og samfund brugte, og som på lignende måde var udækkede papirpenge. Og skulle så foretrukket dækkede papirpenge, som de byggepenge, der er fuldstændig dækket af materielle aktiver, til vores store værker, ikke accepteres med det samme? Selv de, der rejser sådanne indvendinger mod rentefri statspenge på vegne af eller i deres herrers ånd, tror da grundlæggende ikke på det.
Det er faktisk bevist uomtvisteligt, på trods af alle klager fra "metallisterne", der kun vil betragte penge lavet af ædle metaller som penge, at "penge" er det, som staten erklærer for penge – om disse penge er lavet af papir eller porcelæn, jern eller læder eller et hvilket som helst andet materiale, er fuldstændig ligegyldigt. Det er noget helt andet, når det kommer til disse penges købekraft. Dér har metallisterne ret i, at en valuta lavet af guld stort set bevarer sin byttеværdi, selv når politiske uroligheder ryster staten. Denne stabilitet skyldes imidlertid de metalliske penge lavet af ædle metaller ikke deres monetære karakter, men deres karakter som *vare,* nemlig *guld.*

Der kan slet ikke være nogen tvivl om statens berettigelse i at dække sit økonomiske behov for et stort arbejde på den beskrevne måde. For det første er staten suveræn, det vil sige, den behøver ikke at blive påvirket af nogen, da den har magten, og for det andet kan en sådan foranstaltning holde stand mod den strengeste kommercielle undersøgelse. Staten udsteder på en måde værdikuponer med disse kontanter på grundlag af sin kredit. Hvorfor skulle nogen have mindre respekt for statens kredit end for bankers kredit, især når staten udfører nyttige arbejder til samfundets velfærd? Selv hvis man sagde, at staten imidlertid betaler det udførte arbejde (iværksætterne og arbejderne, der er involveret i Walchensee-arbejdet) med papir, er det faktisk rigtigt, fordi staten senere, efter arbejdets afslutning, accepterer dette papir igen som betaling for det arbejde, den udfører (forsyning af elektricitet eller kvælstof osv.). Dermed er den økonomiske cyklus afsluttet. Bygge-sedlerne er således endnu engang indløst fra de første års elforsyninger mv., sedlerne er destrueret, og et gigantisk statsligt organisatorisk kunstværk er blevet skabt i en rentefrivej som en rentefri besiddelse for alle. Et værk, der uden en stor byrde for elforbrugerne har tappet for endnu en stor pengekilde for staten, hvilket til gengæld bringer staten tættere på det ideelle mål om en sund national finanspolitik – *staten uden skatter.*

Derudover er der den kendsgerning, at den beskrevne proces med udstedelse af egne byggepenge til et bestemt arbejde slet ikke nødvendiggør udstedelse af hele det godkendte beløb i sådanne byggesedler, fordi langt den største del af betalingerne til iværksætterne faktisk ikke sker kontant, men kontantfrit, gennem overførsler. Men selv hvis man antager, at man udsteder hele det nye byggebeløb i nye statslige pengesedler, ville disse beløb i sammenligning med de andre beløb, som staten i dag har brug for, slet ikke være betydelige.
Samtidig med at man knækkede hovedet i det bayerske parlament på grund af kreditten på 800 millioner til den bayerske vandkraft – eller rettere: ikke knækkede, men blot endnu engang tyede til "lån", blev 800ϴ,millioner godkendt i parlamentet "uden debat i tredjebehandlingen med henblik på den generelle nødsituation".

Her minder jeg endnu engang om de overvejelser, at der i tilfælde af en sådan finansiering gennem nyudstedelse af penge ikke ville blive forårsaget nogen form for inflation, at udstedelsen af rentebærende obligationer i byggeperioden derimod under alle omstændigheder betyder en vis

Machine Translated by Google

inflation, da renter allerede skal betales, selvom der endnu ikke udføres noget produktivt arbejde af værkerne.

Den nationaløkonomiske balance mellem penge og materielle goder, i kvantitetsteoriens forstand, påvirkes dog på ingen måde, idet der mod forøgelsen af betalingsmidler på pengenes side netop står en større stigning i varer. Hvis de udstedte penge senere, gennem indtægterne fra sådanne værker, igen trækkes tilbage og ødelægges, forbedres den nationaløkonomiske balance naturligvis til fordel for den nationale formue i henhold til den samlede værdi af sådanne nye værker.

Selv her skal det påpeges, hvor hårdt renterne påvirker omkostningerne ved produkterne fra sådanne værker. Oskar Pöbing77 har i en detaljeret undersøgelse af dette spørgsmål fastslået, at produktionsomkostningerne for en kilowatttime fordyres ved at belaste lånene med renter på det enorme beløb på 500% (!). Nu kommer elektriciteten fra vores bayerske vandkraftværker fem gange dyrere til os, fordi vi endnu engang har tyet til den lånevej, der ligger "nærmest ved hånden". Selv her er det passende at forestille sig, at de samlede materielle og personlige udgifter til drift og vedligeholdelse af de store bayerske elværker og kontorer i byområder – altså alle lønninger for alle personer, der er beskæftiget i disse værker – slusepassere, maskinarbejdere, arbejdere, håndværkere, tilsynspersonale og videre hele det tekniske og kommercielle administrative apparat op til direktørerne tilsammen år efter år kun hæver en femtedel af de beløb, som de – så dygtige – lånekapitalister hæver år efter år uden anstrengelse eller arbejde – i renter.

Renter fortærer alt, renter gør alt dyrere. Kun lånekapital har fordelen, befolkningen har skaden. Befolkningen, der bygger værkerne ved egen kraft, har skaden; for hvem bygger så de bayerske værker? - ja, bayerske ingeniører, bayerske arbejdere, bayerske formænd og entreprenører; bayerske fabrikker leverer de fleste maskiner og udstyr - og for det, der ikke produceres i Bayern selv, skal der gives bayersk korn eller kvæg, således skal der igen gives bayersk arbejde til gengæld - blot stiller det bayerske folk ikke pengene til rådighed for byggeriet (tilsyneladende!), og derfor har det brug for de store kapitalister fra New York og London, Paris og Berlin. Det bayerske folk må låne fra alle verdens lande og belaste sin vandkraft med en rentebetaling, der gør elektriciteten 500% dyrere!

Er dette ikke vanvid? Er dette ikke en økonomisk forbrydelse? Af de mennesker, der ikke har gjort andet end på et tidspunkt at sætte pennen i bevægelse og udstede en check eller instrueret deres bankmand i at underskrive det bayerske vandkraftlån, modtager disse år efter år renter betalt af det bayerske folk.

Ikke nok med det, men vandværkerne er dermed ikke længere en fri ejendom for det bayerske folk, men de er pantsat til kapitalisten. Særligt morsom er endvidere den situation, at de store kapitalister naturligvis ikke ville låne "deres gode penge" til en stat, der ikke i sig selv er "god" for kapital og interesser, som derfor stadig nyder så meget kredit, at man kan pumpe 800 millioner ind i det. Og faktisk indeholdt udbuddene for vandkraftobligationerne den garanti, der er så lokkende og betryggende for kapitalisterne, "at den bayerske stat med hele sin rigdom garanterer for kapital og interesser – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) var en bayersk maskiningeniør, der arbejdede på det Tekniske Universitet i München. Han var forfatter til studier som *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) og *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Pengepose, hvad mere vil du have! Så her indrømmer den bayerske stat udtrykkeligt, at den er så meget værd, at man kunne låne den 800 millioner til Walchensee-vandkraftværket og Mittelisern, men – den kan ikke bruge sin økonomiske suverænitet og finansiere disse værker gennem sin egen myndighed. Hvorfor?? Fordi den er for dybt forankret i låne- og rentevanviddet, fordi dens ansvarlige statsmænd ikke har så meget tænkeevne og ansvarsfølelse, at de tør dømme disse enkle og klare planer for en interesse.
gratis finansiering af sig selv; de henvender sig derfor til de professionelle bankeksperter. Det er præcis som hvis en tærende spurgte sine tuberkulosebaciller, om de mente det var rigtigt, at han tog til Davos eller Engadin78 for at slippe af med sin sygdom, og disse forsikrede ham: "Nej, gør bare ikke dette, rejsen kan skade dig, måske kan der ske en jernbaneulykke, bliv hellere hjemme i dit hus, i dine sædvanlige omgivelser. I din tilstand bør du ikke lave nogen eksperimenter! osv." Med overholdelse af dette råd, der er helt rigtigt fra tuberkulosebacillernes synspunkt, gør forbruget naturligt en rivende fremgang, bacillerne formerer sig vidunderligt. Præcis sådan er det i vores tilfælde med finans- og renteøkonomien.

Dette at få råd fra sine egne modstandere er yderst karakteristisk for de intetanende tyskere. Hvis en mand dukker op, som elsker sit folk lidenskabeligt og giver dem det ene og det andet råd og gør de ansvarlige opmærksomme på den ene eller den anden slyngel, kan man vædde ti til en på, at de pågældende ville løbe hen til slyngelen og spørge ham ganske naivt: "Sig mig, den og den har fortalt mig, at du er en slyngel, fortæl mig venligst, om det er rigtigt!" Og hvis den anden så forklarer ham med verdens ærligste ansigt: "Men hvad synes du så – jeg er en slyngel! – tværtimod, jeg er din bedste ven, jeg har altid hjulpet dig ud af vores økonomiske vanskeligheder", så er den uskyldige spørger ganske glad – han har gjort nok, og han er især glad for, at han ikke behøver at anstrenge sig. Den besværlige folkeven anser han dog generelt ikke for at være sit svar værdigt – og tingene sidder yderligere fast i den rentekapitalistiske lånepolitiks rille, indtil den sidste del af den gratis nationale rigdom er pantsat til finansmagterne, og hele nationen kun betaler renter til den internationale finans.

Afslutningsvis må vi netop i denne sammenhæng yderligere påpege, at den bayerske stat – da det på ingen måde drejede sig om en så vigtig statsopgave som udviklingen af den bayerske vandkraft er, det vil sige, da det drejede sig om at afhjælpe novemberregeringens monetære krise – var meget hurtig til at udstede omkring 130 millioner statsobligationer fra den bayerske statsbank fra den bayerske statsbank. Dette skete fuldstændig udækket – og alle tog imod disse bayerske sedler præcis lige så villigt som sedler fra Reichsbank, og alle kunne købe sig lige så meget brød for de bayerske værdikuponer som for Reichsbank-sedlerne. Det behøvede faktisk ikke engang at være hele den bayerske stat, det var nok, hvis borgmesteren i provinshovedstaden München og nogle byældste havde deres navne trykt på sådanne farverige papirstykker, og selv disse nødpenge cirkulerede, alle tog dem, og alle gav dem ud præcis som Reichsbanks papirstykker, og disse nødpenge opfyldte selv enhver penges opgave – at være en hjælp til vareudveksling – på en uangribelig måde.

Kun ét embede blev yderst ubehageligt påvirket af disse kunstige dele af provinserne og samfundene – den høje finanssektor – og de gennemtvang en rigslov i oktober 1921, ifølge hvilken det var strengt forbudt for provinserne og samfundene at udstede

[78] Davos i Schweiz har siden midten af det 18. århundrede været berømt som et lægested for dem, der lider af lungesygdomme. Engadin er en dal i de schweiziske alper.

Machine Translated by Google

nødpenge yderligere. *Denne lov var i sin realitet en klar lov til beskyttelse af jøderne, som i 1922 skulle efterfølges af "loven til beskyttelse af republikken".*

Jeg kan meget vel forestille mig den pludselige frygt, som den internationale finansverden opstod, da de erkendte, at folket i de rentefri penge, selv i den harmløse form for nødpenge, holdt et våben i hånden – naturligvis uden at folket vidste dette – som med ét slag kunne rive det gyldne netværk fra hinanden, der var etableret med løgne og bedrag gennem århundreders undergrunds- og forfalskningsarbejde, og befri folkene fra deres renteslaveri.

Allerede på det tidspunkt, i tilfælde af udstedelsen af de bayerske statspenge, krævede Reichsbank meget hurtigt, at disse penge skulle hæves igen, hvilket også skete på en lydig måde i løbet af 1921. Årsagen: disse penge medførte høje finansieringsrenter uden renter, som Reichsbanks penge gør via den indirekte rute af Rigets statsobligationer.

I den nationalsocialistiske stat vil alle store statsopgaver fremover blive finansieret og organiseret på den beskrevne måde med en total undgåelse af lånevejen. Vi vil naturligvis kun vælge den indirekte vej med rentefri byggepenge generelt, hvis de nødvendige midler ikke kan skaffes fra overskud fra andre statsejede virksomheder eller fra særlige afgifter til sådanne særlige formål. Under alle omstændigheder ved vi, at denne form for finansiering åbner helt uanede og enorme muligheder for at udnytte landets naturressourcer, forbedre transportruterne osv.

Enhver nation er så rig, som den er i stand til at organisere arbejde.79

79 Dette afspejles i Hitlers tale til Rigsdagen den 30. januar 1939, hvor han erklærede: "Under tvang af ... behov har vi først og fremmest lært at tage fuldt hensyn til en nations mest essentielle kapital, nemlig dens evne til at arbejde." (citeret i R de Roussy de Sales (red.) *Adolf Hitler: Min nye orden,* London: Angus og Robertson, 1942, s. 457f.).

Machine Translated by Google

Den Sociale Byggeri- og Økonomiske Bank

I logisk sammenhæng med det foregående kapitel står oprettelsen af en social bygge- og økonomibank, der har til opgave at udstede rentefrie byggepenge, især til opførelse af huse. Denne social bygge- og økonomibank bør naturligvis ikke drives som en statsinstitution, men som et offentligretligt selskab. Logisk set bør diskussionen om den derfor komme efter repræsentationen af det nationalsocialistiske skattesystem, men da denne social bygge- og økonomibank ikke er andet end den rentefri finansiering, der er overført til den private økonomis vilkår og især til boligbyggerisystemet – dermed en gren af økonomien af den mest universelle betydning –, er det måske berettiget at placere den først.

Hvorfor en sådan byggebank ikke bør drives som en ren statsvirksomhed skyldes, at en sådan offentlig, lovlig finansiel institution skal være mere manøvredygtig end en statsvirksomhed kan være. Det ville ikke være så stor grund, hvis det kun drejede sig om blot boligbyggeri, men der vil være mange tilfælde, hvor det drejer sig om opgaver af største betydning, som indirekte påvirker den offentlige interesse, og så bør og skal banken, som jo i sin ledelse over for staten er ansvarlig for sin forvaltning, have frie hænder til også at udstede rentefri kredit efter en grundig undersøgelse af alle forhold.

En sådan beslutningsfrihed er imidlertid ikke mulig i rent statslige virksomheder. Derfor skal dette overlades til privat initiativ.

Som illustration kan her præsenteres en skitse af en sådan lov, der blev vedtaget i 1922 for Bayern:

Lov om udvikling af en bayersk social- og økonomisk bank.

Artikel l

En national bayersk social- og økonomibank (BWB) skal grundlægges.

BWB har til opgave at støtte statslige virksomheder eller nationalt økonomisk værdifulde virksomheder ejet af privatpersoner (uanset om det er enkeltpersoner eller foreninger), der tjener landets udvikling eller er gavnlige for den almene velfærd.

Artikel 2

BWB er en offentligretlig forening. De mere detaljerede bestemmelser vedrørende dens organisation, administration og aktivitet samt dens ledelse vil blive fastsat af hele ministeriet.

Artikel 3

BWB gives tilladelse til i første omgang at udstede rentefri statsobligationer dækket af af materielle aktiver til et beløb på op til 50 millioner guldmark.

Udstedelsen må kun ske på en sådan juridisk måde, at det til enhver tid udstedte og omløbende pengebeløb er dækket af væsentlige værdipapirer af mindst samme værdi (rentefrie pantebreve, sikkerhedsbreve, pantsætninger osv.), og tilbagebetalingen eller tilbagebetalingen af statsobligationerne er sikret af indtægterne fra de virksomheder eller institutioner, der skal udvikles inden for en passende tidsfrist, højst 50 år.

Artikel 4

Summen af pantsætninger og sikkerhedsstillelser i henhold til BWB's udstedte statsobligationer udgør BWB's dækningsforening.

Machine Translated by Google

Juridiske transaktioner af enhver art, der forstyrrer eller skader en værdipapir- eller ejendomsdækning der tilhører forsikringsforeningen er ugyldige.

Ændringer i ejendom eller besiddelse af enhver art vedrørende genstande eller rettigheder, der er omfattet af dækningsorganisationen, påvirker ikke sikkerhedernes eksistens og forbliver knyttet til genstanden, selv for den nye køber; den tilbageværende hæftelse er kun fritaget for personligt ansvar, når BWB accepterer ændringen af skyldnerens person. Modstridende aftaler er ugyldige…

Artikel 5

Alle BWB's dækningsorganisations bestanddele og rettigheder er registreret i dette offentlige register; principperne og de juridiske konsekvenser gælder for denne bog på samme måde som for registre; registret har offentlig tillid og formodning om ret i sig selv.

Adgang til registeret eller de relevante afsnit af det skal gives til enhver, der godtgør en retlig interesse i adgangen.

Der skal årligt offentliggøres balancelignende oversigter over de samlede beløb af de udstedte statsobligationer, såvel som det samlede beløb af de værdipapirer, der skyldes til BWB for disse, samt tillæg og fradrag, og over de vellykkede tilbagebetalinger og indfrielser af statsobligationer.

Artikel 6

BWB's statsobligationer er lovlig valuta. Alle skal acceptere dem til den fulde kurs af deres pålydende værdi i forhold til valutakursen for statens andre lovlige valutaer.
Hvis en kreditor nægter at modtage statsobligationer fra BWB i stedet for betaling til den ovennævnte minimumskurs, er debitor, i det omfang han faktisk har tilbudt betalingen i statsobligationer, fritaget for gæld på dette beløb.

BWB udsteder statsobligationerne rentefrit og aftaler i en kontrakt de generelle og særlige betingelser for de gensidige juridiske betingelser vedrørende udstedelsesperioder og -satser, de værdipapirer og pantebreve, der skal betales af debitor, samt tilbagebetalinger og andre relevante juridiske betingelser. En kopi af disse kontrakter skal gøres tilgængelig for alle som et bilag til indførslerne i forsikringsforeningens register.

BWB er berettiget til at fastsætte tillæg eller gebyrer for administrationsomkostninger ved lånegivning og for årlige opkrævninger eller til at fastsætte tilsvarende præmier eller rabatter til enhver tid på en ensartet offentlig måde.

Det er tilladt at udstede eller notere en højere kurs end den minimumskurs, der er fastsat i artikel 1, på børsen.

Tilbagebetalingerne kan kun foretages i statsobligationer af samme art som dem, der er udstedt.

Artikel 7

BWB's virksomhed, i det omfang den omfatter overholdelse af forskrifterne i denne lov, er underlagt kontrol og tilsyn af et offentligt tilsynsråd bestående af finansministeren eller en repræsentant udpeget af ham, indenrigsministeren eller en repræsentant udpeget af ham, justitsministeren eller en repræsentant udpeget af ham og tre personer, der vælges af parlamentet for en periode på to år.

Machine Translated by Google

Strafklausul: Fængselsstraf for forsætlig skade på forsikringsselskabets værdipapirer samt for kommerciel eller sædvanlig, især børs-, sabotage af byggepengesedler eller deres kursværdi eller forsøg herpå. Derudover høje bøder herfor, selv for juridiske personer.

I de "udøvende betingelser" blev der derefter udstedt præcise forskrifter for sammensætningen af bestyrelsen og det rådgivende udvalg, hvortil repræsentanter for ministerierne, parlamentet og bygherrerne tilhører. Et sådant rådgivende udvalgs opgave er at kontrollere den lovlige anvendelse af byggelånene, undersøge tilbagebetalingerne, yderligere verificere hypotekgarantierne, godkende grundlaget for pantsætningen med rentefri byggelån osv.

De yderligere betingelser regulerede derefter tilbagebetaling og afregning, aktieposteringerne på de udstedte serier af byggebreve og på de værdipapirer, der var registreret for dem, og yderligere yderligere forskrifter for de godkendte byggeprojekter osv. På det tidspunkt var tilskyndelsen til oprettelsen af en sådan social bank tilvejebragt af det enorme boligbehov og den omstændighed, at Riget og provinserne ikke på nogen måde kunne kontrollere nøden effektivt. De berørte institutioner for boligkontorer kunne naturligvis frigøre boligarealer hist og her – men de kunne ikke bygge nye boliger. Nybyggeriet led under mangel på materialer, frem for alt af det faktum, at opførelsen af nye huse med den eksisterende nødkontrol af huslejen var absolut "urentable" for privat kapital.

De tilskud, der blev ydet af Riget og provinserne til dækning af de såkaldte tabte byggeudgifter, var langt fra tilstrækkelige i den fremadskridende valutadevaluering.
Selv de individuelle boligbyggerier, der blev påbegyndt hist og her, kunne ikke fjerne den generelle bolignød. Selv skabelsen af billige realkreditlån var umulig, fordi selv de billigste byggepenge med de daværende fastsatte huslejer udelukkede en rente på 4%.

Det sker derfor, som allerede antydet i de grundlæggende observationer, *at behovet på trods af det største behov – på grund af utilstrækkelig rentabilitet – simpelthen ikke dækkes.*

Hvis det lykkes at fjerne de årligt tilbagevendende rentebyrder, hvis man sørger for at stille rentefrie midler til rådighed for dem, der har brug for bolig, er en storslået stimulering af boligmarkedet mulig. Dermed ville imidlertid ikke blot det frygtelige boligbehov med alle dets sociale og sundhedsmæssige skader blive fjernet, men også det indre marked ville blive stimuleret på en ekstraordinær måde, fordi alle de utallige hjælpefag, låsesmede, tømrere, tagdækkere, blikkenslagere, glarmestre, installatører, keramikere, gulvlæggere og fliselæggere, malere og gipsere er afhængige af det, de finder så på deres side arbejde og brød og styrkes i deres købekraft.

Dette betyder dog, at der tilbydes rentefri byggepenge.

Disse byggesedler udstedes af "Social Construction and Economic Bank".
Leverandørerne og iværksætterne får betalt for byggeriet med disse penge. Bygningsejeren betaler de modtagne rentefri penge tilbage i passende rater inden for en periode på 30-50 år afhængigt af byggeriets karakter og holdbarhed. Byggeobligationerne adskiller sig fra Rigs- eller provinspenge på omtrent samme måde, som Reichsbank-obligationerne adskilte sig fra låneobligationerne. Disse byggeobligationer finder, som allerede nævnt, deres fulde materielle dækning i det faktum, at der samtidig opstår nye materielle aktiver (huse) til byggebankens kredit svarende til de udstedte obligationer.

Machine Translated by Google

som er juridisk sikret gennem tinglysning af rentefri realkreditlån til samme beløb.

Praktisk set vil den fulde værdi af de nye bygninger heller ikke blive angivet i byggenotaterne, men kun de faktiske byggeudgifter. Grunden skal derfor stilles til rådighed i det mindste af bygherrerne, byggeselskaberne eller lokalsamfundene, og derudover skal mindst 10-30% af bygningsværdien produceres af dem, der har brug for boliger, hvoraf 5% skal tilbageholdes til dækning af byggebankens administrationsomkostninger.

Tilbagebetalingen sker derefter uden yderligere beregning af renter. På denne måde vokser husejernes frie ejendom i deres huse fra år til år, og ligeledes de værdier, der bevares inden for den samlede forening som dækning for de udstedte byggenotaer.
Derved mindskes mængden af byggeobligationer i omløb i takt med de foretagne tilbagebetalinger.

Den juridiske karakter af disse byggepenge er intet andet end udstedelse af en obligation.
Debitor af denne obligation er byggebanken. Kreditor af en obligation er den nuværende ejer af denne obligation.

Ingen kan forbydes at udstede obligationer, det er altid kun et spørgsmål om de ydre omstændigheder, om de obligationer, der er udstedt af nogen, generelt accepteres som betaling. Som nævnt mange gange før, er byggeobligationerne altid og under enhver tænkelig økonomisk og politisk situation fuldt ud dækket af de materielle aktiver, der modsvarer disse. Der kan derfor ikke være tale om, at banken på noget tidspunkt kommer i vanskeligheder.

Den universelle accept er dog garanteret i det øjeblik, hvor staten forpligter sig til at påtage sig garantien for den tidsbegrænsede indfrielse af byggeobligationerne og, i obligationernes løbetid, at acceptere obligationerne i deres registre som betaling, eller når de erklæres som lovlige betalingsmidler.

En sådan accept af garantien betyder nu ikke i praksis den mindst belastende effekt for staten; tværtimod. I dag skal staten faktisk bruge og betale renter af, og derefter inddrive via generelle skatter, utallige millioner årligt for de tilskud, den har godkendt til tabte byggeudgifter. Dette annulleres derefter fuldstændigt.

De tilskud, som staten nu giver, er således i virkeligheden tabte penge, som skal inddrives af samfundet, og som går til nogle heldige mennesker, der rent faktisk var i stand til at få fat i sådanne tilskud.

Selv når en betalingsansvarlig blandt modtagerne af rentefri byggelån på et tidspunkt faktisk ikke kan opfylde sine forpligtelser, spiller dette ingen rolle i forhold til de enorme besparelser, som statsbudgettet opnår, fordi det på denne måde heller ikke behøver at bringe ofre, der er helt tabt.

Da der er tale om en opgave af stor samfundsmæssig betydning, er det berettiget at etablere en en uafhængig offentlig juridisk enhed som instrument og bærer af dens udførelse.

På denne måde vil denne institution blive fjernet fra sfæren af de privatøkonomiske samfundsformer, som i folkets øjne naturligt er knyttet til personlig profit og berigelsesintentioner. På den anden side vil institutionen blive fjernet fra det rene statsforetagendes domæne, mod hvilket der ligeledes, ikke helt uden uretfærdighed, i alle økonomiske anliggender findes en vis modvilje blandt offentligheden.

I implementeringsbestemmelserne skal alt registreres, der grundlæggende er uundværlig for offentligheden og for sikkerheden i bankens forretningsdrift.

Machine Translated by Google

Det foreslåede rådgivende råd kan gøre sin indflydelse gældende ud over dette. Selve rådgivende råd er igen en afspejling af alle de berørte interessegrupper.

Etableringen af en byggebank som et offentligt juridisk selskab har også den behagelige bivirkning, at hele komplekset af de formueværdier, der skabes på denne måde, på denne måde ikke fremstår som statens ejendom, men som ejendom tilhørende en uafhængig juridisk enhed, som er byggebanken.

Den juridiske konstruktion eller den juridiske karakter af denne byggebank er således følgende: Byggebanken er en juridisk enhed i kraft af, at den er anerkendt eller etableret som en offentlig juridisk enhed; denne byggebank består slet ikke af individuelle medlemmer; den er i sig selv bærer af de rettigheder og pligter, der udvikles fra dens aktivitet. Den er dog heller ikke en officiel og ikke en statslig institution, ikke et medlem af en statslig organisation.

Oprettelsen af en sådan juridisk form er ganske vist ikke noget almindeligt og traditionelt; men ikke desto mindre noget, der allerede er fastsat i loven; de nuværende forhold kræver imidlertid tilsvarende institutioner af en moderne art. Heri ligger netop formålet, når noget af denne art etableres: at man på en vis måde går ud over det traditionelle for at tilpasse sig tidens krav.

Hvordan virksomhedernes drift forløber, kan bedst forklares med et enkelt eksempel: Byggebanken gør på forhånd bekendt med de grundlæggende forhold og forudsætninger, der skal være opfyldt, hvis en anmodning om godkendelse af byggebankmidler skal behandles. Ansøgeren retter sin anmodning sammen med de nødvendige dokumenter til byggebanken og indgår i bekræftende tilfælde en kontrakt med dem, der har brug for bolig (husejere).

I denne kontrakt skal i første omgang alt, hvad der foreskrives i byggebankforordningen og implementeringsbestemmelserne, herunder forpligtelsen til kun at anvende byggepengene til opførelsen af bygningen, forpligtelsen til pantstatus og tilbagebetalingsforpligtelserne, fastsættes dog også i denne kontrakt. Det skal især fastslås, at den boligsøgende ikke er berettiget til at sælge ejendommen igen, hvilket i øvrigt allerede er fremhævet i praksis i pantekendelsen. Betingelserne for arveskifte og for misligholdelse af betaling skal reguleres tilsvarende med en eller flere tilbagebetalingsrater.

(Detaljer fremgår af sagens natur).

Da alle leveringsfirmaer og alle arbejdere kun betales i byggepengesedler, som byggebanken selv producerer, kommer byggepengesedler under alle omstændigheder for første gang kun i omløb i det omfang, at tilsvarende betalinger tilfalder ejendommen. Fra arbejderne og leverandørerne når byggepengesedlerne offentligheden; i betragtning af de eksisterende sikkerhedsstillelser og især fordi staten påtager sig garantien for byggepengesedlerne, og statskassen accepterer byggepengesedlerne som betaling, vil offentligheden acceptere byggepengesedlerne som alle andre penge. Så det er op til husejeren, hvordan han opfylder sin forpligtelse over for byggebanken til årligt at tilbagebetale 2% af de lånte beløb i byggepengesedler. Med andre ord skal bygningsejeren og pantedebitor i byggebanken hvert år producere 2% i byggepengesedler af de beløb, der findes i omløb. I praksis vil det ske, at pantedebitorerne indsamler byggepengesedler, der rent faktisk cirkulerer sammen med de lokale penge, før udløbsdatoen for deres tilbagebetalingsgebyrer og dermed opfylder deres betaling.

Machine Translated by Google

forpligtelse. Et særligt egnet sted at få byggepenge vil være de byggepladser, der findes i drift til enhver tid.

Hvis man for at få en idé antager, at der i München i løbet af et år udstedes byggepengesedler for 10 millioner, vil der årligt 200.000 guldmark fra disse vende tilbage til byggebanken; således vil alle 10 millioner efter højst 50 år være vendt tilbage og blevet opkrævet af byggebanken, og efter højst 50 år er de huse, der er bygget af den, dermed tilbagebetalt og bliver deres ejeres gældfri ejendom. Hele betalingen er sket, uden at en øre er blevet betalt unødvendigt i renter; betalingen sker yderligere udelukkende ved oprettelsen af byggebanken, bundet af statsgarantien.

Den sociale handling består i, at staten har frembragt husenes værdi absolut ud af ingenting, at den har skabt en indkomst for tusindvis af arbejdere og forretningsmænd gennem opførelsen af hele denne bygning. Hvis man antager, at det drejer sig om tusindvis af individuelle huse, forvandles tusindvis af jordløse dermed til jordbesiddere.

Der vil blive fremsat forskellige indsigelser og forbehold, hvoraf de vigtigste kan foreslås:

1. Indvendingen om inflation. Denne indvending er lige så kortsynet, som den er irrelevant; som allerede forklaret i tidligere passager, kan en inflation kun opstå, hvor der udstedes udækkede penge. Her står den materielle dækning imod byggepengesedlerne; det er derfor ubetydeligt, om selv betydelige mængder byggepengesedler kommer i omløb.

2. Indvendingen om, at denne sag er ny og uafprøvet. Denne indvending er ikke anvendelig, og sagen er måske ny for Tyskland. Andre steder er man vant til sådanne rentefri gældsbeviser dækket af materielle aktiver. Det typiske eksempel på dette er den engelske warrant, der blev introduceret for hundrede år siden og stadig er bevaret. Warranten er en ordre, der giver ejeren ret til en vis mængde råjern, der er opbevaret i et bestemt centrallager. Disse warrantsedler bruges som valuta; warrantens købekraft har kun de udsving, som råjernsprisen er udsat for på verdensmarkedet.

Hvis vi for eksempel havde haft sådanne warrants i Tyskland, ville disse have været fuldstændig uafhængige af de tyske valutaer og deres udsving. Værdien af disse warrants var relateret til råjernprisen, og værdien af disse priser blev til gengæld automatisk reguleret i forhold til valutaen.

I arrestordren finder vi det betydningsfulde eksempel på den populære karakter af dette rentefri gældsbevis og gældsordre dækket af et væsentligt aktiv.

I det omfang der skal realiseres betydelige og nationalt økonomisk vigtige opførelser af nye bygninger, er det bydende nødvendigt at opføre hele kolonier i serie.

Det ville være et mangelfuldt synspunkt, hvis man kun ønskede at bygge individuelle huse eller endda rækkehuse, når den person, der leder efter et hus, selv ønsker at blive ejer.
Den skade, der skal afhjælpes, er bolignøden. Det handler således ikke primært om boliger, men primært om at skabe boligmuligheder. Dette behov vil også blive afhjulpet ved, at erhvervsbyggeri af udlejningslejligheder fremmes. Intet forhindrer derfor en udlejningsejer af gammel stil i at modtage byggepenge til opførelsen af et nyt udlejningshus. Netop i sådanne personers tilfælde vil det være muligt at kræve kontant en større forudbetaling end blot 10% af hele bygningen.

Machine Translated by Google

værdi; mange af disse mennesker er parate og i stand til at bruge betydelige summer penge af egne midler på boligbyggeri, hvis de modtager et tilsvarende resterende eller delvist beløb rentefrit fra byggebanken som tilskud. Netop den rentefrie karakter af byggebankpengene gør det muligt at tage dette aspekt af genoplivningen af byggemarkedet i betragtning, som er så ekstremt vigtigt for storbyer.

Denne sociale bygge- og økonomiske bank vil dog senere også gå ud over rammerne for finansiering af boligbyggeri til at udstede rentefrie kreditter til nationalt økonomisk vigtige virksomheder, industrier, kommunale arbejder, forbedringer i landbruget osv., omend med en kortere tilbagebetalingstid.

Machine Translated by Google

Staten uden skatter

Hovedmålet for den nationalsocialistiske stat er: staten uden skatter. Selvom dette under de nuværende omstændigheder kan lyde som et vanvittigt utopia, selvom det for mange kan virke som et løfte, der er for godt til at være sandt, ved vi ikke desto mindre, at dette mål er fuldt ud opnåeligt, i hvert fald for så vidt som det enorme skattetryk skal fjernes fra befolkningen.

Med al klarhed har vi i de foregående kapitler fremlagt beviset for, at næsten alle skatter i dag fortæres udelukkende af rentebetalinger. Vi betaler skat for hvert stykke brød, vi spiser, hver varm stue koster en overpris i skat, hvert køb er belastet med moms.
Men alt, hvad der på denne måde indgår i skat, er langt fra tilstrækkeligt til at betale skatterne alene af erstatningsgælden.

Det afslører altid mangel på smag og kritisk forståelse, hvis man afviser et så hovedmål, som staten uden skatter utvivlsomt er et utopia. For den, der har fulgt os på de brede og indviklede stier i den nuværende finanspolitik, og den, der ikke har mistet Ariadne-tråden – statens renteforpligtelse – må det være let også at finde vej ud af denne Minotaurus-labyrint.

En der hæver sig over degraderingerne og fra et ophøjet synspunkt undersøger de beskrevne forbindelser: statens renteforpligtelse – skat – inflation, en der har anerkendt renteforpligtelsen for alle nationer i den vestlige kulturkreds som den kendsgerning, der dominerer alt, en der har erkendt, at vi lever i en tid med en fuldstændig omvending af de sunde og rimelige forhold mellem arbejde og rigdom, en der ikke længere kan undgå den presserende logik, at især staten i kraft af sin økonomiske suverænitet ikke er fuldstændig bundet til låneruten, men at den kreativt kan finansiere alle store offentlige statsopgaver gennem sig selv, for ham er det kun det sidste skridt ind i en finanspolitisk Ny Verden at kræve en stat, hvor statens finansforvaltning ikke anser det for sin første opgave at udtrække så meget skat som muligt fra statsborgerne, men tværtimod at fjerne ethvert byrdefuldt skattetryk og gøde den nationale økonomi.

Vi er i stand til at fremlægge de numeriske beviser for, at staten uden skatter slet ikke er en utopia, men at muligheden for det gives i ethvert ordentligt statsbudget, hvis staten frigør sig fra den rentebyrde, der påhviler den. At den også kan gøre dette uden at blive stillet til ansvar for det, bevises af historien om statsbankeritter, der beretter om snesevis af tilfælde, hvor staterne gennem bankeritter er undsluppet de rente- og gældsbyrder, der påhviler dem.

Det ville føre os for langt at gå i detaljer endnu en gang i den præcise demonstration, jeg har givet i mit lille polemiske værk, Statsbankerot: Løsningen, at nemlig justeringen af rentebetalingen fra de offentlige lån i en samtidig omdannelse af obligationerne til rentefrie bankaktiver, på ingen måde fortjener det vanærede navn bankerot, men at denne form for befrielse af staten og folket fra dens rentebundne gæld faktisk betyder statens og økonomiens frihed fra uudholdelige lænker.

En justering af disse rentebetalinger ville imidlertid allerede før krigen have muliggjort dækning af statsudgifter for hele statsadministrationen. Jeg har præsenteret det bayerske statsbudget fra 1911 som et eksempel. På det tidspunkt beløb den bayerske stats indtægter fra de såkaldte kommercielle statsforetagender (jernbaner, post og telegraf) sig til 120 millioner guldmark, indtægterne fra statsskovvæsenet 40 millioner. Det samlede beløb

Machine Translated by Google

Udgifterne til hele statsadministrationen til retspleje (alle distriktsdomstole med deres samlede personale- og materielle udgifter, alle provinsdomstole, de regionale domstole og de højeste domstole i München, Nürnberg osv.) beløb sig til 27 millioner. Til hele den store og så omhyggeligt udviklede interne administration af hele den bayerske stat – således til de mange distriktsdomstole, til amtsstyrerne, til politiet i München, til gendarmeriet, yderligere til de mange andre organer og myndigheder som de medicinske myndigheder, det provinsielle vaccinationshospital, forskningsinstitutionerne for fødevarer og semi-luksusfødevarer, sanatorier og sindssygeanstalter, forvaltningsdomstolen, det provinsielle statistikkontor, de metrologiske myndigheder, forsikringskamrene osv. blev udbetalt på statsbudgettet. Til uddannelse, –, i 1911, 40 millioner skole og kirke, således især til alle mellemskoler, realskoler, forberedende skoler, latinskoler, gymnasier, ungdomsskoler, de højere erhvervsskoler, læreruddannelsesinstitutionerne, til alle de statslige byggeskoler og specialskoler, handels- og musikskoler, landbrugs- og distriktsskoler, til Weihenstephan80 og til det biologiske forskningsinstitut, til alle kvindeuddannelsesinstitutter, og derefter frem for alt til universiteterne med deres utallige samlinger og institutter, det tekniske universitet, til de andre kunstuniversiteter, til handelsuniversiteterne, til musikkakademiet, derefter til Maximilianeum81, yderligere til de centrale institutter for videnskab og kunst, videnskabsakademiet, statens videnskabelige samlinger, de bayerske museer, statsbiblioteket, statsteatret osv., til disse enorme aktivitetsområder for Kulturministeriet med dets tusindvis af embedsmænd, med dets enorme kunstskatte i samlinger og museer, som alle ganske vist kræver bygninger, administration og pleje, blev der i 1911 udbetalt i alt 51 millioner. Inden for *Finansministeriets* område , som ganske vist ikke blot udøver funktioner, der udvinder penge fra befolkningen, ligger skovforvaltningens aktiviteter med hundredvis af skovfogeder, yderligere administration af miner, smelteværker, saltværker, hele det centrale og underordnede toldkontorer, det centrale møntkontor, statsgældsforvaltningen og statsbanken, yderligere landmålerkontorerne og det provinsielle landmålerkontor, derefter også statskuradministrationerne, hoffets bryggerikontor, München osv. Denne ligeledes meget store virksomhed forårsagede en udgift på 15 millioner. Transportministeriets udgifter blev *dækket* af dets egne driftsindtægter, mens de gamle embedsmænds *pensioner* yderligere krævede det meget høje beløb på omkring 36 millioner.

Således krævede retsvæsenet, den interne administration inklusive bygningerne – som jeg ikke specifikt har nævnt ovenfor – og også finansadministrationen, samt uddannelse og udvikling og pensionerne tilsammen 27+40+51+13+36=167 millioner.

De overskud, som statsforetagenderne, post og jernbaner, miner og skove, leverede til statskassen på omkring 160 millioner, ville således faktisk næsten have været tilstrækkeligt til at dække hele det gigantiske statslige administrative apparat – uden en øre i skat!

Staten uden skatter ville således have været en realitet, hvis ikke de samlede skatter, der blev opkrævet fra det bayerske folk, dvs. 60 millioner i direkte skatter og 53 millioner i indirekte skatter, og derudover 31 millioner i gebyrer, i alt således 134 millioner, fuldt ud havde skullet bruges til rentebetalinger til lånekapital. Alene rentebetalingerne til den bayerske stats gæld

[80] Weihenstephan er et kloster fra det 11. århundrede i Oberbayern, der i 1803 blev omdannet til en skovbrugsskole og et statsbryggeri.

81 Maximilianeum i München blev designet af Kong Maximilian II af Bayern som sæde for en studenterfond. Siden 1949 har det huset det bayerske delstatsparlament.

Machine Translated by Google

krævede 84,6 millioner (!) og Bayern måtte ligeledes levere 50 millioner til Riget til rentebetaling af Rigets gæld.

Jeg har givet et kort overblik over de store og små områder af vores statsliv. Dette forekommer også særligt vigtigt, fordi nationalsocialismen også husker på, hvor usædvanligt meget og hvor meget eksemplarisk arbejde den gamle stat udførte, meget der ikke kræver nogen reform og ingen forbedring, for så vidt som det ikke har at gøre med sager, der aldrig kan afsluttes. Selv for enhver statsorganisme gælder det, at den ikke kan stå stille, hvis den ikke ønsker at blive forstenet. På mange områder vil en friskere og friere ånd ikke skade, og hist og her er grundige reformer passende. I mange grene af vores administrative apparat må i det mindste en ny ånd træde ind, især ånden af embedsmandens bestemte ansvar med hensyn til sine opgaver og de mennesker, han tjener.

Kun ét felt blev tvunget ind på fuldstændig falske spor – statens finansforvaltning. Hvis sådanne omstændigheder som de netop beskrevne er mulige, er dette i sandhed et tegn på, at der her må ske en radikal forandring. Dette gælder imidlertid allerede for staten før krigen – allerede dengang var staten bundet af renteforvaltningen for den private lånekapital. Intet afslører på en mere slående måde statens afhængighed af lånekapital, der allerede eksisterede på det tidspunkt, end en undersøgelse af fordelingen af skatterne på de forskellige indkomstformer. Ifølge budgettet for 1911, som vi hidtil har baseret vores observationer på, blev jordejendom vurderet til 12,6 millioner, husejendom til 12,1 millioner, handelsvirksomhederne til 17 millioner, men på den anden side blev kapitalpensioner med en samlet pensionsindkomst på 253 (!) millioner guldmark kun vurderet til 10 millioner. Dette er således i virkeligheden en yderst overbærende behandling af dem, der kan leve uden anstrengelse og arbejde på bekostning af den arbejdende befolkn

De utallige små pensionsindkomster – vi tænker dermed på pensionsgruppen på 70-700 millioner mark – repræsenterer ganske vist i antal den overvejende masse af kapitalpensionsskatteforpligtelser, det vil sige omkring 150.000, men hverken deres indkomst fra kapitalinteresser eller deres skattebetaling på omkring 0,7 millioner ville spille en rolle i statsbudgettet – men det, der gør disse tal så bemærkelsesværdige for os, er den omstændighed, at den store lånekapital har skabt en stærk beskyttelse hos disse hundredtusindvis af små rentemodtagere mod alle angreb mod den anstrengelses- og arbejdsfri renteindkomst.

Det er naturligvis let at overbevise disse små rentemodtagere om, at deres opsparing i et vist omfang skal garantere et varigt krav på renter, for ligheden mellem disse mennesker, der har slidt hele deres liv og rent faktisk har arbejdet for deres opsparing, og pensionsmodtagerne i statens og ansattes vilkår er åbenlys. Men det, der adskiller denne holdning fra ideen om en pension, er den væsentlige forskel, at pensionskravet afhænger af personen og ophører ved døden, hvorimod rentekravet er materielt og uafhængigt af personen på en upersonlig måde er bundet til den nøgne besiddelse af penge som et "evigt retskrav".

Vi skal behandle disse forbindelser yderligere i diskussionen af de almindelige alderspensioner, fordi disse observationer ville give os mulighed for at finde overgangen fra uberettiget evig interesse til enhver national kammerats berettigede krav på en sorgfri alderdom.

Disse små rentemodtagere kommer ikke i betragtning i det spørgsmål, vi beskæftiger os med, om den bemærkelsesværdige overbærende behandling af lånekapital fra den gamle stats side, men kun dem, der sluger løveparten af kapitalpensionerne, og som derefter træder frem igen som statens store finansielle donorer.

Machine Translated by Google

Så væk med dette nationaløkonomiske vrøvl fra en interessekapitalistisk orienteret statslig finansadministration og ud i den frie nationalsocialistiske arbejds- og præstationsstat fri for alle skatter.

Når staten er befriet for den blyholdige vægt af sine renteforpligtelser, vil man se, hvad staten kan opnå. Hvis der kommer nye indtægtskilder af stort omfang, såsom udnyttelse af vandkraft og landets naturressourcer, så vil staten uden skatter ikke længere være en utopi, men en glædelig realitet.

Hvis vi alligevel ønsker at tale om en skattepolitik for den nationalsocialistiske stat, skyldes det, at midlerne fra sådanne skattekilder kunne flyde til mange opgaver, der faktisk afventer en statslig løsning, for hvilke der dog aldrig var flere midler i statsbudgettet. Vi tænker her på de brede områder af national sundhed, kampen mod kønssygdomme, alkoholmisbrug, fremme af fysisk sport, den mere omfattende fremme af kunst og videnskab, barselsorlov, børnepasning, opførelse af havebyer og frem for alt afskaffelsen af det tyske folks æresgæld til sine krigssårede, krigsenker og forældreløse børn.

Følgende bør tages som vejledende principper for et nationalsocialistisk statssystem inden for skattepolitikken:

1. Beskatning med henblik på rentebetaling af interne lån er udelukket.
2. Skatter er kun tilladte til dækning af statsudgifter til uproduktive formål, til administration, retspleje, militæret, politiet og sundhedsvæsenet samt uddannelse, i det omfang overskuddene fra de kommercielle statsforetagender, jernbaner, post, telegraf, statsskovene og statsminerne samt elektricitetsforsyningen fra de store statslige interbybaser ikke er tilstrækkelige til dækning af disse.
3. Til dækning af særlige behov eller i særlige nødsituationer, således især i krigstilfælde, er direkte og indirekte skatter ikke blot tilladte, men også påbudt.
4. Direkte skatter kan pålægges ejendom i enhver form, men her skal der planlægges en vidtrækkende graduering. Indkomsten skal holdes skattefri i et passende omfang. I dette tilfælde bør det overvejes mere grundigt end hidtil, om skatteyderen har en familie med børn eller andre omsorgsforpligtelser.
5. Statslige embedsmænd skal grundlæggende være fritaget for skatter. For gifte personer børns kvoter skal garanteres.
6. Indirekte skatter kommer i normale tider kun i betragtning for luksusgenstande. Staten har heri et fremragende middel til rådighed til at operere på en måde, der kontrollerer og øger priserne på produktion af varer, der kun tjener til gene af attraktiv luksus, overdådighed og frådseri i mad og drikke samt modeens overdrivelser. Selv rene halvluksusvarer som tobak, alkohol og vin, for så vidt de ikke tjener sundhedsformål, vil blive pålagt indirekte skatter. På den anden side skal alle indirekte skatter, som udnytter folket i dag i sin helhed, fundamentalt undgås. Vi mener her alle de meningsløse indirekte skatter, der kun virker prisforøgende, på sukker, salt, tændstikker, lamper, limonade, også skatter på kul, der gør produktionen radikalt dyrere, også skatter på personlig og godstransport og frem for alt vareomsætningsskatter.

7. Indsamling af krigs- og revolutionsprofit skal udføres som en retfærdig opgave. For en sådan opgave skal der naturligvis først skabes grundlag for et rimeligt beregningsgrundlag, hvorpå man kan sammenligne den nuværende rigdom med den tidligere. Det er klart, at der også her skal skelnes mellem den rigdom, der stammer fra produktivt arbejde, for hvilket krigen dog betød et særligt opsving. Det er ikke mere end rigtigt og

Machine Translated by Google

passende, at en del af sådanne ganske betydelige krigsoverskud går til samfundet. På den anden side skal der foretages en langt skarpere vurdering af den rigdom, der opstår ved mellemhandel og spekulation.

8. Stempelafgifter og gebyrer, selv skatter, der begrænser den frie råderet over formueelementer, skal, for så vidt som denne råderumsadgang ikke er rettet mod den almene velfærd, begrænses, hvor det er muligt. Hertil hører også arve- og gaveafgifter.

Grundlæggende set bør skatte- og finanspolitikken stræbe efter det endelige mål om en "stat uden skatter", for det er ikke statens opgave at udvinde penge fra sine borgere for at opretholde en grundlæggende falsk statslig låneøkonomi, men at hæve befolkningens generelle velfæ Staten er ikke der for at opkræve renter for stor lånekapital, men for at beskytte sine statsborgeres person og ejendom og for at gøre landets naturressourcer tjenlige for samfundet. Midlerne til de uproduktive statsopgaver bør, som allerede beskrevet, primært tages fra overskuddene i de kommercielle statsforetagender, og for det andet fra luksusskatter, for det tredje fra formue og indkomst, der ligger ud over det, der kan opnås ved blot at udføre arbejde, og kun derefter fra den besiddende middelklasse, såvel som fra indirekte skatter på halvluksusvarer, hvis brug ikke er livsnødvendig. Og kun i krigstider, hvor hele nationens liv er truet, kan staten kræve, at selv samfundet - som det faktisk kan kræve militærtjeneste fra alle gennem sin tjenestesuverænitet -, og igen med særlig henvisning til de besiddende klasser, yder sit økonomiske bidrag til krigens førelse i form af indirekte og direkte skatter.

Afslutningsvis kan vi sige noget mere om spørgsmålet om de "kommercielle statslige virksomheder". Man foretrækker nu at påpege, at statslige virksomheder ikke er "rentable". Vi har allerede diskuteret det grundlæggende spørgsmål om rentabilitet udførligt.

I bestræbelserne på at drive jernbanerne osv. "på en forretningsmæssig måde", at "befri dem fra det uøkonomiske statsforetagende" eller "at bringe dem ind i en blandet økonomisk form" skjuler sig kun den store lånekapitals dårligt skjulte ønske om at gøre selv denne betydelige formuekomponent af nationen tjenestegørende for sig selv. Hvis staten overdrager selv disse formuekomponenter, så er den fuldt ud overgivet til lånekapitalen, og den har, bortset fra tilladelsen til at optræde som renteopkræver for lånekapitalen, ikke længere et område, hvor den er suveræn, eller hvor den kan operere regulerende, og hvorfra den kan opnå betydelige indtægter til dækning af sine opgaver.

Machine Translated by Google

Statens finansielle politiske befrielse

Vi beskrev først, hvilke foranstaltninger der skal træffes for at gøre omstændigheder, som vi oplever nu, umulige i fremtiden. Disse opgaver kræver ganske vist kreative tjenester, men de kan ikke desto mindre udføres uden at de eksisterende juridiske forhold behøver at blive beskadiget eller ændret. Anderledes er det med at bryde de eksisterende lænker af vores stats rentebundne gæld til sine interne og eksterne kreditorer.

De foranstaltninger, der skal træffes her, er i sig selv yderst enkle, kun deres udførelse vil forårsage mange vanskeligheder. Midlet mod den evige renteforpligtelse fra interne lån er: *den juridiske afskaffelse af denne rentebetaling.* På den anden side vil stor lånekapital, idet den taler for de små pensionisters interesser, rejse et stort råb og fremsætte de mest frygtelige trusler mod en stat, der "træder ukrænkelige rettigheder under sine fødder", som "begår en lovovertrædelse, der vil frarøve den dens sidste fnug af tillid". Storkapitalen vil naturligvis sætte alle midler i værk for at forhindre "den enorme forbrydelse mod grundlæggende økonomiske love". Naturligvis! - man kan ikke rigtig forvente, at en international magt pludselig vil give afkald på sit krav på herredømme.

I denne kamp handler det kun om at bevare jernnerverne og ikke tillade sig selv at blive skræmt af hylet fra pressekulierne, der opretholdes af den høje finanssektor.

Jøden vil føre denne kamp med den mest ihærdige stædighed, for det handler om "hans ære", som den gamle Rothschild sagde: "Mine penge er min ære, og den, der tager mine penge, tager min ære fra mig".

Nu bør deres penge på ingen måde tages fra ejerne af statsobligationerne, men juridiske krav, der i deres virkning har været en meget stor uretfærdighed for det nationale samfund, skal simpelthen fjernes.

Men fra statens synspunkt, såvel som fra befolkningens synspunkt, som må rejse de enorme beløb gennem deres arbejde for at tilfredsstille disse "retlige krav fra statskreditorerne", er det ikke et spørgsmål om "retlige krav", men om den største uretfærdighed nogensinde – om et vedvarende røveri af arbejdende folk til fordel for en lille del af de store kapitalister med statsstøtte. *En stat, der gør "brydelsen af renteslaveriet" til en kendsgerning, begår på ingen måde en uretfærdighed, men den soner for en ret kraftig uretfærdighed, for hvis udøvelse den selv har udført marionettjeneste.*

Dette betyder naturligvis en fuldstændig reorganisering af den nuværende stat; den må beslutte, om den ønsker at tjene helheden, eller om den, som nu, ønsker at være foged for international finans.
I dette spørgsmål er der ingen kompromiser. Her kan kun en målrettet nedkæmpelse føre til målet og løsningen.

Den nationalsocialistiske stat er sig bevidst om denne magtfulde beslutning – det ville være yderst vanskeligt at tage et så afgørende skridt, hvis vi ikke vidste præcis, hvad vi skal sætte i stedet for den rentekapitalistiske økonomi. Men fordi vi ved dette, går vi med den mest fuldstændige sejrssikkerhed ind i denne verdenshistoriens største kamp. Vi ved, at renteherredømmet kun er bygget på løgne og bedrag, og fordi vi ved og klart har erkendt dette, ved vi også, at et sådant *spindelvæv* af løgne og bedrag, uanset hvor møjsommeligt det end måtte være spundet, kan rives fra hinanden med ét ryk.

Kun ét spørgsmål mere, det sidste, må optage os, spørgsmålet: Hvad vil fremmede nationer sige til en så radikal reform og især til en afvisning af yderligere rentebetalinger til udenlandske rentekreditorer?

Machine Translated by Google

Ja, hvad vil fremmede nationer sige til det? Dette spørgsmål er allerede i sig selv så overordentlig betydningsfuldt for vores tyske nød og også for den kosmopolitiske holdning i de største kred Hvad er "fremmede nationer" i det hele taget? Er de franskmændene, englænderne, amerikanerne? Er de svenskerne, hollænderne og nordmændene? Er de russerne eller kineserne? Eller er de inderne, ildsjælene eller de congolesiske negre? Ja, alle disse mennesker tilhører "fremmede nationer" i forhold til os. Nu vil langt det største antal af alle disse "udlændinge" slet ikke sige noget, det mindste antal kinesere, også det mindste antal russere og franskmænd vil generelt vide, hvad det handler om. Endelig er der vores krigsfjenders regeringer tilbage og så naturligvis – som de virkelig interesserede – de jødiske internationale bankfolk, som "vil sige noget om det". Hvad den internationale finans vil sige til det, er dog meget let at svare på. Den vil med alle til rådighed stående midler karakterisere en sådan procedure som en hidtil uset forbrydelse mod den kultiverede menneskehed, den vil gennem sin egen hengivne presse med alle mulige løgne og forvrængninger rejse den såkaldt civiliserede verden mod et sådant hidtil uset brud på påtagne forpligtelser, den vil tale om Europas fuldstændige sammenbrud, og den vil forsøge at opildne Frankrig som den særligt egnede bærer af europæisk civilisation til en åben krig mod Tyskland. Alt hvad de fremmede nationer, det vil sige den jødiske højfinans, vil sige imod et sådant attentatforsøg mod den store jødedoms samlede magt.

Man kunne derfor skåne sig selv for både spørgsmålet i sig selv og svaret. For det er klart som dagens lys, at den magt, som befrielseskrigen er rettet imod, ikke vil underkaste sig uden kamp, da det her ikke drejer sig om tyskere, for hvem de udenlandske interesser og rettigheder for det meste er mere hellige end tyskernes rettigheder, men om mænd, hvis mest fremtrædende kendetegn er en brutal magtvilje.

I alle sådanne sidste historiske spørgsmål er det fuldstændig nytteløst at fremsætte spekulative observationer om, hvad fjenden nu vil gøre, for at sidstnævnte ikke vil tillade en befrielse eller et oprør med det samme, er indlysende. Helt anderledes er overvejelsen af, hvilke magtmidler modstanderen har til rådighed, og at vide, hvilke styrker man selv råder over. Hvis man desuden ved præcis, hvad man selv skal gøre og vil gøre, så må man observere, hvordan fjenden vil afværge angrebet, og først da kan man iværksætte modforanstaltningerne. Ingen militær plan kan bestemme felttoget ud over det første angreb, men den kan ganske vist give de generelle retningslinjer for en energisk handlingsplan. Således også her.

I vores tilfælde er modstanderne svære at fange, fordi det drejer sig om en upersonlig og overnational magt. Kampagneplanen skal derfor først overveje, hvilke magter og interesser der ikke kommer i betragtning som modstandere. Dette er vigtigt for ikke at bruge magter unødvendigt i en retning, hvorfra der ikke truer nogen fare.

Bag spørgsmålet: "Hvad vil udlandet sige til det?" gemmer sig mest angsten for, at vi i så fald ikke vil modtage kredit eller fødevarer eller andre råvarer fra udlandet.
Hvad er situationen nu her?

Som nationaløkonomi kan vi i det lange løb altid kun betale for vores import gennem vores eksport, det vil sige bytte varer for varer, men ikke med papirpenge og ikke med "kreditter".
Alt dette fungerer i et stykke tid, så længe udlandet yder reel kredit, det vil sige, så længe de forskellige udenlandske leverandører har tillid til, at de tyske importører vil betale de pågældende varer med fuld værdi. Men det er kun muligt, hvis importørerne har indsamlet udenlandske penge som eksportører af tyske varer. Frygten for, at vi ikke vil modtage bomuld eller fedtstoffer,

82 Indbyggerne i Tierra del Fuego, øgruppen ud for Sydamerikas sydspids.

Machine Translated by Google

kobber eller foder, på grund af afvisningen af internationale rentebetalinger, kombinerer spørgsmål, der grundlæggende ikke har noget med hinanden at gøre. Selv den rent jødiske storbankmagt kan ikke i det lange løb forhindre overskuddene i de råvareproducerende lande i at nå de tyske fabrikker og arbejdspladser på en eller anden måde, og ligeledes vil de tyske færdigvarer finde vej ud på verdens afsætningsmarkeder. Denne gensidige udveksling af varer mellem de forskellige nationale økonomier finder ganske vist sted i henhold til de tvingende love om udbud og efterspørgsel. Selvfølgelig kan der under tvang og midlertidigt forekomme restriktioner og standsninger her, som vi oplevede det under krigen og så igen i Ruhr-regionen83. Men det er alt sammen kraftfulde foranstaltninger, der skader udlandet på lignende måde.

Vi kan således med sikkerhed antage, at engroshandelen vil kunne dække det absolut nødvendige importbehov. Der vil altid være neutrale lande, hvorigennem disse importvarer kan nå os.

Desuden kan en nationaløkonomi, der igen er sig sine nationale pligter bevidst, og som derved igen ville blive mere effektiv i forbindelse med eksportvarer, langt hellere regne med, at den vil genvinde den gamle tillid. De midlertidige formidlende kreditter inden for import og eksport er handelshusenes anliggender og er baseret på deres personlige kredit.

Nu har dette spørgsmål et andet aspekt, nemlig frygten for politiske tvangsforanstaltninger på grund af suspensionen af den nationale rentebetaling til Rigets eller delstaternes krigsobligationer og andre rentebærende obligationer. Selv dette er yderst usandsynligt, da det her drejer sig om rentekravene fra individuelle private kreditorer af tyske statsobligationer, for hvis skyld der næsten ikke kan foretages nogen politisk handling. Faktisk er det heller ikke endnu sket i statsbankerotternes historie, at en militær intervention fulgte, når en stat suspenderede sin rentebetaling. Den modsatte opfattelse, at franskmændene i dette tilfælde straks ville foretage repressalier, kan på ingen måde accepteres af logiske grunde, da fjenderne ellers ville have været nødt til at gribe ind gennem militære aktioner mod den tyske marks fald. Valutafslaget fratog endelig de udenlandske kreditorer af tyske obligationer alt. Nu forudser vores foranstaltninger slet ikke annullering af disse interne tyske statsgæld, men kun annullering af renter og omdannelse af obligationerne til bankaktiver. Kontantbetalingen kan derimod straks tilbydes de udenlandske kreditorer.

Hvordan er det muligt, at hr. X. Illinois eller Chicago i et sådant tilfælde, når han modtager information fra sin bankmand om, at den tyske regering betaler krigsobligationerne tilbage kontant, og at dette beløb er blevet krediteret hans konto, bliver meget vred og sætter sin regering i bevægelse mod Tyskland?

Der kan ikke forventes alvorlig modstand fra nogen side, hvis en nationalistisk tysk regering erklærer renterne fra alle rentebærende obligationer annulleret med en samtidig omdannelse af disse obligationer til rentefrie aktiver i statsbanker eller postcheckkonti.
For os er det vigtigt, at samfundet ikke lider skade gennem vores foranstaltninger – det faktum, at der vil blive gjort modstand fra kapitalistisk side, kan ikke begrænse den befriende gerning. Man vil netop i tilfældet med denne foranstaltning se, at der her vil finde en adskillelse af sjæle sted, og at den lukkede falanks af dem, der i denne regeringsforanstaltning vil føle en befrielse og

[83] Da det i slutningen af 1922 blev konstateret, at tyskerne i alvorlig grad misligholdt deres betaling af tømmer og kul som krigserstatning til de allierede, besatte franskmændene og belgierne under ledelse af den franske premierminister Raymond Poincaré Ruhr-industriområdet i januar 1923. Den tyske reaktion på denne besættelse var for det meste passiv modstand, hvilket vandt verdens sympati og førte til en "blødgøring" af vilkårene for erstatningerne i Dawes-pagten.
april 1924 (se ovenfor s. 94), som også opfordrede til en tilbagetrækning af de allierede besættelsestropper fra Ruhr.

Machine Translated by Google

Arbejdets befrielse fra et enormt pres vil meget snart omfatte alle arbejdere. Kun bank- og børskredsen og dem i kredsen af småpensionister, der er fanget i deres egne fordele, vil fortsat stå som deres modstandere.

En arbejder har ingen særlig interesse i, at han modtager renter fra bankerne af sine midlertidige aktiver, og langt mindre har han interesse i at betale meget høje renter for kreditter; med sine penge som driftskapital ønsker han at arbejde og tjene. Af denne grund vil alle forretningsmænd, fabriksejere og håndværkere være meget lidt interesserede i at opretholde det rentekapitalistiske system. – Dette bliver klart som dagslys for enhver, der husker på, at statslige interesser – som vi har vist tydeligst – kun udvindes gennem direkte eller indirekte skatter fra de produktive arbejderes arbejdsindkomst.

En, der har denne viden klart for øje, kan ikke på noget tidspunkt påvirkes, for det er netop et grundlæggende princip: *at staten kun kan give, hvad den endnu engang må tage fra sine borgere i en eller anden form.*

Renterne til statens rentebetaling skal under alle omstændigheder hentes fra de produktive arbejdere. Ingen arbejder er udelukket fra dette princip, mindst af alt den manuelle arbejder, der ikke har rentebærende obligationer til rådighed. Denne situation rammer ham hårdest, for de direkte og især de indirekte skatter rammer ham også hårdest. Da netop arbejderen pålægges skatten gennem den direkte indkomstskat i form af indkomstfradrag, før alle andre kredse allerede har gjort arbejderen clairvoyant i disse anliggender, gælder det samme også for alle lønmodtagere. Disse kredse er ganske vist langt mindre bevidste om de langt mere radikale indirekte skatter – selvom de mest mærker dem i inflation, som beskrevet i kapitlet om "Inflation". Indirekte skat er den mest usociale skat. Den belaster arbejdet til fordel for ren lånekapital. Ingen kan trække sig tilbage fra den, og derfor undertrykker den den, der har den mindste indkomst hårdest. På den anden side forstyrrer de indirekte skatter – kul-, salt-, tændstik-, sukker-, øl- og drikkevareskatter, persontransportskatter osv. – ikke ejeren af stor kapitalformue det mindste.

En derfor fra arbejderkredsen, der er modstander af en sådan befriende gerning kan det kun skyldes manglende viden om og forståelse af disse sammenhænge.

Det sidste og sværeste, vi stadig bør behandle i dette kapitel, er spørgsmålet om fjernelse af de internationale renteforpligtelser – med andre ord afvisningen af yderligere rentebetalinger for krigsgælden.

Dette spørgsmål er nærmest forbundet med det tyske historiske spørgsmål, ja, det er faktisk det tyske spørgsmål i almindelighed, for det siger: Ønsker den tyske nation frihed eller slaveri?

Vi ved, at i sådanne sidste spørgsmål kan kun den beslutsomme vilje afgøre og opnå sejr – svaret på dette spørgsmål rækker derfor langt ud over de finanspolitiske observationers rækkevidde. Men det er afgørende, at en nation, der skal stræbe efter sin frihed, ved, at dens slaveri i første omgang er et finanspolitisk et, at politik og økonomi her er tættest forbundet. Men netop dette er det nye ved den nuværende situation, at den styres af finanspolitiske magtsynspunkter, og at militærpolitiske synspunkter kun kommer på andenpladsen.

Vi kan sandelig tale om den mammonistiske tidsalder som en ny epoke. Guden Mammon er besteget denne verdens trone. Kejser og konge bøjer sig for ham. Parlamenterne og regeringerne er hans underdanige tjenere. Han har været i stand til at føre store bevægelser – ligesom lønmodtagernes stræben efter deres forbedring – ind i åget. Den internationale kapital har ligeledes gjort

Machine Translated by Google

verdens presser, der er tjenestegørende for dens mål – ligesom den også har gjort sig selv til administrator af den kulturelle rigdom og forfalsker af enhver national oprindelig kunst og litteratur.

Som de mest fremtrædende bærere af denne mammonistiske angreb og verdensherredømme har vi anerkendt jøderne, og således er vores videnscirklen endnu engang lukket med spørgsmålet over alle spørgsmål – *det jødiske spørgsmål.*

Løsningen på renteproblemet er løsningen på det jødiske spørgsmål. Løsningen på renteproblemet, i den forstand vi forklarer det, er at bryde det jødiske verdensstyre, fordi det knuser verdensjødedommens magt – dens finansielle magt.

Men løsningen på renteproblemet er desuden i konstruktiv forstand samtidig tid også løsningen på det sociale spørgsmål.

En afvisning af enhver rente- og toldbetaling af krigsgæld ville sætte den internationale finansverden, eller Frankrig, foran spørgsmålet om dens overtagelse af hele Tysklands finansielle administration. Hvis alle rigets skatter, der nu tjener til rentebetalinger til fjenden, fjernes, ville det først og fremmest betyde en intern forløsning fra den vanvittige skatteundertrykkelse, en stor socialpolitisk gerning af største omfang, og fjenden ville være nødt til at forsøge at udvikle sin egen finansielle administration i Tyskland.

Men hvis det tyske folk så den franske eller jødiske skatteopkræver sidde på alle skatte- og pensionskontorer, og hvis de bedste køer blev taget fra bøndernes stalle af disse udenlandske undertrykkere – så ville vreden og indignationen måske snart blive så stærk, at den en nat ville feje det udenlandske spøgelse væk med en blodig kost og befri Tyskland.

Om en militærmagt generelt ville påtage sig et sådant foretagende i tjeneste for den økonomiske styrke er derfor stadig meget tvivlsom.

Udsigterne for vores vilje til befrielse er på ingen måde så ugunstige, som de måske først så ud – tværtimod. Den allerførste gang Tyskland enstemmigt nægtede at udlevere sine "krigshelte", var spøgelset med dette "nej" forbi.

Nu vil den internationale finanssektor helt sikkert søge andre metoder, især boykotmetoden og den fuldstændige kvælning af det internationale marked. At den ikke vil lykkes med sidstnævnte, kan ligeledes være sikkert, og boykotten af tyske varer ville også i første omgang kun i sin økonomiske aktivitet og i en periode også udelukkende lede Tyskland mod sit indre marked. Det ville derfor også her kun være opgaven for en dygtig indenrigspolitik – især gennem generøs støtte inden for boligbyggeri – at overvinde de kritiske tider og bruge dem til folkets velfærd, indtil de nye veje til verden er fastlagt.

Denne åbning af nye veje til verden vil ske gennem bruddet med det jødiske herredømme, selv blandt andre nationer, for også de enkelte nationers vej til en sund nationaløkonomi kan kun være ved at blive helbredt for deres hjemlige forgiftning af den jødisk-mammonistiske gift. Så vil de naturlige veje til en sund international handel og økonomisk samhandel mellem nationerne åbne sig af sig selv – og menneskeheden, befriet fra den jødiske undertrykkelse, vil opleve en tid med hidtil uset velstand – og frem for alt *Tyskland – verdens hjerte!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Version 1.0

Udgivet i år 130 af AH, i Kali Yuga oktober 2018 af den kristne kalender af Sudetenland Verlag.

Redigeret af Einar Birkemann.

Bogens forside er lavet af Italo.